

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Last
VENDETTA

LEONA WHITE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SON KAN DAVASI

LEONA WHITE

Copyright © 2024 by Leona White

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Blurb](#)

1. [Giulia](#)
2. [Renzo](#)
3. [Giulia](#)
4. [Renzo](#)
5. [Giulia](#)
6. [Renzo](#)
7. [Giulia](#)
8. [Renzo](#)
9. [Giulia](#)
10. [Renzo](#)
11. [Giulia](#)
12. [Renzo](#)
13. [Giulia](#)
14. [Renzo](#)
15. [Giulia](#)
16. [Renzo](#)
17. [Giulia](#)
18. [Renzo](#)
19. [Giulia](#)
20. [Renzo](#)
21. [Giulia](#)
22. [Renzo](#)
23. [Giulia](#)
24. [Renzo](#)
25. [Giulia](#)
26. [Renzo](#)
27. [Giulia](#)
28. [Renzo](#)
29. [Giulia](#)
30. [Renzo](#)

BLURB

Bir öpücükle başladı ve kan dökülerek bitti.

RENZO

Giulia Accardi rakip bir mafya ailesinden geliyor, bu da ne pahasına olursa olsun uzak durmam gerektiği anlamına geliyor.

Ama onun güzelliği ve masumiyeti uzak durmamı engelliyor; sahip olamayacağım şeyi istiyorum.

Ama Giulia benim gibi birine asla boyun eğmez. Bana V-

kartını vermesi için onu kandırmadığım sürece.

Bir kez benim olduğunda, sonsuza dek benim olacak.

İlkini asla unutmazsın derler... Giulia'nın unutmayacağı kesin, çünkü ben de onun sonuncusu olmaya niyetliyim.

GIULIA

Bir düğünde öpmemem gereken bir adamı öptüm. Vahşiydi, tutkuluydu ve kıvılcımlar uçuşuyordu... Ta ki kan donduran bir çılgılık bizi bölene kadar.

Şimdi biri öldü ve ben düşmanla işbirliği yaptığım için suçluyum.

Renzo Bernardi'den uzak durmam gerektiğini biliyorum ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay...

Ve birlikte geçirdiğimiz tutkulu bir geceden sonra, yaptığım şeyden kaçış yok.

Çünkü kirazımı nefret etmem gereken bir adama verdim.

Ve şimdi o bırakmıyor.

★ *Yaş farkını, düşmandan aşığa, karanlık romantizmi ve yasak aşkı seviyorsanız, bu yeni kitabı kaçırmayın! Kindle Unlimited ile ÜCRETSİZ okuyun* ★

GIULIA

Giulia

L Katılmam beklenen diğer tüm partiler gibi, Luka Bernardi ve Cecilia Romano için düzenlenen resepsiyon da sıkıcıydı. Hep aynı şeyler. Tüm mafya aileleri bir araya geliyor. Benimki sadece görünüşü kurtarmak için gelmişti.

Bu toplantılar, düşmanları ve dostları daha yakından izlemek için bir fırsattı ve bu iki etiket sık sık yer değiştiriyordu.

Herkes Acardi'lerin sonsuza dek Bernardi'lerin rakibi olacağını biliyordu. Yine de burada, eski günlerin hatırına kolayca sorun çıkarmayacakmışız gibi davranıyorduk.

Eğer gelin bir Romano olmasaydı, işler daha gergin olurdu. Bu suç dünyasının en eski ailesi olarak Romanolar en büyük ağırlığı ellerinde tutuyor, en fazla serveti biriktiriyor ve en fazla güç gösterisinde bulunuyorlardı. Romanolar, hoşumuza gitse de gitmese de, bu gece uslu durmamızı emrediyordu.

Nickolas Romano'nun şu anda nasıl bir aptal gibi davrandığı önemli değildi. Babası Marcus'la konuşurken etrafı üç kadınla çevriliydi, hepsi de onun dikkatini çekmek için süslenip püslenmişti. Orada krallar, aşağı tabakadan tanrılar gibi duruyorlardı. Dünyayı umursamadan özgürce konuşuyorlardı.

Nickolas'ın konuklardan birini elleyip kendine yaklaştırması karşısında dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Kız onun sert dokunuşu karşısında irkildiğini güçlükle gizledi.

Ugh. Hayır, teşekkürler.

Annem benden mınıcıklanmamı ve bunu kabul etmemi beklerdi. İyi bir mafya kızının yapması gerektiği gibi itaatkar olmamı. Yuvarlanmamı ve erkeklerin istediklerini yapmalarına izin vermemi.

Dans pistinden uzaklaşırken kendi kendime "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım.

Ailem Rocco ve Isabella Acardi'nin en büyük kızı olarak, bir gün baş masada benim oturacağımı biliyordum. Görücü usulüyle evlendirilen bir gelin olacaktım. Cecilia bu geceki çileyi gülümseyerek ve Luka Bernardi ile evli olduğu için mutluymuş gibi davranarak çekmek zorundaydı. Bunu o seçmişti. Onun malı olarak yaşamayı kabullenmişti.

Benim için geleceği gün yaklaşıyordu. Zaten yirmi üç yaşındaydım ve bizim dünyamızda yakında kapılmam gerekiyordu.

Çocukları ve tüm o dramı doğurmak için daha iyi.

Gözlerimi devirdim, sıramın gelmesinden korkuyordum. Bundan kaçış yoktu. Evlendirilecektim. Durumumdan şikâyet etmek yerine, son bir saatimi kaynaşarak ve hangi pislikle eşleştirileceğimi anlamaya çalışarak geçirmeliydim.

Annem strateji geliştiriyordu. Hangi müstakbel erkekle evlenebileceğimi ve hangi Aileden en çok faydalanabileceğini düşünerek planlar yaptığını biliyordum. Önemli olan herkes Luka ve Cecilia'nın büyük gününde görünmek için ortaya çıkmıştı. Benim için alışveriş yapmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazdı.

Ama kimse ilgimi çekmedi. Tek bir adam bile dikkatimi çekmedi. Hepsi aynıydı, acımasız, açgözlü ve hepsi kendileri içindi.

Aşk, hayatımın geri kalanında denklemde bir faktör olmayacaktı. Yakınlık bir şakaydı. Buradaki erkeklere baktığımda, uyarılmanın da gülünecek bir konu olduğunu anladım.

"Giulia," dedi küçük kız kardeşim Mariana yanımdan geçerken. "Çok..."

"Yine başlama." Ona sııttım ve Dario Amcamızın oturduğu masaya götürmek üzere bir dilim pasta daha alıp almadığını kontrol ettim. Hiç şüphesiz, bastonuyla iyi yürüyemediğı için elindeki ikinci dilimi kendisine getirmesini bekliyordu.

"Annem seni sinirli ve huysuz görseydi..." Mariana alay etti.

"Şşşt," diye şakacı bir şekilde onu azarladım. Biz dört Acardi kızı da annemizin sürekli eleştirilerine maruz kalırdık. En büyükleri olarak en kötüsü bendim, ama Marianna'nın bu konuda benimle alay etmesinde bir mizah unsuru buluyordum.

"Sorun ne?" diye sordu.

Omuz silktim, bu jest için fazla çaba harcamaya zahmet etmedim. "Hiçbir şey, gerçekten. Sadece sıkıldım."

Ve sinirli.

Buradaki herkes Romanos'un gözüne girmeye çalışıyordu. Öyle olmayanlar da kaynaşma ve anlaşma yapma fırsatını tepiyordu. Hiçbir toplantı "eğlenceli" ya da "huzurlu" değildi. Her zaman birileri iş başındaydı. Birileri her zaman plan yapıyor ya da sorun çıkarıyordu.

Annemin kimle evlenebileceğimi düşünmek için buralarda olması gerektiğini bilmek midemi bulandırıyor.

Neyse o.

"Eh, artık reşitsin." Marianna yanından geçen garsonun tepsisinden bir şampanya kadehi alırken gülümsedi. Neredeyse Dario'nun pasta tabağını düşürerek bana doğru itti ve ben de aceleyle ona yardım etmeye çalıştım. "İçip rahatlamak varken neden sıkılasın ya da huysuz görünesin ki?"

Flütü aldım ve ona sert bir bakış attım. "Yani babamın yaptığı gibi mi?"

Marianna omuz silkti. *Olanı olduğu gibi* anlatma sırası ondaydı. Beni içki içmeye zorlamaya hakkı yoktu. Sadece on dört yaşındaydı ama aptal değildi. Eminim o da en az benim kadar bu partiden kaçmak istiyordu ama reşit olmadığı için yapabilecekleri sınırlıydı.

Birlikte babamıza doğru baktık. Annemiz görölmek ve duyulmakla ilgili konuşup dururken o da annemizin yanında duruyordu. Camda

Dudakları neredeyse boşalmıştı ve bir kez boşaldığında, hemen bir başkasına ihtiyacı varmış gibi onu yere bıraktı ve iç çekti.

"Eminim bir faydası yoktur." Marianna burada eğlenen tüm konuklara bakarak kaşlarını çatı. Partiye katılan tek çocuk oydu ve kendini dışlanmış gibi hissediyordu. Marianna'nın Beatrice ve Lucia ile evde kalması için annemle tartışmışım ama o Mariana için "seçenekleri gözden geçirmekte" ısrar etmişti. Eğer onu bu kadar erken, henüz bir yetişkin bile değilken evlendirmeye niyetliyse...

Ne? Bu konuda ne yapabilirim? Dişlerimi sıktım, mafya kızları olarak bu kadar sıkışmış olmamızdan nefret ediyordum. Kız kardeşimin kendisinden yaşça çok büyük biriyle eşleştirilmesine engel olamıyordum, tıpkı annem beni tacizci bir pislikle eşleştirdiğinde ona hayır diyemediğim gibi.

Ve hepsi öyleydi.

"Uh-oh." Marianna yüzünü buruşturdu. "Şimdi daha da kızgın görünüyorsun."

Çabucak gülümsedim. "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var," diye yalan söyledim. Dışarı çıkmak hiçbir şeyi çözmeyecekti, ama müzik ve gevezelikler arasında konuşmak ve seslerini duyurmak için çok fazla yaklaşımaya çalışan herkesin nefesindeki iğrenç parfümden, bunaltıcı kolonyadan ve fazla sarımsak kokusundan biraz uzaklaşabilirdim.

"Dario Amca'nın yanında kal," diye tembihledim.

Başını salladı, masada ona doğru dönmeye başlamıştı bile. "Durumu idare edilebilir hale getiriyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl?"

Marianna kıkırdadı. "İnsanları izlemek. Ve onlar hakkında doğaçlama hikayeler uyduruyorum."

Gülümsedim ve şampanyamı alıp dışarı çıktım.

Annem uzun süre saklanmama izin vermezdi. Beni takip eder ve içlerinden biri yakında nişanım olacak olan erkeklerle sosyalleşmem için ısrar ederdi. Her ne kadar bu gecenin Luka'yı kutlamak için olması gerekse de

Cecilia, bütün mafya anneleri benim annemle aynı şeyleri y a p a r d ı .

Planlama. Planlama. Gözlemleme.

Yargılamak. Tek yaptığı buydu.

Babamın kenara çekilip alkolün unutkanlığını aramasına şaşmamalı.

İçimi çektim, sonra kadehimi dudaklarıma götürdüm.

Gece çoktan çökmüştü ve burada, avlunun girişindeki pürüzsüz avlu taşlarının üzerinde, nihayet huzur duygusunu karşıladım. Yalnızlık. Güvenebilmeyi dilediğim bir yalnızlık.

Gerçekten rahatsız edilmemek ne kadar huzur verici olurdu. Büyütmeye yardım edecek kız kardeşler yok. Yatıştırılacak ve kaçınılacak bir anne yok. Dehşet saçan erkekler yok.

Sadece olmak için.

Derin bir nefes aldım ve ellerimi serin granit parmaklıklara koydum. Bardağım bir direğin tepesinde duruyor, saksıdan taşan bol çiçeklerin gölgesinde kalıyordu. Yine de bardağın kenarından süzülen ışık, az önce ayrıldığım balo salonundan gelen birçok ışığı yansıtıyordu.

Müzik, içerideki konuşmalarla çok fazla desibelin sertliği olmadan kulaklarımı okşayarak dışarı süzülüyordu. Grubun akorlarının ötesinde, bir çeşmeden akan suyun nazik damlaması beni sakinleştirdi.

Bu çok daha iyiydi. Neredeyse Zen gibi. Yalnız ve eleştirilmiyor ya da kimsenin piyonu olarak görülüyor.

"Sadece bir an için," diye fısıldadım kendi kendime. Çünkü annem beni bulmak için acele etmese ve lanet olası bir evcil hayvan gibi beni takip etmese bile, geri dönüp babamla durumu kurtarmam gerekecekti. Gittikçe daha çok içiyordu. Daha hızlı ve daha hızlı. Gevşek diller asla iyi gitmezdi ve beni dinleyeceğine her zaman güvenebilirdim.

"Şşşt! Birileri kaytardığımı anlayacak," diye dırdır etti bir kadın. Sesi hafif ve flörtözdü, heyecanı ima ediyordu.

Yüzümün yıldızlarla beneklenmiş lacivert gökyüzüne boş boş bakmasına izin verdim.

Biri geliyordu. Ya da bir çift.

Kadının şakacı azarlamasını bir adamın derin kıkırdaması izledi. Hemen ardından kadın kıkırdadı.

Bariş için çok fazla.

Başımı çevirmeden, avlunun ikinci katındaki yerimden kıkırdamadan korkuluklara yaslandım ve gökyüzüne baktım. Yanımdaki taş sütunun çıkıntısı şampanyamı tutuyordu ve oluşumun çıkıntısı bana hafif bir saklanma noktası sunuyordu.

Lütfen, beni görmeyin. Lütfen, lütfen, beni rahatsız etmeyin. Sadece git, dışarı çık ve beni bu yerden vazgeçirmeden ne yapman gerekiyorsa yap.

Çift hiç duraksamadı, aşağıdaki bahçelere girmek için partiden gizlice çıktılar. Beni fark etmediler ama yan taraftaki merdivenlerden inerlerken bir anlığına da olsa görebildim.

Bernardi. Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum.

Luke Bernardi'nin düğün resepsiyonundan kaçıp orada çalışan bir garsonla birlikte olması son derece skandal bir durum olsa da, küçük kardeşinin bu şekilde genç bir kadının peşinden koşmasına şaşırmadım bile.

Renzo Bernardi yedek kardeşti. İkinci doğan. Başka bir deyişle, Bernardi soyunu devam ettirmek için işe yaramazdı. O da bunu biliyordu ve özgürlüğünü kullandı.

Bir oyuncu. Bir partici. Çalışmak zorunda olmayan ya da babasının beklentilerini karşılamak zorunda olmayan zengin bir adamın gevşek bir gözüpekliği. Giovanni Bernardi'nin ikinci oğlunun ne yaptığını pek umursamadığını hayal ettim. Ve bahse girerim Luka, Renzo'nun yükümlülükleri olmayan rahat yaşam tarzını kıskanıyordu.

Ben de kıskanıyordum. Bizim dünyamızda erkek olmak bir nimetti, özerklik ve kendi seçimlerini yapma izniydi. Kulağa bir rüya gibi geliyordu ve bu tembel serserinin hafife aldığı bir şeydi.

Sunucuyu takip etti, önünden aceleyle geçerken bakışları onun kıcına takıldı. Elini tutarak onu parti alanının dışına çekti ve o da

arkasından geliyordu. Omzunun üzerinden ona baktığında onun gibi sırtıtmıyor ve heyecanlanmıyordu. Aksine, neredeyse sıkılmış görünüyordu. Sanki bu çalışanı kısa bir sevişme için buraya getirmek yapılacak başka bir şeymiş gibi. Zaman geçirmenin başka bir yolu du.

Takım elbisesi kaslı vücudunu gerip çekiyordu ama ay ışığı altında onu gerçekten görebilmem için yeterince aydınlık vardı. Uzun boyluydu ama hantal değildi. Güçlü ama kaslı değil. Yasak bölge dışında olan bu seksi adama baktım. Renzo Bernardi'yi takdir ettiğimi itiraf etmek, düşmanı önemseddiğimi söylemeye benzerdi. Acardiler ve Bernardiler asla bir araya gelemezdi. Bu kural gençliğimden beri aklıma kazınmıştı.

Yine de, göz zevkini takdir etmeye karşı bir yasa yoktu. Güçlü ve yakışıklı bir adama hayranlık duymanın ne kadar yanlış olduğunu anlamıyordum - özellikle de onu gözetlediğimin farkında olmadığı bu nadir anda.

Ta ki beni bulana kadar.

Sunucuyu takip ederken aniden başını çevirdi ama kovalamaca sona ermişti. Mavi gözleri, arkamızdaki birçok pencereden gece manzarasını kesen ışık huzmesinin altında parladı. Aşağıdaydı ama görüş alanından çıkmamıştı, yukarıdan ona baktığımı fark etti.

Benim bir kat altımdaki özenle hazırlanmış avlu girişinin orta katına ulaşmışlardı.

Ama odağı artık buraya tadını çıkarmak için geldiği kolay kış parçasında değildi.

Tekrar tekrar bana baktı, partiden saklandığım için bana sırtıtmaya devam etti.

Lanet olsun. Huzurlu bir an için çok fazla.

"Burada mı durmak istiyorsun?" Sunucu kıkırdadı, pantolonuna uzandı ve boynunu öptü. "Sorun değil."

Tokasına uzanmasına izin verdi ama dudaklarının teninde gezinmesinden etkilenmeden öylece durdu.

Yine de, ağzını yukarı doğru kıvrıran yaramaz bir gülümsemeyle bana baktı.

Gözlerimi devirdim, böylesine çekici bir adamın bu kadar çapkın olmasına sinirlenmiştim. Başka tarafa bakma zahmetine girmeden onu tersledim. *Sessiz, huzurlu anımı mahvettiğin için teşekkürler.* Çok kısa kestim. Beklendiği gibi.

Sırıttı, ancak şimdi sunucunun ellerine uzandı ve ondan ayrıldı. "Aslında, boş ver."

"Ne?" Suratını astı ve ellerini kaldırarak adamın ensesini kavradı. "Hayır. Hadi ama. Tam burası benim için iyi." Elini göğsünün üzerine koymasına için çekerken parmakları bileğine kilitlendi.

"Hayır. Hayır, teşekkürler." Tekrar geri adım attı. "Ama ben-"

"Hayır," diye tekrarladı kararlı bir şekilde, onu etrafında döndürürken ve sonra onu harekete geçirmek için omzunu iterken.

Omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Ama-"

"İşinizin başına dönün," diye emretti avluda ondan uzaklaşıp diğer merdivenlere doğru yürürken.

Evet, lütfen gidin. İkiniz de.

Dişlerimi sıktım ve kızın suratını asarak onu az önce aşağı çektiği merdivenlerden çıkışını izledim. Aynı anda o da diğer seti yavaşça tırmandı.

Sanki *bana* yaklaşmak istiyormuş gibi.

Başımı çevirmeyi reddettim. Onu tanımak onu fazlasıyla tatmin edecekti ama gölgelerin içinde bana yaklaştığını müjdeleyen her adımda içimde baş döndürücü bir nefret ve sersemlik karışımının yükseldiğini hissettim.

Renzo'nun beni a r a m a s ı n d a n heyecan duymak için hiçbir nedenim yoktu. En iyi ihtimalle düşmandık. Onun dışında sadece tanıdık.

Ama işte oradaydı, kollarını parmaklıklara dayamış, benim duruşumu taklit ediyordu.

"Saklanıyor musun?" diye sordu, alaycı ses tonu sırf benimle dalga geçmek içindi.

Gözlerimi yukarıdaki yıldızlara diktim, bana nasıl ulaştığını görmesine izin vermemeye kararlıydım. "*Öyleydim.*"

RENZO

Renzo

"A Neden eğlenceden saklanmaya ihtiyaç duyasın ki?" Giulia benimle göz teması kurmamakta kararlıysa dönüp ona bakmazdım. Önce o pes edene kadar beklerdim. Kadınlar hep öyle yapardı. Yapamazlardı.

her türlü basınca dayanabilir.

"Sen buna eğlence mi diyorsun?" Kollarını dayadığı korkuluktan doğrulurken başparmağını omzunun üzerinden salladı. Bana sadece profilini vermiş olsa da, bir ikram için şanssız değildim. Ezeli düşmanım Giulia Acardi, nasıl durursa dursun, ince kıvrımları, uzun kuzguni saçları ve o zengin, koyu gözleriyle çok güzel bir kadındı. Ona çok uzun süre bakmamak için elimden geleni yapıyordum ve bunu sadece onun fark etmeyeceği zamanlarda yapıyordum. Güneşe bakmak gibi bir şeydi bu.

Bir kahkaha attım, diğerlerinden uzakta bana eşlik ettiği için artık sıkılmıyordum. On dakika önce cevabım basit olurdu. Sikerler, hayır. Kardeşimin düğünü çok sıkıcıydı ve bu resepsiyon ilgimi bile çekmiyordu. Ben parti hayranıydım. Rahat bir hayat yaşamak daha çok benim tarzımdı ama törenden sonraki bu büyük balo eğlenceden başka bir şey değildi.

Her zamanki gibi, siyaset gibi hissettirdi. Sanki oradaki her bir kişi aynı eski, aynı eski dramatik motivasyonlarla hareket eden ve her zaman sahada oynayan kişilerdi.

Orada kardeşimin Cecilia Romano ile evlenmesini gerçekten kutlamıyorlardı. Hiçbirinin gerçekten umurunda olduğundan şüpheliydim. Tüm o mafya babaları ve liderleri her zamanki gibi işlerini yapıyorlardı.

Kesinlikle umurumda değildi. Burada olmam gerektiği için buradaydım ve o alingan, flörtöz sunucu "molasında ona eşlik etmemi" önerene kadar avluda hızlı bir sevişme ihtimaliyle uyanmadım.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. Onunla aynı fikirde olmak beni öldürmezdi. O resepsiyon hiç eğlenceli değildi - benim için değil. "Bugün evlenen ben olmadığım için mutluyum."

Luka, babamıza Bernardi adını devam ettirecek bir oğul vermenin tüm sorumluluklarını üstlenebilirdi. Ben değil. Herhangi bir önemli beklentiyi karşılamak zorunda kalmaktan kurtulmuştum ve bu tam da hoşuma giden şeydi.

"Bahse girerim bu senin tarzını bozar."

Gülümsedim, hala onunla yüzleşmek için uzanıyordum. Pes edecekti. Giulia Acardi bana karşı dayanamazdı.

"Peki benim 'tarzım' ne?"

Elini uzattı ve şehvetli sunucunun neredeyse pantolonumun fermuarını açtığı yeri işaret etti. "Etrafta dolanıyorum. Kolay bir yatağın peşinde."

Omuz silktim. "Evliyken de bunu yapamayacağımdan değil."

Uzun ve ağır bir iç geçirdi. "Doğru."

"Sakın bana tek eşliliğe gerçekten inanan umutsuz romantiklerden biri olduğunu söyleme."

"Sakın bana dünyadaki tüm kadınların gelmesini sağlayabileceğini düşünen o aptal oyuncularından biri olduğunu söyleme."

"Hepsinin gelmesini istemem."

Döndü ve dirseğini korkuluklara dayayarak bakışlarını bana dikti. "Tabii ki hayır. Senin gibi şımarık, işe yaramaz bir adam neden bir kadını memnun etmeyi önemsesin ki?"

Yüzündeki mağrur ifadeye kolayca gülümseyerek döndüm. Salondaki diğer metresler, eşler ve kızlar kadar bakımlıydı ama yine de kahverengi gözlerinde her zaman yanan o meydan okuma parıltısıyla içten içe muhteşemdi.

"Bir kadını mutlu edebileceğimden şüphe mi duyuyorsun?" Yaklaştım, onun dikkatle eğitilmiş ifadesiyle alay ettim. Sinmedi. Geri çekilmedi.

Giulia yasak bölgedeydi. Ama bunu bilmek beni onun alanına girmekten ve ona bakmaktan alıkoymadı.

Sevişebileceğim kadın sayısıyla ilgilenmiyordum. Hepsi aynı şey olmaya başlamıştı, tekrar ve tekrar.

Bu kadının karanlık gözlerine bakarken, yeni bir şeyin titreşimini hissettim. Farklı bir şeyin. Ve o kadar bağımlılık yapan bir şey ki geri adım atmayı düşünemedim.

Ailelerimiz hiçbir zaman göz göze gelmemişti, ama onunkine bakmak, nihai cesaretin sıkı bir çizgisinde yürümek gibiydi.

"Bir kadının ne zaman numara yaptığını anlayabileceğinden şüpheliyim," dedi kuru bir sesle, kapüşonlu bakışlarını göğsüme indirdi, sonra dudaklarıma doğru sürükledi. "Hiçbiri bunu kabul etmez tabii."

Oh, siktir git. Sırıttım, beni küçümsemeye çalışmasından ve didişmesinden tahrik olmuşum.

"Bana aradaki farkı öğretmeye ne dersin?" Beline uzandım, elimi yan tarafına kaydırdım ve yumuşaklığının tadını çıkardım. Temas kurmak yasaktı ama umurumda değildi. Yapamazdım. Onu hissetmenin cazibesine teslim olmak karşı konulamayacak kadar güzeldi.

Nefesi kesildi ama bakışlarını alçakta tuttu, dudaklarıma kilitlendi ve tereddüt etmedi.

"İtiraf edersin."

Dilinin ucu dudaklarında gezinmek için dışarı çıktı. "Yapardım." Boğazını temizledi ve vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar bana doğru adım attı. "Sana ne kadar berbat olduğunu söylemekten mutluluk duyarım."

Seni kaltak. Daha geniş sıırttım ve diğerkolumu ona doladım. "Yanıldığını kanıtlamaktan mutlu olacağım kadar değil."

"Sanki benim fikirlerimin bir önemi varmış gibi?" diye karşılık verdi elini göğsüme koyarken.

Parmaklarının altında kalbim çılgınca çarpıyordu. Yasaklanmıştı. Yasaktı. Babam beni onunla görürse çok kızardı. Ailesi ne kadar yakın durduğumuzu fark ederse, çıldırırlardı.

Ama hiçbir şey beni uzaklaştıramazdı. Hiçbir şey. Perçinlenmişim, kilitlenmişim ve ona tutunmaya ve verebileceğim zevkin bir kısmını ona göstermeye takılıp kalmışım.

İçine doğru ittim, pantolonumun altında sertleşen aletimin şişkinliğini hissetmesine izin verdim. Bunu bana o yaptı. Geri adım atmayı reddetmesi. O ruh ve ateş bana meydan okumaya devam ediyordu. Bu kadın beni başka hiçbir sevgilinin tahrik etmediğı kadar tahrik ediyordu. "Onlar değil. Hem de hiç."

Elini daha yukarı kaydırdı, neredeyse bana sarılmak için omzumun üzerinden geçirdi. "O zaman neden bir şeyleri kanıtlama zahmetine giriyorsun-"

"Giulia?"

Gerildi. Kıpırdamayan ve nefesini tutan Giulia, balo salonuna en yakın kapıdan gelen annesinin sesiyle dondu kaldı.

Saklandığını zaten biliyordum ama bu şekilde kalmasını ne kadar çok istediğini bilmiyordum.

"Siktir." Geri çekilirken nefesini verdi. Benden. Kapılardan. Annesinin onu arama tehdidinden kaçan Giulia, bir alt kata doğru kaçmaya başladı.

"Burada olacağından şüpheliyim," dedi Rocco Acardi, şimdiden geveleyerek. Aptal yaşlı sarhoş.

"Bir yerlerde olmalı!" Isabella tersledi. "Giulia!"

Dişlerini sıkarak geri çekildi. Yavaşça, sessizce ve muhtemelen onu engellemek için olduğum yerde kalacağımı umarak.

Olmaz. Olmuyor. Belayla flört etmeyi bitirmemiştim. Eğer bunun kaynağı Giulia ise, onu bir sonraki saklandığı yere kadar kovalardım.

Arkamdan onu takip ettim, ailesinin görüşünü engellemeye dikkat ettim. Tek başına kaçmadığını fark ettiğinde kaşlarını çattı ve dönüp daha hızlı uzaklaşmaya çalıştı.

Merdivenlere ulaştığımızda, anne ve babasının sesleri uzaklarda cılızlaşırken, ilk basamakta kayıp düşmeden önce onu yakaladım. Onu kucağımda tutarak merdivenleri üçer üçer çıkmaya başladım, neredeyse onu da yanımda taşıyordum.

"Ne-"

Cevap vermesine fırsat vermeden onu bir alt kattaki duvara yasladım.

Buraya geldiğimde, bahçelere bakan pürüzsüz taş terasın bu katında sunucunun beni emmesini sağlamaya niyetlendim.

Giulia'nın da benim kadar sıkılmış görüldüğünü fark edince, o yabancı yerine onu duvara kafesledim.

"Ne...?"

Giulia yine tısladı, keskin bakışları beni yakıyor ve benimle alay ediyordu. Fısıltısı beni uyarmış olmalıydı. Savunmacı bir şekilde, her zamanki gibi düşmanca konuştu.

Ama dudaklarımı onunkilere yapıştırdığım anda, dokunuşumla eridi.

Saklanmak isteseydi, yardım ederdim. Onu bu karanlık köşeye sıkıştırır ve gölgelerde ona eşlik ederdim.

Ve o da bunu istiyordu. Beni daha sert öperek, ona yakın durmam için beni teşvik etti. Arsız dudaklarının tadı inkar edilemeyecek kadar tatlıydı. Dili ağzıma girdi ve keşfetmek için kararlılıkla kaydı. En önemlisi, açgözlü elleri önce başımın arkasına yapıştı. Tırnakları kafa derimin üzerinde geziniyor, beni kendine doğru çekerken sinirlerimi karıncalandırıyordu. Sonra kollarını gevşek bir kucaklamayla omuzlarıma dolayarak kendini bana teslim etti.

Bu yanıştı. Aptalcaydı. Düşüncesiz, aceleci ve hiç planlanmamıştı.

Ama duramadım. O da duramadı. Ailesi üst katımızdan ona seslenirken, o benimle öpüştü. Onun sevişmek ya da sarılmak isteyeceğim son kadın olduğunu bildiğim halde, onu yuttum ve bedenimi onunkine yasladım.

Tabii ki evet.

Artık
hayattaydım.

Sıkılmamıştım.

Beni uyanmaya teşvik etti ve daha fazlasını talep etmem için cesaretlendirdi.

Çoğu kadın çok kolay boyun eğdi ama bu... Giulia karşı konulamayacak kadar cesurdu.

"Sana söylüyorum, o burada değil," dedi Rocco Isabella'ya tepeden. Sesi ağlamak üzereydi ama bunun kızını bulamadığı için duyduğu üzüntüden kaynaklandığından şüpheliydim. Bu ezik her zaman çok dramatik ve duygusaldı ve alkole olan düşkünlüğü de yardımcı olmuyordu.

"O zaman onu başka bir yerde bulmalıyız," diye azarladı Isabella.

Giulia bana sarıldı, beni kendine çekti. Ailesinin onu aramak için buraya gelmesinden mi korkuyordu yoksa beni öpmeye mi bu kadar düşküncü anlayamadım.

Hava artık önemli değildi. Sadece dudaklarının benimkilere inatla yapışması önemliydi. Sadece vücudunun ağırlığı ve dokunuşunun gücü önemliydi. Başka hiçbir şey kaydedilemezdi.

Rocco, "İçeri dönmek istiyorum," dedi.

"Tabii ki var." Isabella'nın topukları onu takip ediyordu ama ben artık dinlemeye zahmet etmedim.

Ailesi yanımda değilken Giulia'ya odaklandım. Yumuşak miyavlamaları beni daha da sertleştirdi. Öpüşmemiz boyunca hissettiğim o seksi inlemeler. Yumuşak, minyon vücudunun her santimi benimkiyle aynı hizadaydı.

Dilini emdikten sonra alt dudağını ısırdım ve çok ihtiyaç duyduğu havayı almak için dudaklarını ayırdım.

"Çığlık atmamaya çalış," diye alay ettim elbisesini yukarı kaldırırken. Nefes nefese, anlamlı yüzüne bakarken bacaklarının arasına uzandım ve parmaklarımı ıslak amının üzerinde gezdirdim.

Damlıyor. Benim için şimdiden ıslak.

İnledim, onu bu şekilde krema haline getirdiğim düşüncesiyle güçlü bir arzuyla boğuluyordum.

Sırıttı ve bir bacağına kaldırarak topuğunu bize en yakın basamağa koydu. Merdivenler tarafından engellenmiş, kendi küçük baloncuğumuzda saklanmıştık. Ellerimi onun üzerinde tutabildiğim sürece nerede olduğumuzun pek önemi yoktu.

"Çığlık atmak mı?" diye küstahça karşılık verdi, nefesini tutarak. "Kendini övme."

Onu tekrar öpmeden önce, "Sen nefret dolu, kindar bir kaltaksın," diye karşı çıktım. Ancak ağzıma karşı tekrar inlediğinde parmaklarımı onun sıkı, kaygan sıcaklığına soktum. Islak, öpücükle şişmiş dudaklarına fısıldamak için arkama yaslandım ve tartışması için ona meydan okudum. "Beni yargılamak istiyorsun. Bir kadını memnun edemeyeceğimi söyleyerek beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

İki parmağımı daha derine, daha sert soktum ve başını taş duvara yasladı.

"Kapa çeneni," diye zayıf bir sesle söylenirken ben parmaklarımı onun içinde daha derinlere kaydırdım. "Sadece kapa çeneni."

"Durmamı mı istiyorsun?" Avucumu tümseğinin üzerine sürterek klitorisini biraz okşadım.

Hırladı, başımın arkasını kavradı ve derin, acımasız bir öpücük için beni daha yakına çekti. Onun cevabı da itişleriyle geldi ve kısa süre sonra, dar amını gererken elime bindi.

"Bütün geceyi zaman kaybı haline getirme," diye zayıfça cevap verdi.

Tek bir kahkaha attım. "Seni kim davet etti ki?"

"Gelinin ailesi," diye fısıldadı, nefesleri dudaklarımda sıcaktı.

"Kesinlikle biz olmazdık," diye söz verdim, tümseğini daha sert ovmaya dikkat ederek. "Ama sanırım sana acıma ve gerçek bir erkeğin bir kadına ne kadar iyi hissettirebileceğini gösterme şansı için minnettar olmalıyım."

"Sen hiç susmaz mısın?" diye karşılık verdi.

Kıçını kavramak için bir kolumu indirdim. Yanağını avucumun içine aldıktan sonra parmaklarımı etine batırdım ve parmaklarımı daha sert sokmak için onu yerinde tuttum.

İnledi, başını tekrar geriye atarken gözlerini kapattı ama ben buna izin vermedim.

"Aç gözlerini, Giulia. Lanet olası gözlerini aç ve bunu sana kimin yaptığını gör."

Bakışlarını bana dikerek dinledi. Beni izledi, aşağı bakıp elbisesinin üstündeki elime baktı. Beni hissetti, parmaklarımın onun sıkı sıcaklığına pompalandığını hissetti.

"Bir kadını nasıl idare edeceğimi bilmediğimi mi ima etmek istiyorsun? Senin gibi biriyle bile mi?" Hırladım.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirmek için başıma uzanarak sızlandı. Beni kendine yakın tutarak ağzını benimkinin üzerine kapattı ve beni öptü. Cezalandırıcı bir şekilde, derinlemesine. Başımı eğdim ve onunla ortada buluşmak için boynumu büküm. Kıçını tutmak ve amını parmaklamak arasında, onu nasıl tutabileceğim konusunda sınırlıydım, ama o bunu telafi etti. Yüzümü yüzüne sabitleyerek, ikimiz de nefes nefese kalana kadar beni öptü.

"Sen..." Daha hızlı nefes alıyor, hâlâ elimi sıkıyordu. "Yapmamalısın-"

"Yapmamalıyız." Ağzımı boynuna doğru indirirken başımı salladım. Kulağının hemen altından, oradaki narin deriye ıslak, sıcak öpücükler kondurmaya başladım. "Bunu gerçekten yapmamalıyız."

Bir parmak daha eklediğimde "Siktir, Renzo," diye inledi. "Oh, lanet olsun."

Sırıttım, boynundan aşağıya doğru öptüm ve ne kadar gürültü yapacağını merak ettim. Sırılsıklam olmuş ve parmaklarımı sıkarken sert bir orgazm sözü verdi. Biri olarak zevk alacağım

sonsuz dek zafer. Ben-

Bir ılık havayı kesti. Onun

ılığı değildi.

Sesi duyunca hareketsiz kaldı.

Durdum, parmaklarım amcığında ve ağızım boynunda açık donup kaldım.

Bir ılık daha.

Müzik tepemizde durdu.

"Ne..." Giulia yutkundu ve beni itti. Parmaklarımı serbest bırakırken boynundan kaldırarak doğrudum. Birbirimize ağızımız açık bakarak bekledik.

Bu ne içindi?

"O öldü!" Yeni baldızımın sesi balo salonundan net bir şekilde yükseldi. Resepsiyona açılan açık kapılardan haberi bize ulaştı.

"Luka!" diye tekrar bağırdı. "O öldü!"

Giulia'dan bir adım geri çekildim ve gözlerimi kocaman açarak her şeyi anlamaya çalıştım. Şehvetin yerini panik ve öfke almıştı. Kalbim gümbürdüyordu ve adrenalın bana sertçe çarptığında yeterince hızlı nefes almak için mücadele ettim.

Kardeşim kendi düğününde öldürülmüştü.

GIULIA

Giulia

M Evimize girerken Arianna yanımdan ayrılmadı. Bir saat önce resepsiyonun aniden sona ermesinden dolayı onu suçlayamazdım.

Cecilia balo salonunda çığlık attığı andan itibaren kaos başladı. Renzo'nun içeri koşarken yüzündeki dehşeti asla unutmayacağım ve ne olduğunu görmek için peşinden koştum. Bu görüntü de sonsuza dek aklımda kalacaktı.

Giovanni Bernardi oğluna baktı, öfkeyle kükrüyor ve onu kimin öldürdüğünü bilmek istiyordu.

O babanın cevap için yalvarışını da asla unutamayacağım. O kadar öfkelen-di ve anında şok oldu ki, kendini kaybetti. Sinirleri bozulmuş ve yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde, Luka'yı kimin öldürdüğünü öğrenmek için herkese bağırmaya başladı.

Nede
n?

Nasıl
?

Ama en önemlisi, damadı kimin öldürdüğünü öğrenmek için umutsuz taleplerini tekrarladı.

Her ebeveyn şok olur ve öfkelenirdi. İncinir ve kaybolur. Şaşkın ve mağdur. Hiç kimse kendi çocuğunu mezara kadar görmek istemez. Küçük kız kardeşlerimi yetiştirirken kendimi sık sık bir ebeveyn gibi hissettim ve bu derin kaybı anlayamadım.

Ancak babamın tepkileri hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Bütün akşam huysuz ve üzgündü, her zamanki depresif haliyle davranıyordu ama Cecilia kocasının öldüğünü haykırdığı anda, baş masaya en yakın Romano muhafızları ona saldırmıştı. Rocco Acardi'nin saldırması için bir neden yoktu ama o anın sıcaklığıyla fena halde dayak yemiş, Cecilia'nın çığlıklarını takip eden kargaşanın ortasında kalmış, Luke karısıyla paylaştığı baş masanın bembeyaz kumaşı üzerine yığılmış bir halde ölü yatıyordu.

"Babam iyi olacak mı?" Marianna malikânenin içinde ona yardım eden Acardi'lere baktı. Kanepeye yığılmış, yüzünden kanlar akarken zor nefes alıyordu. Babamız en formda adam değildi ama inleyip minderlere gömülürken yaşının her zerresini gösteriyor, yıpranmış ve morarmış görünüyordu.

İyi görünmüyordu ve korktuğu için onu suçlayamazdım ama yaşayacaktı. Şiddet bu hayatın bir parçasıydı ama bu şekilde değil. Her düğün cinayetle sonuçlanmazdı. Tüm gezintiler babamızın bu şekilde doğrudan vurulmasıyla sonuçlanmıyordu.

"Tabii ki. Elbette," diye cevap verdim.

Annesi ona öfkelenmeye devam ediyor, neden kendini savunmadığını öğrenmek istiyordu. Romano muhafızlarının ona saldırmasına neden izin verdiğini.

Adamın yaralanması umurunda değildi, sadece yarı yaşındaki güçlü ve formda bir adam gibi davranıp sayıca üstün olmasına rağmen kendini savunmadığı için Acardi isminin zayıf görünmesine izin vermesi umurundaydı.

Marianna'nın travma geçirmesi ve düğünde böylesi bir şiddet kargaşasına tanık olması umurunda değildi. Kız kardeşim sadece on dört yaşındaydı, bu kadar şiddetin içine itilmek için çok gençti. Ama o umursamadı.

Lucia ve Beatrice'in gürültüyü duyup bağırışlardan korkarak aşağıya inmelerini de umursamazdı.

Annem babama olan öfkesini fark etmedi ya da duraksamadı, benim onun yerine bir anne gibi davranmama çok alışmıştı.

"Yukarı çık. Yatağınıza dönün." Babamızın yüzündeki kanı görmelerini engellemeye çalışarak onları uzaklaştırdım. Lucia yine de gördü ve kaşlarını çattı ama kolunu Beatrice'in omuzlarına doladı ve dönmesi için ona rehberlik etti.

"Onları yatağa geri götür," dedim Marianna'ya. "Bu konuda endişelenmek için çok küçükler."

Sen de öylesin diye düşündüm.

Küçük kız kardeşlerimizi merdivenlerden yukarı çıkararak dinledi. Babam yaralıydı ama ölmek üzere değildi. Yine de bu ürkütücü bir manzaraydı. Bizi ziyaret eden bir şiddet varsa, o da askerlerimizden birinin vurulması ya da öldürülmesiydi. Babam nadiren herhangi bir toplantının "ön cephesinde" bir şey yapardı ve düğün bir savaş sahnesi değildi.

Ya da olmamalıydı.

Luka Bernardi'nin ölümü dünyamızı sarsacaktı. Ölümlülüğümüzün bir hatırlatıcısı, rekabet ve nefretin ne kadar derin olabileceğinin bir örneği ya da etrafımızı şiddet yanlısı insanlarla çevrelediğimizin bir başka göstergesi olarak herkes bir şekilde etkilenecekti.

Hâlâ gerçeküstü geliyordu ve Luka'nın ölümünü içime sindirme konusundaki inadımın bir nedeni de haber patlak verdiğinde nerede olduğum ve ne yaptığımı.

Ailemden saklanıyordum, Renzo tarafından korunurken-

Kes şunu. Bana böyle dokunmasını istememeliydim. Beni daha fazla öpmesini istemekle de işim yoktu. Ve bunu düşünmek için hiç de uygun bir zaman değildi. Kardeşi öldürülmüştü. Babam yaralanmıştı.

Neyden çekildiğimi düşünmek için uygun bir zaman değildi.

Kız kardeşlerim merdivenleri çıkarken nefes verdim, önce bana sonra da kanepede oturan babama baktım.

"Sen de," dedi Dario Amca. Yavaşça bana yaklaştı, yüzünü buruşturdu ve bastonuna daha fazla yaslandı. "Kız kardeşlerine yardım et."

Ona bir bakış attım ve başımı salladım. "Hayır." Ben de bir kenara itilirim lanetlenirdim. Luka'nın düğününde öldürüldüğü haberi halının altına süpürülecek bir şey değildi. Renzo'nun kardeşine ne olduğunu bilmek zorundaydım. Diğerlerinden haberdar olmak bir gereklilikti ama şimdi öğrenmeliydim.

"Aklından ne geçiyordu?" Anne, babama bağıarak talepte bulundu. "Neden müdahale ediyorsun ki?"

"Oradaydım," diye titreyerek cevap verdi, bir asker alnındaki kesiğe kompres uygularken yüzünü buruşturdu. "Oradaydım, o masanın yanıdaydım ve yardım etmenin ya da savunmanın mantıklı olacağını düşündüm ya da..."

Dario kaşlarını çatarak benimle birlikte onlara yaklaştı. "Savunmak mı?"

Seni mi?" Babam ona kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

Dario Amca onun öfkeli ifadesine tepki vermedi. "Sen savunucu falan değilsin." "Oh, *senden* daha mı fazla?" Babam tersledi.

Dario'nun üst kolunu tuttum ve bu yumrukla ona destek olduğumu gösterdim. Babamın canı yanıyordu ama bu şekilde saldırmaya hakkı yoktu.

Küçük kardeşine karşı çok zalimce bir hareketi. Dario yıllar önce bir meydan savaşında sakat kalmıştı. Sakat kalan, bacağını iyi kullanamayan ve kısır kalan Dario, fiziksel olarak bir zamanlar olduğu adamın yarısıydı.

"Sen bir lidere. Acardi Ailesi'nin başısın," diye hatırlattı Dario ona. "Savunmaya ihtiyacı olan biri varsa, bunu bizzat sağlayacak kişi sen olmamalıydın."

"Neden onlar?" Annem talep etti. Öfkeyle volta atıyordu ve kesinlikle öfkeliydi. Yüzü bunu göstermiyordu. Duygularını açığa vuramayacak kadar çok ameliyat geçirmişti ama hırıltısından bunu anladım.

"Romanoslar bu yardımı takdir ederdi," diye cevap verdi Peder güçsüzce, daha rahat oturmak için kaykıldı.

"Romanolar mı?" diye bağırdı, inanamayarak. "Cecilia Romano öldürülmedi. Luka Bernardi öldürüldü! Ve Marcus Romano kana susamış olacak. Bunu kişisel bir hakaret olarak algılayacaktır. Ve sen de araya girip engel olmak zorunda kaldın. Şimdi *sana* her şeyin karmaşası olarak bakacak-"

"Yeter." Annemin adımlarına engel olmak için yaklaştım.

"Sakın bana *yeterince* anlatayım deme," diye alay etti. "Marcus Romano düşmanımız olmasını isteyeceğimiz biri değil."

Anlamaya çalışarak gözlerimi ona diktim. "Ama Luka'nın öldürülmesi senin için sorun değil, değil mi? Çünkü o bir Bernardi?"

"Kapa çeneni, seni aptal. Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Babamın yüzüne tekrar bağırarak için etrafımdan dolanmak için itti.

Benimle ilk kez böyle konuşmuyordu. Onunla da ilk kez böyle konuşmuyordu. Bu onun ne kadar aşağılık bir kadın olduğunun göstergesiydi.

"O haklı," dedi babam, bu savunmasıyla beni şaşırtarak. "Bir Bernardi'nin öldürülmüş olmasını umursamayacaksın."

"Sen sadece Acardi ismini önemsiyorsun," diye hatırlattım ona.

"Olması gerektiği gibi," diye bağırdı. "Giovanni de öfkelenecek ve kan dökmek isteyecek ve ben bunun için endişelenemem."

"Zaten öyleydi," dedi Dario bir sandalyeye çökerken, inerken yüzünü buruşturarak.

Öyleydi. Renzo'nun babası, onu herkesten uzak tutan muhafızlarıyla savaşıyordu. Diğer Bernardi askerleri devraldı, hem Renzo'yu hem de Giovanni'yi savunuyor, başka bir saldırının geleceğinden endişe ediyorlardı.

Hiçbiri vurmadı. Aslında Luka da *vurulmamıştı*.

Luka'nın hayatına son veren kurşun yarası değil, bir zehirdi. Luka'nın dış görünüşünde bir şey yoktu ama Bernardi muhafızlarının doktoru hemen zehirlendiği sonucuna vardı. Detaylar bulanıktı. Her şey çok ani ve imkansız görünüyordu, bu da kabullenmeyi ve anlamayı zorlaştırıyordu, ancak konuklar arasında bunun bir zehirlenme olduğu sonucuna vardıklarına dair fısıltılar duydum.

"Seni lanet olası aptal," diye söylenmeye devam etti Anne. "Aceleyle yaklaşıp Romanos'un yukarıda birini öldürdüğünü düşünmesi riskini göze *almalıydın*."

"Cecilia ıgık attı ve bu herkesin tepki vermesine neden oldu," diye zayıf bir şekilde savundu. Gözlerini önüne dikmiş, kendinden geçmiş ve sanki bir kabuğun iine sıkışmış, içeriden dışarıya bakıyor ve o bezi yarasına bastırmaktan başka bir şey yapacak kontrolü yokmuş gibi görünüyordu.

Dario, "Başka kimse zarar görmedi," diye ekledi, sanki bu, hedef veya rahatsız edici olarak tanımlayabileceği her şeye saldırmaya hazır kafesteki bir boğa gibi volta atan ve öfkelenen Annemi yatıştırabilirmiş gibi. Her zaman kendi imajına, *bizim* imajımıza öncelik verirdi ve Acardi ismine ve duruşuna her şeyden çok değer verirdi. "Marcus sakinleştiğinde, Cecilia bu kayıp için teselli bulduğunda," dedi olabildiğince yavaş ve dengeli bir şekilde, "eminim hiçbir Romano Rocco'yu orada olduğu için hedef almayacaktır."

"O anın heyecanıyla," diye ekledim, "Romano muhafızları muhtemelen Cecilia ıgık attığında yakınındaki herkese saldırmışlardır." Her şeye tanık olmak için orada değildim. Renzo'nun peşinden balo salonuna koştuğumda, babam Acardi muhafızları tarafından geri çekilmeye başlamıştı bile.

  aile de dağılmıştı. Giovanni Luka'nın yasını tutarken ve ürkmüş düğün davetlilerinden cevaplar isterken, hepimiz büyük salonda ayrılmakla akıllılık etmiştik. Bir cinayet ya da suikastten daha azı yüzünden savaşlar patlak vermişti ve şüphesiz her yerden suçlamalar yağacaktı. Yine de amcama hak vermek zorundaydım. O an için evet, Marcus Romano ve korumaları babamın öldürülen damadın yanında olmasından ş phelenmekte haklıydılar. Ortalık sakinleştiğinde, muhtemelen damadını kimin öldürdüğünü öğrenmek ve intikam almak isteyecekti.

"Herkesi sorgulayacaklar," diye devam etti Dario sakince. "Muhafızlar her yerdeydi. Kameralar da. İnsanlar konuşacak. Bu iş bir gün çözülecek ve Rocco'ya saldırma meselesi eski bir haber olacak."

Annem oflayıp puflayarak başını salladı ve volta atmaya devam etti. Hızla etrafında dönerken bakışlarını bana kilitledi.

"Bu olay olduğunda *neredeydin*?" diye sordu. irkin ses tonundaki küçümsemenin her notasını duydum. Luka öldürüldüğünde nerede olduğumu sormak zorunda kalmaktan nefret ediyordu, sanki o evden dışarı adım atmaya cesaret edemezmişim gibi.

Benim için beklentilerinin sınırlarını. Zincirlenmiş bir evcil hayvan gibi, yerleştirilmesi ve hakkında emir verilmesi gereken bir şey.

Bana doğru sinsice yaklaştı ve ben boyun eğmeyi reddettim. Kıpırdamadan durdum, yüzüme yaklaşıırken en ufak bir duygu belirtisi bile göstermedim.

"Neredeydin, Giulia?" Parmağıyla yüzümü işaret etti.

"Tüm bunlar olduğunda baban ve ben seni aramaktan yeni gelmiştik. Neredeydiniz?"

Gözlerimi kırıştırdım ve bana böyle çıkışmasının saçma olduğunu ima edercesine başımı hafifçe salladım. "Ben mi? Nerede olduğum neden önemli olsun ki?"

Üst dudağı kıvrıldı. Gözlerini kısıp öyle sert bir nefret ifadesi takınmaya çalıştı ki bana kükremek üzere olan soğuk bir ejderhayı andırdı.

Bu evde karşılık vermek yasaktı. Bana tokat atamadan ya da beni cezalandırmaya çalışmadan devam ettim.

"Nerede olduğumun önemli olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun? Luka'nın ölümüyle bir ilgim olabileceğini mi?" Daha fazla saçmalayamazdı.

"Neredeydin?" Cevap verdiğim hiçbir şeyi duymazdan gelerek peşimi bırakmadı. "Ha? Hangi cehennemde saklanıyordun?"

Saklanmadığımı söylemeye zahmet etmedim. Saklanıyordum ve bunu ikimiz de biliyorduk. Bu, gizlice kaçmaya ve bir an olsun huzur bulmaya çalıştığım ilk düşün ya da aile toplantısı değildi. Evdeyken de sürekli başımın etini yerdı. Beni ya da kız kardeşlerimi taciz ederdi. Ya da babamı. Hepimizi. Kimseyi yargılamaktan ve eleştirmekten kaçınmazdı.

Ona söyleyemezdim. Asla söylemem. Beni istediği kadar zor durumda bırakabilirdi ama ben ona nerede olduğumu asla söylemeyecektim.

"Kiminle konuşuyordun?" diye bağırdı, ben onu tersleyince daha da sinirlendi.

Asla söylemeyeceğim. O kadar aptal degildim.

Bakire kalmam bekleniyordu. Benim için ayarlayacağı evlilik için temiz ve el değmemiş kalmalıydım. Kendi bedenim istediğim gibi kullanabileceğim bir şey değildi ve şimdiden bu kuralı o kadar çok çiğnedim ki. Renzo verandada ailemden saklanmama yardım ettiğinde, bana çok fazla zevk gösterdi ya da beni buna çok yaklaştırdı. Boşalamamıştım. Beni iterek yaklaştırmış, öyle parmaklamıştı ama Cecilia'nın çığlıkları çok kısa kesmişti.

Ona gerçeği söylememin imkanı yoktu. Beni becermemiştir. Ben bozulmamıştım. Gerçek bakire durumumu değiştirmek için içime girmiş değildi. Kendi parmaklarımın keşfedebileceğinden daha derine, ama çok daha büyük bir güçle ve her nasılsa daha büyük bir beceriyle dokunuşunun heyecanını düşündükçe amım zonkluyordu.

O tek seferlik, beklenmedik buluşmada, bedenime benden çok daha fazla hükmetmeyi bildiğini gösterdi bana.

"Giulia!" Renzo'nun düşünceleri arasında kaybolmuş bir halde, onun bağırışıyla neredeyse irkiliyordum.

Acı çekiyor olacaktı. Luka'nın ölümüne duyduğu öfke yakın zamanda geçmeyecekti. Onu arzulamak neredeyse yanlış geliyordu, ama araya girmişken elimde değildi. Oyalanıyordum, bitmemişti ve bu beni sonsuza kadar kızdırıyordu.

"Luka öldürüldüğünde neredeydin?" diye sordu.

Diğerleri soracaktı. Herkes kimin nerede olduğunu ve ne zaman ne olduğunu bilmek isteyecekti. Kolluk kuvvetleriyle temasa geçilmezdi. Hepimiz kendi kendimizin yargıcı ve celladıydık. Ama hazırlıklı olmalıydım.

Annem yüzü morarana kadar cevap isteyebilirdi. Umurumda değildi. Başka biri sorarsa.

Cecilia'nın Luka'nın öldüğünü anladığı ana kadar herkes kimin nerede olduğunu bir araya getirmeye çalışırken, Renzo'nun aynı sorularla karşılaştığında ne söyleyeceği konusunda şaşkın ve endişeli bir şekilde nefesimi tuttum.

Ona ulaşmalıyım. Renzo ve ben konuşmak zorundaydık. Eğer ona ulaşabilirsem, yalan söylemesi için yalvarabilirim. Benimle birlikte olduğunu etrafa yayamazdı. Onun mazeretini destekleyebileceğimi.

Ona ulaşmak kolay olmayacaktı. Hele de kardeşinin ölümünden sonra. Bu önemsiz bir mesele değildi.

Yapmak zorundayım.

Yalanlarımızı senkronize etmemiz gerektiğini açıklığa kavuşturmak için onunla konuşur konuşmaz, paylaştığımız o ateşli anı tamamen unutmam gerekecekti. Çok kısa kesilmişti. Aniden, birdenbire olmuştu ama sahip olabileceğimiz tek şey buydu.

Biliyordum.

Ama onunla özel bir anın bir daha asla yaşanamayacak olmasından nefret ediyordum.

RENZO

Renzo

T Babamı eve götürmek için ısrar ettiğimde balo salonu hâlâ kalabalıktı. Hem olay yerini temizlemek hem de soruşturmayı yürütmek i ç i n çok sayıda asker kalmıştı. Bernardi Ailesi'nin birçok lideri soruşturmayı denetleyecekti. Bunların arasında cevaplar toplanacaktı. Hayır. taş üstünde taş kalmayacaktı.

Bir şekilde, er ya da geç, bu gece Luka'yı öldürmeye kimin cüret ettiğini öğrenecektik. Hem de kendi düğününde.

Babama evim dediği büyük konağa kadar eşlik ederken, tüm duyguların içimden geçmesine izin verdim. Öfke. Endişe. Endişe. Nefret.

Üzüntü de vardı ama o kadar derin bir duygu değildi. Luka ve ben hiç yakın olmadık. Bizi ayıran iki yıldız ama yirmi yıl da olabilirdi.

Doğduğumuzdan beri farklı muamele gördük. O en büyüğümüzdü. Aile adını o devam ettirecekti. Her şey onun omuzlarındaydı, benim değil ve bu nedenle aynı şekilde yetiştirilmedik. Kardeşler gibi büyümemiz beklenmiyordu. Varis statüsüyle, nasıl davranması gerektiğinin en başından öğretilmesi gerekiyordu ve yetiştirilme tarzı onu bir pislik haline getirdi.

Ölüler hakkında kötü konuşmak istemezdim -yeni ölmüş olanlar hakkında bile- ama aramızda kaybolan bir sevgi yoktu.

Yine de bu bir kayıptı. Ölümü şok edici bir suçtu ve bizi derinden etkileyecekti.

Park ederken babama tekrar baktım. Şoförler hazır bekliyordu ama hepsine bizi bırakmalarını söyledim. Eve dönerken konuşup konuşmayacağını merak ediyordum ama dikiz aynasından kaç kez kontrol ettiysem de arka koltukta hareketsiz ve uyukluyordu.

Eve vardığımızda daha fazla çaba sarf ederek hareket etti. Hâlâ trans halinde gibiydi, ilk çocuğunun ölümünü gördükten sonra tamamen kendinde ve tetikte değildi.

"Gio," dedim, ona tercih ettiği gibi, her zaman ilk adıyla hitap ederek.

Çalışma odasına doğru yürürken elini kaldırdı ve beni konuşmaktan alıkoydu.

Onun yanından ayrılmamam gerektiğini biliyordum. Hiçbir şey söylemeden onu takip etmemi bekledi. Böyle bir geceden sonra, onun bu kayıpla tek başına yüzleşmesini istemiyordum. Artık sadece ikimiz vardık ve birbirimize destek olacaktık.

Ama ona sunacak hiçbir şeyim yoktu. Luka onun oğluydu. Ben onun yedeğiydim.

Ya da bu geceye kadar öyleydim.

Gio ve ben hiçbir zaman yakın olmadık ve bu onun çalışma odasında ne kadar yapmacık olduğumuzu gösterdi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

Rahatlamak mı istiyordu? Bundan şüpheliydim. Harekete geçmemi mi bekliyordu? Daha önce hiç yapmamıştım.

Tek yapabildiğim bana çarpan her duyguyla mücadele etmekti.

Birisi Bernardi'li bir damadı düğününde öldürmeye cüret ettiği için çok öfkeliydim.

Gio'nun benden kardeşimin yerine geçmemi bekleyeceğinden endişeliydim.

Ve sabırsızdım. Nereye vuracağımı, nasıl karşılık vereceğimi bulmam gerekiyordu. Luka ve ben hiç yakın olmadık. Geleneksel olarak kardeş gibi duygusal değildik ama o benim aile üyelerimden biriydi. İntikamını alacaktım. Ne olursa olsun.

Şöminenin yanındaki deri koltuğuna yaslanırken huysuz bir sesle, "Artık senin sorumluluğunda," dedi. Şu anda yaşadığımız yaz sıcağında orada alevler kükremiyordu. Ne olursa olsun, orası onun yeri. Gençken onun tahtı olduğunu düşünürdüm. Sayısız kez oturup Luka'ya emirler yağdırdığı yer.

Şimdi sıra bendeydi.

Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm sıram. Hiç

istemediğim. "Sen benim oğlumsun, Renzo."

Yerimde kilitli kaldım, yanağımı ısırdım. *Şimdi* eklemedi. *Artık* onun oğluydum ve bana sıradaki kişi gibi davranacaktı.

"Bir adım öne çıkmanız ve Luka'nın her zaman sahip olduğu sorumluluğu almanız gerekecek."

Nefesimi sabit tutmaya çalışarak nefes verdim. "Öleli sadece birkaç saat oldu."

Elini yan sehpaye vurarak üzerindeki lambanın tıngırdamasına neden oldu. "Senden beklenenlerden kaçıyor musun? Şimdiden mi?"

Derin bir nefes aldım. "Hayır. Yapmayacağım. Yapmayacağım."

"Senden kardeşinin katilini bulmanı bekliyorum." Dudaklarını ince bir çizgi halinde çarptı.

"Tabii ki."

"Ve onları öldür," diye hırladı.

"Biliyorum." Gözlerimi devirmedim. O kadar aptal değildim ama bana aptalmışım gibi davranmayı ne kadar çabuk bırakırsa, burada o kadar hızlı ilerleme kaydedebilirdik.

Tepkileri hakkında endişelenmeye zahmet etmedim. Akıl sağlığını ya da bunu nasıl karşılayacağını düşünerek bir saniye bile harcamadım. Giovanni

Bernardi bir liderdi. Ailenin patronuydu ve elbette doğrudan harekete geçmek isteyecekti. Bu şekilde misilleme yapardı. Harekete geçerek. Hızlı kararlarla. Gözyaşlarıyla değil. Öfke ya da otorite dışında başka bir duyguyu ifade etme yeteneğine sahip olup olmadığını bilemezdim. Bunu asla toplum içinde ya da benim önümde göstermezdi.

"Şu ana kadar Luka'ya en yakın askerler eksik ve yarım yamalak raporlar veriyor."

Elini sallayarak beni kayıtsızca başından savdı. "Elbette. Daha yeni oldu," diye homurdandı. Yine de kaşlarını kaldırdı, Luka'nın öldüğü açıklandıktan sonra tüm bu süre boyunca dikkatimi vermiş olmama neredeyse şaşırmıştı. Muhtemelen parti yapmakla ve hayatımı yaşamakla meşgul olduğum için hiçbir şeyi fark etmediğimi sanıyordu ama ben her zaman farkındaydım. Yedek olsam bile ben bir Bernardi'ydim ve düşmanlarımız nazik değildi.

"Ama nasıl Rocco Acardi olmayacağını anlayamıyorum," diye ekledim.

O yaşlı sarhoşu düşünmek beni sinirlendirdi çünkü onu ilk düşündüğümde aklıma kızı geldi. Giulia dudaklarımın altında çok tatlı hissediyordu, amcığı parmaklarımın etrafına sarılmıştı. Öylece kalabilirdim, küstah ağzını haksız çıkarana kadar onu memnun eder ve alay ederdim. Cılız bir aşık olmadığımı.

"Aceleci olma." İç çekerek doğrulup oturdu. "Raporlar zaman alacaktır. Hemen sonuca varıp aklınıza gelen herkesi öldüremezsiniz."

Yine, patronluk taslayan ses tonuna karşı inlemekten kendimi alıkoydum. *Bunu çok iyi biliyorum.*

"Tam oradaydı. Ölü bulunduğunda onların yanında, baş masadaydı," diye hatırlattım ona. Unuttuğundan şüpheliydim. Olay olduğunda o odadaydı ve ben de avludan koşarak içeri girmiştım.

Romano muhafızları durumu güvence altına almak için aceleyle yaklaştılar ve bunu yaparken Rocco'ya saldırdılar. İyi görünmüyordu ama körlemesine geliyordum. Bir şey yapmadan önce daha fazla cevap almalıyım.

"Eğer parmakla göstermem gerekseydi," dedi gözlerini kısarak ve şömineye bakarak, "Romanolara bakardım."

"Nickolas mı Marcus mu?" Oğul ve babaya sordum.

"Her ikisi de." Gio kaşlarını çatı. "İkisi de evlenmeden önce Luka'yla ilgili endişelerini dile getirmişlerdi. Nickolas o fahişe öldüğünden beri ondan hoşlanmıyordu."

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Adını hatırlayamıyordum ama hem Luka hem de Nickolas onu tercih ediyordu. Şüpheli koşullar altında ölmüştü ve Nickolas, Bernardi'lerin evinde gerçekleştiği için Luka'yı onun ölümünde parmağı olmakla suçluyordu.

"Marcus zengin olabilir," dedi, "ama asla tam olarak güvenemeyeceğim vicdansız bir piç."

Ama oğlunuzun onun kızıyla evlenmesine izin verecek kadar ona güvendifiz?

Uzun zamandır gözümü yummuş ve karmaşık Mafya yasalarının ve kinlerinin tüm katmanlarını görmezden gelmişim. Daha önce hiç önemli olmamıştı ve şimdi benim dünyam olmak zorunda olmasından nefret ediyordum.

Şüphelerimiz hakkında biraz ileri geri tartıştık ve bana şimdi hangi adamların bana cevap vereceği hakkında daha fazla şey anlattı.

Sonunda, oturup bekleyemeyecek kadar sabırsız, konuşamayacak ve spekülasyon yapamayacak kadar huzursuzdum. Böyle şeyler zaman alırdı ama ben boş durmak istemiyordum.

Rocco Acardi şüpheli davranıyordu ve ben de hemen harekete geçmek istiyordum. Eğer kardeşimi öldürdüyse, eve dönmüş ve kendini suçlu hissediyor olmalıydı. Tuhaf davranıyor olurdu. O pişmanlıkla bile savunmasız. Ya da belki bir Bernardi'yi öldürmenin zaferiyle aptalca kafayı bulmuştur.

"Onun intikamını alacağım," diye yemin ettim ayrılmadan önce içtenlikle.

Bu sürece şimdi başlamak için yola çıktım. Eğer Rocco suçlu değilse, o zaman daha derine inip kimin suçlu olduğunu bulmam gerekecekti. Kederlenmek ve yas tutmak şimdi olmazdı. Harekete geçmek gerekiyordu. Babama bu en zor anlarda bile adım atacağımı göstermeliydim.

İşte bu yüzden gecenin geç saatlerinde Acardi'lerin evine vardım. Devriye gezen korumaları tarafından fark edilmemek için biraz geriye park ettikten sonra, şüphesiz patronları düğünde saldırıya uğradığı için tetikteydiler, gizlice yaklaştım ve yaklaştım.

Gio, acımasız bir mafya adamı olmak için gerekenler hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünerek yanılmıştı. Fazla bir şey yapmam gerekme de Aileye her zaman sadık kalmıştım. Gizlilik bana kolay gelirdi, ama bu becerimi kadınlarla gizlice dolaşarak geliştirmiştim. Evli kadınların yataklarına girerek ya da gözde metreslerin evlerinden kaçarak, fark edilmeden nasıl dolaşacağımı öğrenmişim ve Acardi'lerin evinde yaptığım da tam olarak buydu.

Arka girişe yaklaşmak zor olmadı ama ne zaman içeri girip Rocco'yu bulabileceğimi daha iyi ölçmek için uzun süre dışarıda bekledim. Sabır her gizli görevin anahtarıydı. Kapının hemen dışında ne kadar uzun süre beklersem, nöbetçilerin hareketlerini o kadar iyi izleyebilir ve yolun ne zaman açılacağını tahmin edebilirdim.

Gizlice içeri girdikten sonra, koridorlarda aceleyle ilerledim ve gölgelerde kalarak Rocco'nun dinleniyor ya da emekli olmaya hazırlanıyor olacağına şüphe olmayan ana süiti aradım.

Belki de artık çok geçtir. Düşünde Romano muhafızlarından dayak yemişti. Rocco Acardi formda değildi. O kadar yaşlı da değildi ama tüm pis işleri adamlarına yaptıran liderlerden biri gibi görünüyordu. Gio hâlâ spor yapıyordu ama sağlık sorunları eskisinden daha uzun sürüyor ve daha önemli görünüyordu.

Rocco'yu çok erken buldum. Üst katta, bir salonda, bir kanepede sızmıştı. Horlayarak uyuyan sarhoş adamın kapısının önünde hiçbir koruma durmuyordu. Alnındaki kan temizlenmişti. Kesik yeri kalın bir bandajla kapatılmıştı. Hâlâ elinde tuttuğu yarısı boş şarap şişesi onu bayıltmış olmalıydı.

Tereddüt ettim, onu hemen burada öldürsem mi diye düşündüm.

Yapabilirdim, ama soru devam ediyordu. *Yapmalı mıydım?* Uyuyordu, savunmasızdı ve kendinde değildi. Gidip boynunu kesebilirdim. Son.

Hayır. Yapamazdım. Bu şekilde olmaz. Gio'ya bir adım öne çıkabileceğimi ve omuzlarıma yüklenen sorumlulukları üstlenebileceğimi kanıtlamalıydım. Luka'yı öldürdüğüne dair kanıt olmadan Rocco'yu öldürmek bana bir şey kazandırmazdı.

Eğer kardeşimi zehirleyen oysa, bunu sadece o itiraf edebilirdi.

Onu uyandırmak en iyi hareket tarzı olacaktı. Tam da bunu yapmak, onu uyandırmak ve cevaplar talep etmek için dışarı çıktığımda, muhafızlar dışarı çıktı. Adımlarının sesini zaten biliyordum. Gümbür gümbür ve ağır. Çizmeli, ağır adamlar. Ama bir kadın sesi de onlarla birlikte geliyordu.

Isabella Acardi, "Gece boyunca devriyelerin artırılmasını istiyorum," diye emretti. "O değersiz sarhoşum sana söylemeyi düşünmez ama ben ısrar ediyorum. Onun adına."

"Evet, hanımefendi."

Onlar geçip gidene kadar duvara yapışıp kaldım. Daha fazla muhafız riski dışarı çıkmayı zorlaştıracak olsa da endişelenmiyordum. Henüz değil.

Süitin diğer ucunda açılan bir kapının sesi beni sinirlendirdi. Isabella muhtemelen oradaydı ve Rocco'nun uyuduğu bu daha açık salona yaklaşan hafif ayak sesleri ona aitse beni saniyeler içinde bulurdu.

Hay sikeyim. O aptal yaşlı kadınla uğraşmak yapılacaklar listemde üst sıralarda değildi. Asla. Rocco sarhoş bir aptaldı ama karısı edepsiz, zalim ve her zaman yargılayıcı, herkesi etkilemek isteyen ama hak etmediği saygıyı talep etmekte aceleci biriydi.

Odadan çıkıp koridora doğru kaçtım. Uyuyan kocasını -ya da casusluk yapan beni- bulmadan önce uzun koridorda koşarak ilerledim ve anında düşündüm. Kaçış rotamı yeniden belirlemem gerekecekti ama gergin değildim. Ayarlamalar her zaman yapılabilirdi. Ayaklarımın üzerinde çeviktim, hızlıydım ve çabuk düşünürdüm.

Ta ki koridorun sonundaki bir çift kapıyı açana kadar, üst kattaki balo salonunun önünden geçen bir merdiven boşluğuna çıkacağına yemin edebileceğim çift kapı. En azından konağın o tarafının şeklinden beklediğim buydu.

Değildi.

Eşiği geçip özel bir kanada girmiştim.

Giulia'nın kanadı.

Kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve hâlâ bir ziyaretçisi olduğu gerçeğinden habersizdi. Gelişim beni daha çok izinsiz giren biri gibi hissettirdi ama zamanlamam mümkün olan en iyi andı.

Yatak odasının ortasında durmuş, elbisesini çıkarıyordu. Pürüzsüz, bronz teni, düğünde arka avluya ittiğim giysiyi çıkarmak için dönerken esnedi. Parmaklarımı o ince siyah dantel tabakasının altına sokmuştum. Elim, tangasının yüksek kavisiyle ortaya çıkan o dolgun kalçayı kavramıştı.

Dönüp elbisesini makyaj masasının önüne yerleştirilmiş minderli bir bankın üzerine fırlatırken bakışlarımla karşılaştı.

Hay sikeyim.

Düğünde paylaştığımız o sıcak andan nasıl koparıldığımızı hâlâ atlatamamıştım.

Dudaklarım onun çekici, keskin zekâlı ağzından gelen hayali bir dokunuşla karıncalandı. Onunla oynarken parmaklarımın etrafında nasıl sıkıca kenetlendiğini, nabız gibi attığını ve zonkladığını, sularıyla kayganlaştığını net bir şekilde hatırladım.

Ve onu yeniden istiyordum.

"Renzo?"

Sesi sadece bir fısıltıydı, şaşkınlık ve arzu doluydu. Bakışlarını kasıklarımın indirdiğinde, tekrar ne kadar çabuk tahrik olduğumu fark ettiğini biliyordum. Onu düşünmek bile bana onun boyun eğişinden tekrar zevk almayı düşündürmeye yetmişti. Onu görmek beni pantolonumu indirmeye yakın olmaya zorladı.

Kollarını aşağıda tuttu, ne çekiniyor ne de örtünmek için acele ediyordu. Dantelli bir sütyen ve tangadan başka bir şey giymeden dimdik dururken, o kocaman memeler dimdik ve dolgun duruyor, benimle alay ediyordu. Bacakları yerinde duruyordu, onu soyunurken yakaladığım için saklanmaya çalışmıyordu.

Gözlerinde yanan şehvetle, şüphesiz ona nasıl baktığımı yansıtarak, dudaklarını yaladı ve yaklaşmamı izledi.

"Renzo, burada ne yapıyorsun?" Arkasından gelen hızlı bir soluk sesiyle döndü ve kız kardeşini pencerenin yanındaki bir şezlongda uyanmış buldu.

Allah kahretsin! Halının üzerine düştüm, odada gözümün önünde uyumakta olan korkmuş kız tamamen uyanıp çığlık atmak için nefesini içine çekerken saklanmak için yatağa doğru yuvarlandım.

GIULIA

Giulia

R^{Enzo!} Döndüm ve yatağımın ayakucunda duran bornozumu aldım.

Onun burada ne işi var?

Sormak için beklemem gerekecekti. Beatrice'in uyanma sesini duyunca hemen yere düşüp saklandı. Şimdi onunla yüzleşerek, onu rahatlatmak için acele ettim.

Annemle babamı koridorda bıraktıktan sonra odama geldiğimde en küçük kız kardeşimi şezlonga kıvrılmış kitap okurken buldum. Sadece bana yakın olmak için, derdi hep. Az önceki korkudan sonra, biraz güvenlik hissi için odama gelmesine şaşırmadım. Yine de gecenin bir yarısıydı ve e-okuyucusuyla uzun süre kalmamıştı. Uyandığında kucağında duruyordu, tam da ucube Renzo odama girdiğinde uyanmıştı.

"Şşş." Onu sakinleştirmek için acele ettim, ona uzandım ve sarıldım.

Odamda bir erkek görünce korkup çılgılık atmasına ihtiyacım yoktu.

"Gördüm-"

Onu yakınımda tuttum ve ayağa kalkması için teşvik ettim. "Bir rüya," diye mırıldandım. "Sadece bir rüyaydı."

Onu şezlongdan uzaklaştırırken kaşlarını çatarak başını salladı. Yerde yatan Renzo'yu görmemesine dikkat ederek bornozumu uzattım ve onu kapıya doğru ittim. "Kendi yatağında daha iyi hissedeceksin, o küçük şezlongda değil."

"Biliyorum," diye itiraf etti esnemedenden önce, gözlerini hala yarı uyuklu bir şekilde kırıştıtararak. "Sadece senin odana gelmeni beklemek istedim. Kavga etmelerinden hoşlanmıyorum."

Ben de öyle. Onu kapıya kadar geçirdim ve kapıyı açarken alnından öptüm.

Bildiğim tek şey, Beatrice'i kendi yatağında görmekten döndüğümde Renzo'nun tekrar gitmiş olabileceğiydi. Alnından öptüm, geri dönüp o adamın neden odam bir yana, evimize bile gizlice girdiğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Kardeşi öleli sadece birkaç saat olmuştu. Odama geri dönüp kapıyı açtıktan sonra arkamdan kapatırken *nedenini* merak ettim. Teselli aramak için mi buradaydı? Başladığımız ve bitiremediğimiz şeyi bitirmeye hevesli miydi, kardeşinin ölümüne tepki vermekten kaçınmak için yakınlığa mı başvuruyordu?

"Renzo?" Çıplak ayaklarım sessiz bir şekilde halının üzerinde sürünürken fısıldadım.

Hepsi benim hayal gücüm müydü? Hayır. Beatrice de onu gördü. Her şeyi hissettim-

Şifonyerimin etrafından dolaşarak bana doğru yaklaştı. Bir anda, ateşli bakışlarının içimde uyandırdığı o anlık bağlantıyı ve sıcaklık patlamasını yeniden hatırladım. Bakışlarının üzerimde dolaştığını hissetmek içimi yaktı, sinirlerimi allak bullak etti. Bunu hayal etmemiştim. Bu, onun için için yanan bakışlarının gerginliği ve farkındalığıyla yaşadığım ikinci seferdi.

"Renzo," diye tekrarladım, bu koşullarda yapabileceğim en iyi şekilde onu azarlayarak. Neredeyse çıplak olmak gibi. Ve yalnızdık. Benim odamda. Burada olduğunu bile.

"Burada ne yapıyorsun?" Bornozumu üzerime sardım, boşuna örtünmeye ve en azından mütevazı olmaya çalışıyormuş gibi görünmeye çalışıyordum. Zihnimdeki alarm, bana öyle bakarak uyandırdığı ani uyarılmayı köreltti.

"Kahretsin Giulia," diye homurdandı, bana doğru uzandı ve belimi tutmaya çalıştı.

Ellerinden sıyrıldım, ona elimden geldiğince ters ters bakarken, ona saldırma ve kaldığımız yerden devam etme arzuma karşı koydum.

O yeni, parlak bir şey değildi. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyorduk, hep yakındık ama asla arkadaş değildik. Ailelerimiz arasındaki uzun süreli düşmanlık, karşılıklı olarak nefret edilen tanındıklardan daha fazlası olmamızı engelledi, ancak arka planda gizlenen diğerinin her zaman farkındaydık.

Ancak şimdi, o partide saklanırken beni bir an olsun huzur bulmak isterken bulduğundan beri, ona yakın olmak için bu kapsamlı, her şeyi tüketen ihtiyacı hissediyordum.

Onu hissetmek için.

Hırlayıp bana daha sıkı sarılana kadar onu öptüm.

O da en az benim kadar çelişkiler içindeydi. Bakışları daha da sıcaklaştı ve alnındaki oluklar artarak yüzü gerildi. Kaşlarını çatarak ve gözlerini kısarak sessizce beni bir daha geri çekilmemem ya da karşılık vermemem konusunda uyardı.

Çok kötü.

"Neden buradasın?" Bornozumun bir arada tutmak için kollarımı kavuşturarak tekrar sordum.

"Babanı görmeye geldim," dedi elini belime koyarak.

Dokunuşu beni yaktı. Bu ince bornoz uygun bir koruma katmanı olarak hiçbir şey yapmadı. Parmaklarının tekrar üzerimde olmasının verdiği eşsiz heyecanla kaçmadım.

"Odamda mı?" Sert tutuşunun beni ne kadar etkilediğini ona göstermeyi reddederek meydan okudum. Vücudumun verdiği tepkiden nefret ederek titredim ve diğer elini sırtıma koydu. Onun kucağında kapana kısılmıştım. Sıcak bakışları altında ve iri ellerinin arasında, beni tam istediği yerde tutuyordu ve kaldığımız yerden devam etmeye hevesli görünüyordu.

"Onu salonun diğer ucunda sarhoş ve uyurken gördüm," diye açıkladı, daha hızlı nefes alırken daha da yaklaştı. Aramızda bir gerilim oluştu, sıcak ve

Birbirimize bakarken cızırdıyordu. Elleri beni bırakmadı ve ben de kollarımı kavuşturdum.

Sol elini yan tarafıma götürdü, neredeyse bana masaj yapıyordu ve sırtımdaki sağ eli, bornozumun kumaşını avucunun içinde toplayana kadar alçaldı. Becerikli parmakları bu hareketle kışıma doğru kıvrıldı ve ben ona direnme kararlılığında bocaladım.

"Neden?" Gerçekten savunmacı görünmek için sesimi fazla nefesli çıkararak sordum.

Omzuma uzandı ve bornozumu omzumun üzerinden itti. Kumaş serbest kaldığında tenimi gıdıkladı.

"Sanırım kardeşimi o öldürdü."

Ona kaşlarımı çattım. Bu yorum beni sarstı ve neden olmakta çok iyi ve hızlı olduğu bu şehvet hayalinden beni kopardı.

Başımı sallayarak, "Yapmadı," diye şımardım.

Beni daha yakına çekti, elini üst koluma indirdi. Parmaklarından gelen basınç orada arttı. Acı hissetmedim ama önerdiği gibi kollarımı indirmeyi reddettim.

"Bunu biliyor musun?" diye meydan okudu. Elinde bornozumdan bir avuç dolusu vardı. Dayanaksız kumaş tenimi çekiyordu ve kol dirseğime yapıştığında bundan yararlandı.

Aşağı doğru çekiştirerek bornozu kolumu geri çekmeye zorladı. Çapraz kol duruşumu kaybettiğim anda kolunu bana doladı.

Kaslı, kıllı kolunun çıplak bedenime teması beni güçlü bir ihtiyaçla doldurdu. Daha önce ara vermek zorunda kaldığımız bir arzuyla.

Şimdi tüm gücüyle geri döndü, tekrar teslim olmam için benimle alay ediyordu.

"Çünkü eminim ki biri kardeşimi öldürdüğünde başka bir şeyle meşguldün." O anda onunla ne kadar meşgul olduğumun bir tekrarını gösterdi. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve bornozumu yere atarken beni acımadan öptü.

Kollarımı ona dolayarak, dudaklarının benimkilere karşı aç ve talepkâr baskısından zevk aldım. Öpücüğüne doğru eğilerek kendimi ona doğru çektim ve sert vücuduna sürtünmeye başladım.

Hiç kısıtlamam yoktu. İstemiyordum da. Renzo'yu odamda öpmek ne kadar kötü bir fikirse, onu verandanın تنها bir yerinde öpmek de o kadar kötüydü. Ve o mutlu kısa anlar gibi, bu sefer de daha az uyuşturucu ve büyülü değildi.

Amım bir kez daha kayganlaşmıştı, dokunuşunun içimi doldurması ve beni kızdırması için can atıyordum. Çok hızlı nefes alıyordum, bu derin arzuyla başım dönüyordu. Ona sarılmak için ne kadar uzanırsam uzanayım, sütyenimin kaplarının arkasında sert ve sıkışmış meme uçlarımla gergin hissini yatıştıramadım.

Onunla birlikte bu yasak şehveti keşfetmeye kendimi kaptırmıştım. Beni güçsüz ve muhtaç hale getirirken, hava almak için geri çekildiğinde dudaklarının peşinden koşarken, umurumda değildi.

"Luka'yı o öldürmedi," diye tekrarlardım. Onu öpüyor ve istiyor olmak bir suçtu, ama bunu buraya gelip aptal babamı suçlayacağı düşüncesiyle yapmak daha büyük bir suçtu.

"Bunu biliyor musun?" diye homurdandı ve beni daha sert öpmek için eğildi.

Nefes nefese geri çekilip ona baktığımda, anlaması için yalvardım. "Neden öldürsün ki? Babamın Luca'yı öldürmek için bir nedeni yok."

"Biz düşmanınız," diye hatırlattı bana.

Sert bir öpücük için onu aşağıya çektim. "Öyleyiz."

Hiç öyle davranmıyor olsak bile.

"Babamın o düşünle, Luka'yla ilgilenmesi için hiçbir neden yoktu. Hem de hiç."

Bana inanmıyor gibiydi ama bu konuda mücadele etmeye de hazır görünmüyordu. Kıçımı kavrayarak beni tuttuğu gibi kaldırdı. Beni öptü ve taşıyarak yatağıma götürdü. Birlikte düştük ve boynuna tamamen yapışmak için uzanamadan önce, tangamın lastiğini kopardı ve hurdayı çekip çıkardı.

Elini amıma doğru kaydırırken, "O da oradaydı," diye itiraz etti. "Olay olduğunda baban da oradaydı."

Parmaklarını daha hızlı içime sokmasını dileyerek yavaşça sürüklemesinden inledim. Bacaklarımı ayırarak ona kolay erişim sağladım. Benimle alay ettiğinde, parmaklarıyla tümseğimin üzerinde oyalandığında ve neredeyse girişimi izlediğinde, çaresiz bir inilti çıkardım ve onu daha aşağı yönlendirdim.

Elini aşağı doğru ittim ve bir parmağını içime soktuğunda gözlerimin kapanmasına izin verdim.

"Nickolas."

Hareket etmeyi bıraktı. "Ne?" diye ısırdı.

Kahretsin. Düşüncemi tamamlayamamıştım, zaten dokunuşundan çok etkilenmişim. Sert ses tonu, bana dokunurken başka bir adamdan bahsettiğimi duymak istemediğini ima ediyordu.

"Nickolas Luka'yı öldürmüş olmalı," diye ekledim, hızlanıp klitorisime sürtünürken daha sık nefes alıyordum.

Bana fikrimi sormamıştı ama o buradaysa ve şüphelerini bana söyleyecek kadar açıksa, ben de öyle olmalıydım. Bu normal olamazdı. Kardeşini kimin öldürmüş olabileceğini tartışmak garip bir konuydu, ama beni parmaklarken ve göğsümden aşağı öperken tartışmak daha da garipti.

Hayır. Onunla -bir mafya adamıyla- "önemli" meseleler hakkında konuşabilmek bile başlı başına bir tuhaflıktı.

"Neden?" Parmaklarını yavaşlattı, göğüslerime doğru eğilirken daha sert öpüyordu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğüm umurunda mı?" Gülümsememi ses tonumdan uzak tutmaya çalıştım.

Sütyenimin kenarını ısırdı ve aşağı doğru çekti. Göğsüm dışarı fırladı. Meme ucumun sert ucu ona dönüktü ve bir saniye bile kaybetmeden yaklaşıp sıcak ağzına aldı.

"Oh!"

Başını kaldırıp bana baktı. "O kadar yüksek sesle değil."

Yüzüne uzanıp onu göğsüme doğru iterek karşılık verdim. Direndi ve bana baktı. "Neden sana sormayayım ki? Sen de her zaman bizimle aynı şeylerin içindesin. Bu dünyada yaşıyorsun. Yabancı değilsin."

Bu güvenoyunun benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kontrolcü annem ve kayıtsız babamla yaşadığım için hiçbir işe yaramadığımı düşünürdüm ama Renzo o kadar da küçümseyici değildi.

"Nickolas muhtemelen kardeşini o eski hesap yüzünden öldürdü. Detayları hatırlamıyorum ama bir fahişe yüzünden kavga etmişlerdi."

Göğsüme baktı, elini bana doğru iterken sallanışını izledi, parmaklarını çok derine soktu. "Ve sonunda Luka'yla birlikteyken, bizim mülklerimizden birinde öldü."

Meme ucumu tekrar ağzına alırken inledim. "Belki... belki Nickolas o fahişeyi sonsuza dek istiyordu ve onu Luka'ya kaptırdığı için acı çekiyordu."

"Onu kardeşim öldürmedi," diye karşı çıktı. "Onun yaptığını sanmıyorum." Sonra diğer sutyen kabını aşağı çekerek diğer göğsümü serbest bıraktı. İleri geri, ağzı ve diliyle alay etmenin acısını değiştirdi. Bir dirseğine yaslanarak üzerime eğildi ve beni boşalmaya daha da yaklaştırdı. Bu gerilim birikimi uzun süre devam edemezdi ve oraya daha hızlı ulaşmak için ona doğru uzandım.

"Üzgünüm," dedim hızlı nefesler arasında. "Kardeşini kaybettiğin için üzgünüm."

Hırladı, ağzımı öpmek için yaklaştı. Görünüşe göre acıma duymak istemiyordu. Ya da sempati. Tek odaklandığı şey, yaşamaya çalışmadığımız bu sarhoş edici yakınlıktı.

"Keşke onu kaybedebilsem. Seninle birlikte. Seni sertçe becermek istiyorum Giulia," diye hırladı ağzıma karşı. Koyu mavi bakışları benimkilerle kilitlendi ve parmaklarını daha hızlı pompalayıp gererken başka tarafa bakamadım. "Luka'nın ölmesini düşünmek istemiyorum." Beni daha sert öptü. "Ya da tüm bu saçmalıklara göğüs germek zorunda olduğumu."

Başparmağı klitorisimin etrafında dönerken nefesim kesildi. "Lütfen."

"Bu sorunların hiçbirini düşünmek istemiyorum. Tek istediğim bu," diye fısıldadı. "Sana zevk verebileceğimi ve seni bu kadar sert boşaltabileceğimi kanıtlamak." Ben bunu yaparken dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Geldim. Muhteşem, özgürleştirici rahatlama dalgalarıyla, o gerginlikle olan savaşımı kaybettim. Koptu. Parçalandım, ağzımı kapatma öngörüsüne sahip olduğu için memnun olduğum yoğun bir orgazmın coşkusu altında parçalandım. Yüksek sesli inlemelerimi ve çığlıklarımı yuttu. Bilinçsizce çıkaracağım sesleri dudakları mühürledi. Eğer beni susturmasaydı, koridorlarda koşuşturan gardiyanlar duyacak ve kapıyı çalacaklardı. Kilit burada asla bir seçenek değildi ve Renzo bulunacaktı.

Ben nefesimi tutup ona bakarken, o kapalı kapıya doğru baktı.

Buraya babamı sorgulamak için gelmiş olabilir ama bizim başladığımız işi bitirdi.

Ve kalış süresini uzatıyordu.

"Giulia." Francis, baş gardiyanlardan biri, kapımı çaldı. "Giulia.

Hâlâ cilalı ahşaptan kapalı panele bakmakta olan Renzo usulca ayağa kalktı. Fit fiziği, bir ninja gibi sessiz ve hızlı hareket etmesine yardımcı oluyordu. Bornozumun almak için eğilip bana doğru iterken, bakışlarını kapıdan ayırmadı.

"Giulia."

"Bir dakika," dedim, "ben ahlaksızım."

Ben aceleyle bornozumun giyerken Renzo bana sırtıttı.

"Giulia, benden önce kapıyı aç," diye emretti Francis. Bu konuda kaba değildi. Sadece işini yaptığını biliyordum. Yine de acele edemedim. Parmaklarım titriyordu. Orgazmımın solan dalgalarını hissediyordum. Amım çok hassastı ve kalçalarımın döllerim tenime yapışmıştı.

Renzo devraldı, bornozu üzerime çekti ve kuşağı hızla bağladı.

"Giulia," diye uyardı Francis.

Renzo dizlerinin üzerine çöktü, yatağın bu tarafında durduğum yerde ayaklarımın dibine saklandı.

Kapı aralığından gözden kaybolur kaybolmaz Francis içeri girdi.

Öfkeli bir nefes aldım, telaşlandım ve telaşlandım. "Bunun anlamı nedir?" diye sordum. Kalbim Renzo'nun odamda saklı olmasıyla çarpıyordu. Onu bulurlarsa, götürürlerdi. Babamı cinayetle suçlamakla ilgili tek kelime ederse, ölmüş olacaktı.

Korkunç bir déjà vu hissiyle onu kapıdaki muhafızlardan sakladım. Francis gözlerini kısarak odada gezinirken kollarımı kavuşturdum ve boğazımı temizledim.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordum.

"Devriye endişeleri," diye cevap verdi. "Birisi bizi potansiyel bir davetsiz misafir konusunda uyardı."

Bunun için çok geç. "Sakın kardeşlerimi uyandırayım deme."

Francis başını salladı, hala şüpheliydi ama odadan çıkacak kadar yatışmıştı. Renzo'nun saçını çekerek onu ayağa kaldırdım.

"Siktir," diye tısladı acının üzerine. Elimi tutarak sert bir öpücük için beni kendine çekti. "Suçlamaların hakkında çenenin kapalı tutsan iyi edersin."

"Nickolas hakkında mı?" Sırıttım. "Sen de öyle. Herkese babamın Luka'yı öldürdüğünü söyleyemezsin."

Hırladı ve beni bir kez daha öptü. "O benim düşmanım. *Sen* benim düşmanımsın."

"Evet, bu yüzden düğünde seninle dışarıda olduğumu kimseye söylemeyeceğime dair söz vermeni istiyorum."

Tek kaşını kaldırıp yatağa baktı.

"Ve bu." Alt dudağımı ısırdım. "Burada olduğunu kimseye söyleme."

Son bir homurtu ile beni bir kez daha öptü. "Buraya zorla girdiğimi neden duyurayım ki? Cevapları almak niyetindeyim ve kolay bir sevişmeyle yolumdan saptırılmayacağım."

Tekrar sinirlenerek onu ittim. Bu sıcak-soğuk rutini sinirlerimi kemiriyordu. "Bu 'kolay bir sevişme' değildi. Hâlâ bakireyim ve böyle olmak zorunda."

Bana ters ters bakarak başını salladı. "Ciddiyim, Giulia. Kardeşimle ilgili bu işe burnunu sokma. Düşüncelerini kendine sakla ve bu konuda konuşma."

Beni korumaya mı çalışıyor? Renzo'nun beni güvende tutmak istemesi fikri yabancı geliyordu.

Balkon kapısına doğru aceleyle ilerledi ve sessiz olmasını talep etmeme fırsat vermeden oradan ayrıldı.

"Renzo!" Tısladım, kendini parmaklıkların üzerinden aşağı atıp tırmanırken peşinden koştum.

Uzakta nöbetçileri görünce odamın görece güvenliğine çekildim.

Yatağa bir bakışım, burada bir daha asla eskisi gibi hissedemeyeceğimi gösteriyordu.

RENZO

Renzo

F Sonraki iki gün boyunca düşünecek vaktim olmadı. Boğucu bir hayal kırıklığından başka bir şey hissedecek zamanım yoktu.

Giulia'dan o şekilde ayrılmak kolay değildi, ama odasında, yatağında onunla oynadığım ve elime çok güzel boşalmasını sağladığım o mutlu, çalıntı anlar, onun yokluğunda aklımı başımda tutan tek şeydi.

Gio'nun çalışma odasında, askerlerin ve kapoların buluştuğu depoda ve diğer ofislere girip çıkarken, bir zamanlar Luka'nın halletmesi gereken her şeyin içine itildim. Ben görevden alınmış ve istediğimi yapmakta özgür bırakılmışken, o tüm bu kapolarla konuşmak zorundaydı. Askerleri kontrol etmişti. Ve o kadar çok gizli operasyonun nabzını tutuyordu ki, hepsinden bunaldığımı hissettim.

Hayatım artık benim değildi. Zamanımı istediğim gibi kullanamazdım.

Sahiplenilmiştim, babamın beklentileri tarafından yönetiliyordum. Luka'nın tüm işlerle ilgilenmesi olmadan, mahvolmuştum.

Onu suçlamadım. Öldürülmüştü ve hiçbir sebepten ötürü ölmesini istemezdim. Ama aynı zamanda kendimi sıkışmış ve kontrolden çıkmış hissediyordum.

Kaptanların bana ayrıntıları açıklamasını dinlemiyorsam, kimin kim olduğunu hatırlamak için çabalıyordum. Ve eğer Luka'ya yapılan otopsiye dikkat etmiyorsam - düğün resepsiyonunda içkisine konan zehri yuttuğunu doğrulayan - başımı sallıyor ve kardeşimin aynı anda bu kadar çok şeyle nasıl başa çıkabildiğini merak ediyordum.

Bu kadar soğuk kalpli, ilgisiz bir pislik olmasına

şaşmamalı. Boş ve uğursuz görünmesine şaşmamalı.

Yaşamak için hiç şansı olmamıştı. Sadece olmak için. Ve şimdi, öyle görünüyor ki benim de olmayacaktı.

Ölümünün yasını tutmak yerine, Gio ve Aile içindeki kaptanlar onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalıştılar. Eğer bu yaşlı bir üyenin, ölmesi beklenen birinin ölümü olsaydı, evet, hayatının sonunu yemeklerle, partilerle, toplantılarla ve buluşmalarla kutlamak için hazırlıklar yapılırdı.

Luka'nın cenaze günü yaklaşırken kimse hiçbir şeyi kutlamıyordu. Hepimiz katilin kimliğini belirlemeye odaklanmıştık. Ben onun intikamını almaya ve katilini öldürmeye odaklanmıştım. Cenazenin bu kadar aceleyle yapılacak olması şaşırtıcı değildi. Saygı daha sonra gösterilecekti ya da Gio'nun birden fazla kez dırdırcı bir tonla söylediği gibi, onun yerini doldurarak ve katilini öldürerek en büyük saygıyı gösterebilirdim.

Onları bulduğumda, yapacağım.

Cenaze töreninde babamın yanında dururken sakinleştirici bir nefes aldım. Üst düzey liderler ve kaptanlarla aynı hizada, tüm konukların içeri girmesini bekledim.

Hiçbirimiz Luka'nın yasını tutacak ve bir aile üyesini kaybetmenin üzüntüsünü yaşayacak durumda olmasak da, o toprağa verilirken ne gibi gelişmeler olabileceğini görmek için tetikte ve istekliydik. Tıpkı düğünde olduğu gibi, Mafya'nın seçkinlerinden oluşan bu grup da bazı ipuçlarını açığa çıkarabilirdi.

Hepsinin girişini takip ettim. Marcus ve Nickolas Romano. Gio onlara başıyla selam verdi, geldiklerinde onları selamladı ama ben ondan önce davranarak neyi anlamakta zorlandığını sordum.

"Cecilia nerede?" Kilisenin girişindeki sırayı tutarak sordum. Diğer konuklar -Ailelerdeki küçük ortaklar- onların etrafına dizildiler, belki de tören başlamadan önce saygılarını şahsen sunmaları gerektiğinden şüphelenemeyecek kadar aşağı seviyedeydiler.

Marcus Romano çenesini kaldırmış, beni dikkatle süzüyordu. Gio ile hemen hemen aynı yaşta olmasına rağmen mafya babası iyi görünüyordu. İri yapılı ve formdaydı, sanki sağlıklı kalmak için değil de hepimize hâlâ kış tekmeleyebileceğini hatırlatmak için spor yapıyordu.

"Burada değil," diye tersledi Nickolas, sorduğum için embesil olduğumu ima ederek.

"Burada değil mi?" Gio kaşlarını çatı. "Anlamıyorum. Onunla uzun süre evli kalmadı ama onun karısıydı." Eliyle mihrabı işaret etti. Daha üç gün önce Luka ve Cecilia, şimdi tek bir tabutun beklediği geniş seviyede duruyordu. "O nasıl *burada* olmaz?"

Marcus takım elbisesinin yakalarını düzeltirken, "Müsait değil," diye cevap verdi.

"Neden olmasın?" Israr ettim. "Nerede o?"

Nickolas gergin ve sabırsız bir şekilde, "Burada değil," diye tekrarladı.

"Bunu anlıyorum. Anlamadığım şey, kocasının cenazesine neden gelmek istemediği."

Gio bana sert bir bakış attı.

"Oturalım." Marcus beni kovdu, kilisenin içine doğru baktı ve Nickolas'a onunla gitmesini işaret etti. Yine de oğlu bu işin peşini bırakmıyordu. Gözlerini kırmış, tekrar konuşmam için bana meydan okuyor gibiydi.

Onlar gittikten sonra Gio bakışlarımı yakaladı ve başını hafifçe salladı. "Onunla evlendi ve ortaya çıkamıyor mu?" Tısladım.

"O her zaman... hassas olmuştur."

İçeri giren insanlara başımla selam vererek ofladım. Törenden önce konukları selamlama geleneği bana pek mantıklı gelmiyordu ama kimin nerede olduğunu fark etme şansını takdir ediyordum.

Ve gelmeye zahmet etmeyen.

"Hassas. Ama Luka'nın onunla evlenmesini istiyordun." "Yine başlama," diye uyardı Gio.

"Saklanıyor mu?" Yüksek sesle merak ettim. "Artık pek önemi yok."

Gözlerimi kısarak ona baktım, bu kadar aptal olabilmesine şaşırmıştım. Luka'nın öldüğünü ilk fark eden Cecilia olmuştu. Tabii ki o kadının tüm bu olanlarda bir önemi vardı.

Onunla daha fazla konuşmadan Acardis geldi.

Rocco içini çekerken Isabella başını yukarı kaldırmış, kalabalığı tarıyordu. Bana ve Gio'ya başını sallayarak zayıf bir selam verdi ama her zamanki gibi orada olmaktan mutlu görünmüyordu. Giulia anne babasının peşinden içeri girdi, çenesini önce bana sonra da Gio'ya doğru eğdi.

Yanağımın içini ısırđım, benimle kısa bir göz teması kuran bu muhteşem kadını izliyordum. Koyu kahverengi bakışları içimi ısıttı ve tek düşünebildiğim, boşaldığında ağzıma karşı nasıl nefes aldığı oldu. Dudaklarımı yalayarak, onun ekşi tatlı dudaklarını tekrar tatmayı hayal etmenin ne yeri ne de zamanı olduğunu bilerek bir ihtiyaç hırıltısıyla savaştım.

Odasından gizlice çıktığımdan beri ilk kez karşılaşıyorduk. Onunla bir daha ne zaman vakit geçirebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Luka'nın ölümüyle ilgili soruşturmaıyla ve onun rolünü devralmakla zaten çok meşguldüm. Onunla oynamaktan ya da tatlı amını sikmekten alıkonulmak acı çekmek istemediğim bir cezaydı ama onu istemenin dikkatimi dağıtmasını göze alamayacağımı da biliyordum.

Odaklanmak zorundaydım. Luka'nın intikamını almalıydım ve bu kuzguni saçlı güzele bakmak bu amaca hiç yardımcı olmayacaktı.

Ona bakmak için bu çekimi keserek doğruldum ve o da ailesinin peşinden ilerledi.

Kendime odaklanmamı söylemek hiçbir işe yaramadı. Cenaze töreni boyunca ona karşı duyduğum rahatsız edici çekimle savaştım. Birden fazla kez, kendimi ona doğru dönerken ve göz teması kurmayı umarken yakaladım. Onun yakınımda olduğunu bilmek bile beni geriyordu ve onu aramaktan kendimi alıkoymak alışkanlık haline gelmiş bir işkenceye dönüştü.

Cenaze töreninde daha da zorlandım. Anne ve babasının yanında kaldı, ancak kilisenin rahibe ve kardeşimin tabutuna dikkat etmemizi dikte eden ortamı olmadan, konuşmak için durmadan birbirimizin yanından geçmek bir oyun gibi geldi.

Onu yakalayıp özel bir an için kenara çekecek bir fırsat bulsam bile, bu riski almaktan daha iyisini biliyordum.

Tansiyon yükselmişti. İnsanların kilisede gösterdikleri sahte saygının aksine, burada, yiyecek ve içeceklerin üzerinde konuklar daha gevşek ve tartışmaya daha yatkın görünüyorlardı.

Kimse anlaşıyor ve sonunda bir içki içmek için bara doğru yöneldiğimde kaşlarımı ovuşturdum ve savaşın er ya da geç patlak vereceğini düşündüm.

Dünyamızdaki konuşmalarda her zaman yer alan olağan kavgalar ve anlaşmazlıkların yanı sıra, suçlamalar da havada uçmaya devam ediyordu. Kimse çıkıp da kimseyi Luka'yı öldürmekle suçlamıyordu ama dudaklar gevşekti. İnsanlar konuşuyordu.

Ve *herkes* içkilerini elleriyle kapatmaya özen gösterdi. Bernardi servetinin varisi son partide suikasta uğradıktan sonra gergin oldukları için onları suçlayamazdım.

Yine de yeni bir şey öğrenilmedi. Tören boyunca Gio ve ben birçok kişiyle sohbet ettik. İkimiz de etrafı dinleyen ve gizlice dolaşan kaptanları kontrol ettik. Bu sadece bir uğurlama ya da Luka'nın hayatı için sahte bir kutlama değildi. Onu kimin öldürmüş olabileceğini öğrenmek ve casusluk yapmak için bir fırsattı.

Hiçbir şey. Öğrendiğimiz şey buydu. Koca bir hiçlik. Tüm konuklar diken üstündeydi ve toplantının genel havası endişe doluydu.

Önce Nickolas ve Rocco gerilimin kurbanı oldu. Kavgaya tutuştuklarında yanlarında değildim ama adamlar kavga ederken iki kaptan otoparkta bekliyordu.

yumruklarını birbirlerine karşı kullandılar.

İşte bu yüzden Giulia bara yaklaştığında, yüzündeki yorgunluk ve kızgınlık ifadesine sempati duydum.

Bütün öğleden sonra ve akşam boyunca ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım, ama bir içki içmeye geleceğini açıkça belirttiğinde uzaklaşmadım. İhtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Orada işleri bitti mi?" Hafifçe ilgilenerek sordum.

İç çekti ve başını hafifçe salladı. "Sanırım öyle." Omzunun üzerinden bir bakış atarak yüzünü buruşturdu. "Bunun ne hakkında olduğunu bilmek bile istemiyorum."

Omuz silktim. "Tansiyon yüksek."

"Nickolas da sürekli birileriyle bir şeyler yüzünden kavga etmek isteyen öfkeli bir pislik."

Bunu bildiği için eğlenerek başımı salladım. O benim akranımdı ve Nickolas Romano'nun asabi biri olduğu herkesçe bilinen bir şeydi. Ama hiçbir kadın

-Hiçbir itaatkâr ve sessiz mafya kızı fikrini bu kadar özgürce paylaşmazdı.

O hariç.

"Annem çok kızacak, 'Acardi adını lekelediği' için bütün gece başının etini yiyecek," diye homurdandı.

"Kavga etmesinden hoşlanmıyor mu?" Tahmin ettim.

"Onun dövüşmesinden ve herkesin onun ne kadar zayıf ve yaşlı olduğunu görmesinden ve kaybetmesinden hoşlanmıyor."

Yeterince adil. Hoş bir görüntü değildi. Yine de Nickolas Rocco'yu kızdırırsa, adam ayağa kalkıp karşılık vermek zorunda kalacaktı.

Bana bu kadar kolay güvenmesini görmezden gelemezdim. Şehvete yenik düştüğümüz için daha rahat konuşuyor olabileceğinden şüphelensem de, yine de bundan faydalanmam gerektiğini biliyordum.

Giulia benimle aynı insanları tanıyordu. Etrafındaki insanların paylaşabileceği bilgi kırıntılarının değerinin farkında olmayabilirdi. Dünyamızın diğer kadınları ve kızları gibi o da arka planda kalmış, itaatkâr ve kendi düşüncelerine sahip olması beklenmeyen biriydi. Kulak misafiri olduğu bir şey olursa, insanların *bana* söyleyemeyecekleri kadar gergin olabilecekleri bir şey...

"Giulia. Konuşmamız gerek." Kollarımı barın üstünde kaydırdım, başımı kaldırmadan ve ona bakmadan ona doğru yaklaştım. O da beni fark etti ve bana bakmadı. Konuşmalıydık ama kimsenin öyle olduğumuzu anlamasına izin vermemeliydik. Düşmandık ya da en azından ailelerimiz öyleydi.

"Tanrı aşkına, Renzo. Burada mı? Şimdi mi?"

"Cecilia nerede?" Bardağımı dudaklarıma götürürken fısıldadım, biri bizi izliyor olabilir diye ağzımın hareketini gizledim.

Sertleşti. "Ne?"

"Cecilia nerede? Haberin var mı?"

Çevresel görüşüm sayesinde kaşlarını çatışını izledim. "Konuşmak istersin diye düşünmüştüm..."

"Hayır." Ne kadar iyi hissettirdiğinden bahsetmek ya da onun yanıldığını, bir kadını memnun edebileceğimi, onu memnun edebileceğimi kanıtladığım için böbürlenmek istemiyordum. Elimde olsaydı, bu eylemi tekrarlamayı, onu kaçırmayı ve verandada amına ilk dokunduğum andan beri hayalini kurduğum gibi onu becermeyi tercih ederdim.

Ona bakmaya cesaret ettim, onun için azaltabileceğimden şüphe ettiğim arzuyu görmesine izin verdim.

Yutkundu. Bu hareketin gücüyle boğazı esnedi ve onu tedirgin ettiğimi ve bu kadar telaşlandırdığımı bildiğim için zafer kazanmış gibi hissettim.

"Ben... bilmiyorum." Boğazını tekrar temizledi ve bu gizli konuşmaya geri döndü.

Başka bir kadın olsaydı, yaygara koparır ve yaptıklarımız hakkında konuşmamız için ısrar ederdi ya da daha fazlasını talep etmek için beni zor durumda bırakırdı. Bir şeyler isterdi. Ama o

Görevi anlamıştı. Onunla sadece bilgi almak için konuşuyordum ve o da bunu saklamayacak ya da bana karşı kullanmayacaktı.

"O burada değil," diye ekledi, söylediklerini örtbas etmek için bardağını kaldırırken.

Bunu biliyorum. "Bu gözlemi kendi başıma yapabilecek durumdayım."

"Ama birkaç kişinin onun *nerede* olduğunu sorduğunu duydum. Annem de bu konuda çok meraklı."

Tek kaşımı kaldırarak ona bir kez daha doğrudan bakma riskini göze aldım. Bu iş artık bir yere varacaktı. Isabella Acardi her zaman başkalarının işine burnunu sokardı.

"Soruyor ve dedikodu yapıyor," diye cevap verdi. "Görünüşe göre pek çok kişi Cecilia'nın kaçtığını ve saklandığını düşünüyor."

"Nerede-"*Kahretsin.* Barın raflarındaki bir şişede bir yansıma yakaladım ve bu susup gitmem için yeterliydi. *Şeytana bak.* Isabella Acardi ona doğru geliyordu.

Giulia ile konuşmamı bitirmeden, bir kez daha ondan koparıldım.

Düşmanla konuşurken yakalanmak istemiyordum ve bu kadının da kızını gizli bir istihbarat kaynağı olarak kullandığımı bilmesini istemiyordum. Isabella'yla arama mesafe koymam gerekliydi ama aynı zamanda beni can attığım kızından uzak tutmasından da nefret ediyordum.

Giulia'yı annesiyle ilgilenmesi için bıraktıktan sonra ebeveynimle karşılaştım. Gio beni tuvaletlere giden koridorda durdurdu ve iç çektim. Onun varlığından bıkmıştım. Duygusal destek için bana yaslanmıyordu. Ben sadece bir iticiydim, kaybettiği varisinin yerine geçen kişiydim. Onunla hiç konuşmadığım, gözlerden ve akıllardan uzak bir hayattan sonra, buna alışmak çok zordu.

"Luka'yı kimin öldürdüğünü bulman gerekiyor," diye

hatırlattı bana. Dırdırına sinirlenerek çenemi sıktım.

Biliyorum!

Bana tekrar söylemesine gerek yoktu. Kardeşimin intikamını almamın beklendiğini söylemeye gerek yoktu. Hiçbir zaman yakın olmamış olsak da, bu görevde asla arkama yaslanıp gevşemeyecektim.

"Onun için adalet arayışında sana güveniyorum," diye hırladı. "Ve bana onun katilinin icabına baktığını ne kadar çabuk söylersen, sıradaki adamım olarak o kadar iyi ilerleyebilirsin."

Bundan bıkmıştım. Biliyordum. Daha fazla talimata ihtiyacım yoktu ve kendimle baş başa kalmak için çaresizce ondan uzaklaştım.

GIULIA

Giulia

TLuka'nın cenaze töreni akşama kadar sürdü. Renzo'nun tüm bunlara nasıl dayanabildiğinden emin değildim. Cenaze ve cenaze töreni boyunca çok dalgın ve karamsar görünüyordu. Üzgün görünmek yerine ve kederli, sinirli görünüyordu.

Birden fazla kez beni süzdüğünü fark ettim. Onun dikkatini çektiğim için kendimi sersemlemiş hissetsem de aramızda bir şey olmasını istemediğimi biliyordum. Birlikte yaptıklarımızı kimseye anlatmaması için ona yalvarmıştım. O da benimle birlikte yalan söylemek zorundaydı.

Yine de annem onun yanında oturduğumu fark etti. Luka'nın cenazesinde dedikodusunu yaptığı şeyi Renzo'ya anlattığımı bilse utancından bayılırdı, Cecilia'nın kayıp olmasıyla ilgili ilginç bir olay çıkarmaya çalışıyordu. Yeni gelinin neden kocasının cenazesinde olmadığını merak eden sadece biz değildik ama kimsenin paylaşacak gerçek bir bilgisi yoktu. Sadece spekülasyonlar vardı.

"Seni o adamın yanında görmek bile istemiyorum," diye azarladı bana gitmeye hazırlanmamı söylerken.

Babamı, bu kez Nickolas'la "başka bir kavgaya karışmasına izin verdiği" için taciz etmeyi bitirmişti. Her şeyi neyin başlattığından emin değildim ama

Küçük kız kardeşlerim cenazeye gelmediği için minnettarım.

Cenazede herkes gergin görünüyordu ve Nickolas da istisna değildi. Belki de Romano'nun oğlu, Luka öldüğünde babasının Cecilia'nın yanında olmasından hâlâ şüpheleniyordu. Sebep ne olursa olsun, şiddetin fitilini ateşleyen her neyse, kavga etmişlerdi. Annem bu kaba ve gülünç gösteriye çok sinirlenmişti ve ancak onu arabaya götürdükten sonra beni aradı.

En azından Renzo gidecek kadar akıllıydı.

Söylentilerinin bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin verdim. Eve giderken hep şikayet etti. Dırdır etti. Ve yine babama yüklendi, yarı yaşındaki maço bir erkek gibi davranmaya çalıştığı için onu azarladı.

Kız kardeşlerimin yatmasına yardım ettikten ve yorgun bir şekilde onlara anne babamızın neden tartıştığıyla ilgilenmelerine gerek olmadığını söyledikten sonra -yine- odama gittim ve volta attım.

Renzo'nun yanında olmak içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Tam da bu odada alevlendirip körüklediği o arzu, ısrarcı, dırdırcı bir ihtiyaca dönüşüyordu ama bu saçmalığa bir son vermeliydim. Aramızda hiçbir şey olamazdı ve bu kavramın beni ne kadar rahatsız ettiğine şaşırıyordum.

Bunca zaman, bunca yıl Renzo Bernardi ile ilgilenmedim. O hep oradaydı, hep arka plandaydı ama şimdi aklımın en ön sırasındaydı.

Yatakta uzanmış, nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ederken, kardeşi öldürüldüğünden beri nasıl tepki verdiğini düşündüm. Renzo bir playboydu, kolay kadın peşinde koşar ve ne isterse yapardı. Artık yedek kardeş olmadığından ve Bernardi ismini devralmak için sıradaki kişi olduğundan, mücadele ediyor olmalıydı.

Ve eğer hayatındaki değişikliklerden dolayı acı

çekiyorsa... *Onu teselli eden ve destekleyen kişi ben*

olmak istiyorum. Gözlerimi kapatırken kendime "Kes

şunu," diye fısıldadım.

Renzo'nun ortağı olmayı hayal etmek aptalcaydı. Saçmalıktı. Birlikte olmamız bizim dünyamızda asla ama asla bir anlam ifade etmezdi. Ailelerimizin birbirinden nefret ettiği çok uzun yıllar geçmişti. Yine de uykuya yaklaşırken, onu tekrar bu yatakta hissetmeyi diledim, dudakları benimkilere karşı sertti ve elleri beni sıkıca tutuyordu.

Uyandığımda çok erkendi ve annemin telefonu yüzünden uyandım. Çaldı, çaldı, tekrar tekrar çaldı.

"Bu da ne..."

Benim odam onunkine yakın değildi ve *onunki* dediğimde sadece onunkini kastediyordum. Babam sık sık başka bir yatak odasında uyurdu ve eğer bu aralarının ne kadar kötü olduğunu göstermiyorsa, başka ne gösterebilirdi emin değildim.

Ses hiç durmadan tekrarlandı ve ben yatakta uzanıp tavana bakarak çok erken gelen bu sesi lanetlerken, onun muhtemelen hâlâ uyuyor olduğunu ve burada unuttuğunu fark ettim.

Homurdandım ve cihazı kapatmak için odamdan çıktım. Onu aramak zorunda değildim. Kaşlarımı çatarak yere baktım ve ona baktım. Tam orada, koridorda. Cep telefonu uğulduyor, alarmı çalıyor ve tekrar tekrar yanıyordu.

"Oh, kapa çenenini," diye mırıldandım onu almak için eğilirken.

Belki düşürmüştür? Ya da cebinden düşmüştür? Umurumda değildi. Sadece biraz daha uyumak için sessizlik istiyordum.

Cihazı elime aldım ve koridorda bir aşağı bir yukarı iki yöne baktım. Marianna, Beatrice ve Lucia koridorun ilerisindeki odalarda kalıyordu ama babamın "odası" daha yakındaydı.

Bunu duyan tek kişi nasıl ben oluyorum? Uzanıp tekrar uyumaya çalıştığım o beş on dakika boyunca hiç susmamıştı.

Odalarına doğru ilerlerken esnedim ve ne kadar kötü uyuduğumdan yakındım. Renzo'yu düşünmek beni rahatsız ediyordu. Onun dokunuşunu özlemek ve öpücüklerine hasret kalmak beni huzursuz ediyordu ve kardeşini kimin öldürdüğünü merak etmek ilgimi çekiyordu.

Kapıyı çaldım ve ana yatak odalarının kapısını açtım, babamın ilk kez gerçekten yatakta olmasına şaşırdım. Gerçi annem orada değildi ama uzun süredir ayakta olamayacağını düşündüm.

"Baba?" İçeri girerken seslendim. İçmeyi çok ve sık sevmesine rağmen, genellikle evde ilk uyananlardan biri olurdu. Ben daha küçükken, Lucia ve Beatrice henüz küçük birer çocukken, evde kendine bir iki saat sessizlik kalsın diye yataktan erken kalktığını fark etmişim. Kız kardeşlerim artık o kadar küçük değillerdi ama bu alışkanlık devam ediyor gibiydi.

Bugüne kadar.

"Baba?" Yatağa yaklaşırken kaşlarımı çatarak tekrar sordum.

Kıpırdamadı.

Hem de hiç.

Durup ona bakarken daha büyük bir şeyin farkına vardım.

Horlamıyor. Her zaman horlardı.

Ama şimdi değil.

"Baba?" Aceleyle yatağın onun tarafına geçtim ve onu daha yakından inceledim. Boğazımda bir çığlık yükseldi. Orada sıkışıp kaldı, kaçışı yoktu. Gözlerimin ima ettiği şeyi anlamaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu. Babam, öyle hareketsiz ve kımıldamadan, nefes almadan...

"Baba." Onu salladım, ağırlığının ittiği cansızlığı hissettim. "Oh, *lanet olsun.*" Onu daha sert ittim, bir elimi yüzünün üzerinde gezdirdim. Hiç hava çıkmadı. Göğsü inip kalkmıyordu. Titreyen parmaklarımla elimi üzerine koydum ve kalp atışının *güm güm* sesinin tenime ulaşmasını bekledim.

Hiçbir şey yoktu. Nefes almıyordu. Kalbi durmuştu.

Nefesim kesildi, bu şokun içinde nefes almak için kekeliyordum. "Öldü mü?" Onu son bir kez daha sertçe sarsarak fısıldadım. Elleri karnından düştü ve inkar edilemeyecek bir ağırlıkla yatağa düştü.

"Oh, lanet olsun." Geriye doğru sendeledim, korku ve dehşet beni tüketirken ona baktım. Başım dönüyor ve korkuyordum, neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Ama dönüp koşmayı başardım.

"Francis!" Malikânenin bu kanadının yakınında görevli devriye olduğunu umarak bağırdım. Genelde öyleydi ama normalliğe güvenemezdim. Bu sabah babamı ölü bulmamla ilgili hiçbir şey "olağan" değildi.

"Francis!" Bir kez daha denedim, daha yüksek sesle, artık başkalarını uyandırmaktan endişe etmiyordum. Burada bu kadar yalnız olmanın verdiği ürkütücü hisle, başka birini görmeye ihtiyacım vardı. "Anne! Francis!" Onlara seslendim, birinin cevap vermesi için çıldırıyordum.

Beatrice odasından çıktığında elimi kaldırdım ve ona yatağına dönmesini söyledim. "Hayır. Ben gelene kadar odanda kal."

Lucia da kapısını açtı ve başını dışarı uzattı. "Giulia? Neler oluyor?"

Marianna da dikkat kesildi. Ne kadar gergin göründüğümü tahmin edebiliyordum ama yüzümde gördüğü ifade onu dinlemeye itti. "Hadi gel. Odamda bekleyelim." Beatrice ve Lucia'yı odasına götürürken omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış fırlattı.

"Anne!" Muhafızların ve askerlerin sesi evin içinden hızla geçerken odasına koştum.

"Anne-" Kapısını açtıktan sonra kısa bir süre durdum. Yerde yüzüstü yatıyordu. Soluk pembe halı, geceliğinin mavisiyle keskin bir tezat oluşturuyordu ama yaşadığını hemen anladım. Karnının altına sıkıştırdığı kolunun üzerine uzanmış, göğsünün hâlâ inip kalkmasını vurgulayan garip bir pozisyonda yatıyordu.

Nefes alıyordu. Yaşıyordu.

"Anne!" Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu hızla ters çevirdim, kendinde olmadığını ama nefes aldığını gördüm.

"Bayan Giulia," dedi bir gardiyan, aceleyle odaya girerken gelişini duyurdu. Annemin yerde yattığını fark eder etmez geri çekildim.

"O uyuyor." Yüzüne tokat atarken başımı salladım. Sonra onu sarstım. Gardiyanlar içeri girdiğinde, onların da onu uyandırmaya çalışmasına izin verdim. "Yerde uyuyordu. Onu bu şekilde buldum. Ama-"

Koridorun karşısından bağırışlar geliyordu. Onu bulmuşlardı. Hâlâ annemi hayata döndürmeye çalışan gardiyana "Babam öldü," dedim.

Parmaklarını nabız noktasına bastırarak başını salladı. "Nabızı var. Geri çekilin lütfen."

Geri çekildim, onlar devralırken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bir doktor görevlendirdik ama hepsi bu kadardı. Odaya daha fazla asker ve muhafız girdi. Koridorda, babamla ilgilenmek için aceleyle ana odaya gittiler.

Çok sayıda eylemin çılgınlığı içinde, tüm erkekler konuşuyor ve bir ekip olarak çalışıyor, kararlarını ve talimatlarını takip etmeye çalıştım.

Binanın güvenliğini sağlamak. Annemi hastaneye götürmek. Babamın cesedini korumak. Başka kimlerin yaralanmış olabileceğini kontrol etmek.

"Giulia."

Dario Amca'nın sesiyle kendime geldim. Elindeki bastonla elinden geldiğince acele ediyordu ve ben de ona doğru koşarak sabit durmasına yardım ettim.

"Neler oluyor?"

"Babam öldü. Görünüşe göre annem uyuşturulmuş."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Uyuşturulmuş mu?"

Tahmin yürütüyordum ama aklıma gelen başka bir fikir yoktu. Yaşıyordu. Dışarıdan bakıldığında herhangi bir yaralanma belirtisi görmedim.

"Bilmiyorum, ama-"

"Şimdi mi?"

Bize doğru koşarken Francis'e döndü ve annemin şimdi hastaneye nakledileceğine dair temel gerçekleri aktardı.

"Giulia?" Marianna odasından seslendi.

Yüzümü buruşturdum, ona doğru koştum ve onu odasında tuttum.

Marianna'nın güvenli sığınağına girdiğimde üçü de "Neler oluyor?" diye sordu.

"Sana söyleyeceğim..." *Daha sonra*. Haberi onlara vermek istemedim ama öyle ya da böyle bilmeleri gerekiyordu.

Tereddüt ettiğimde Dario Amca benim yerime, "Baban öldü," diye cevap verdi. Odaya girdi ve Lucia ağlarken ona sarıldı.

"Annem...?" Marianna'nın gözleri yuvalarından fırladı.

"Hayır. Nefes alıyor," dedim ona. "Ama babamı ölü, annemi de yerde yatarken buldum. Onu şimdi hastaneye götürüyorlar."

Anne ve babamızdan birinin öldüğü, diğerinin ise bilincinin kapalı olduğu ve tıbbi yardıma ihtiyacı olduğu haberini alan üç kız kardeş gözyaşları, şok olmuş nefes alış verişler ve panikle sordukları sorularla tepki gösterdi. Hiçbirine cevap veremedim. Bu cehennemi daha bu sabah keşfetmişim ve Dario'nun yardımıyla onları olabildiğince sakin ve güvende tutmaya çalıştım.

Francis korumaları yönetti. Eve doğru koştular. Dışarıda bağırdıklarını duydum. Bağırmadıkları zamanlarda ise parmaklarını kulaklıklarına götürerek birbirleriyle konuşuyorlardı.

Dario topallayarak Marianna'nın odasından çıktı, beni onlarla bıraktı ve onları sakinleştirmek için elimden geleni yapmamı bekledi.

Kimse sakin değildi. Nasıl sakin olabilirler ki? Bu habere uyanmak hepimizi sarstı. Soğukkanlı ve sakin *görünüyordum* ama bu bir sahteydi, bu çifte keşifle mücadele ederken ağlayan ve bana sarılan kız kardeşlerimin hatırı için takındığım cesur bir cepheydi.

Dario Amca öfkeliydi, Francis'e ve diğer muhafızlara sesini yükseltiyordu. Kapıdan, bu evi koruması gereken adamlara savurduğu her öfkeli kelimeyi yakaladım. Cevap istiyordu, birilerinin babamı öldürmek ve annemi uyuşturmak için eve zorla girdiğine dair kanıtlarla rapor vermesini bekliyordu.

İyi görüldüğü haberi hemen geldi. Uykulu ve doktor gözetiminde hâlâ sersemlemişti ama hayattaydı.

Babamın cesedine ne yaptıklarını bilmek istemiyordum ve onu tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkardıklarında başımı çevirdim ve a m c a m a arkasından kapıyı kapatmasını emrettim. Kızların onun evden çıkarılışına şahit olmalarına gerek yoktu.

Marianna asık suratlı ve sessizdi, muhtemelen içine dönmüş ve susuyordu. Yine de yardım etti, Lucia'ya sarıldı ve Beatrice'in elini tuttu. Biz yetim kalmamıştık. Annem yaşıyordu ama ailenin başında babamız olmayınca çok zor durumda olduğumuzu anladım.

Daha dün bir cenazede idik ve şimdi daha fazla ölüme uyandık. Evde ölüm. Bizim bölgemizde.

Dario'nun gardiyanlarla konuşmasını tekrar dinlerken, Renzo'nun Ailesi'ndeki ölüme verdiği tepkiyi düşündüm. Bernardi kardeşleri hiç yakın kardeşler olarak düşünmemiştim. Kız kardeşlerimle olduğum gibi değil. Onlardan biri vefat etseydi, bu kadar sarsılmış, şaşkın, kafası karışık ve gergin olmama rağmen bu kadar sakin ve akli başında kalamazdım.

Renzo, Luka'nın ölümüne ağlamamış ve çıldırmamıştı. Tek fark edebildiğim, adaleti aramak istediğiydi. Katili bulmak.

Babamın ölümünün intikamını almak için yanıp tutuşan o ihtiyaç henüz içime işlememişti ve ne zaman işleyeceğinden de emin değildim. Şok, henüz bir şey *yapmak* için motive olmamı engelliyordu ve daha fazla üzülmeyeğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Babamla hiç yakın olmamıştım ama onun kaybının derinliğini şimdiden hissediyordum.

O, iyi ya da kötü, bir güvenlik kaynağıydı. Patrik. Ailenin başı ve Acardi organizasyonunun patronu.

Onsuz.

Özgürlük gelmeyecekti. Bundan sonra ne olacağını bilemeyecek kadar kaybolmuş ve yönümü kaybetmiş hissediyordum ve gelecek olan bilinmeyenleri kabullenmenin farkına vardığımda Renzo'yu daha da çok özledim.

Ne kadar aptalca olsa da, burada olmasını diledim. Burada olmasını ve sadece benim için sakladığı o keskin ama hayran bakışlarla bana bakmasını. Bana meydan okuyarak ama saygıyla bakmasını. Benim gibi beni azarlamazdı.

Annemin yaptığı gibi. Babamın yaptığı gibi beni kovmadı. Ve diğer tüm erkeklerin yaptığı gibi bana bir sapık gibi bakmadı.

Renzo bana isteksiz bir kabullenişle baktı ve şimdi ona yaslanıp varlığının güvenliğini içime çekebilmeyi diledim.

"Siktiğimin Bernardi'si."

Duvara bakıp dalıp gitmekten vazgeçtim. Dario Amca saatler sonra oturma odasına girdiğinde derin bir nefes almıştı. Sonunda hepimiz giyinmiştik ama gün başka bir şey yapmak için çok çarpıktı. Kız kardeşlerim Marianna'nın odasındaydı, uyukluyorlardı ya da kimsenin dokunmadığı geç bir öğle yemeğinden sonra birlikte uzanmışlardı.

Dario Amca kütüphanede beni aradı, öfkeliydi ve adımlarını kanepeye doğru atarken duygusal ve fiziksel olarak yıpranmıştı.

"Ne?" Ayağa kalktım ve oturmasına yardım etmek için acele ettim.

"Bernardi." Yastığa doğru eğilirken yüzünü buruşturdu. "Rocco'yu öldürdü."

Az önce Renzo Bernardi hakkında yasak ve hüzünlü bir şekilde düşünüyordum. Amcam nasıl olur da aynı adamdan bu kadar farklı bir şekilde bahsedebilirdi? "Ne?"

"Onu duydum." Dalgın dalgın baktı ve başını salladı. "Cenazede. Onu duydum."

Çaresizce bir açıklama bekleyerek yanına oturdum. Annem ve babam benimle hiçbir zaman rahatça bilgi paylaşmazlardı ama Dario Amca buna hiç aldırmazdı. Bana sık sık bu evdeki tek akli başında yetişkin derdi. "Kimin ne dediğini duydun?"

"Renzo." Bakışlarımla buluştu ve oradaki öfkeyi bana gösterdi. "Renzo Bernardi babanı öldürdü."

"Ve annemi uyuşturdu mu?" Başımı salladım. "Hayır. Bunu göremiyorum. Bu..." "Onu duydum."

"Neyi duydun?" Ona karşı sesimi yükseltmekten korkmayarak ısrar ettim. Dario Amca kafamla hiç oyun oynamazdı.

"Giovanni ve oğlu. Cenazede onları duydum. Luka'yı öldüren kişiyi Renzo'nun öldürmesi için ısrar etti."

Ona bakarken telaşla geri çekildim. "Ne? Dur bakalım. Luka'yı babamın öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Tabii ki Rocco Luka'yı öldürmedi."

Gözlerimi kısmıştım. Çok emin görünüyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Rocco omurgasız bir korkaktı. Ailemizin rakibi olsa bile Luka gibi saygın bir adamı öldürecek cesareti asla bulamazdı."

Kabul ettim.

"Neden olsun ki?" Dario Amca alaycı bir tavırla homurdandı. "Rocco Luka'yı öldürmekle ne kazanacak?"

Buraya babamla konuşmaya geldiği gece Renzo'ya da aynen bunu söyledim. Bildiğim kadarıyla onunla hiç konuşmadı. Luka'nın öldürüldüğü o geceden beri Renzo'yu görmemiştim - cenazeye kadar.

Renzo yine de fikrini değiştirmiş gibiydi. Beni buraya getirmeden önce konuştuğumuzda ya da tartıştığımızda, benim mantığımı kabul etmiş gibi görünüyordu. Babamı Luka'yı öldürmekle suçlamasının tek nedeni, Luka ölü bulunduğu baş masaya yakın olmasıydı ve bu başlangıçta güçlü bir argüman değildi. Renzo, Luka'yı Marcus ya da Nickolas Romano'nun öldürmüş olabileceğini düşünerek ayrılmış gibi görünüyordu.

"Ben olsam Renzo'dan önce Nickolas'ı suçlardım," dedim ve genç Romano'nun cenazede babamla nasıl kavga ettiğini düşündüm.

Dario Amca başını salladı. "Hayır. Nickolas dövüştüğü herkesle dövüşür. Rocco'yla daha önce dövüşmüş olmaları bir şey ifade etmez."

Bundan pek emin değilim.

"Duyduklarımı görmezden gelemem, Giulia." Yoğun bir bakışla bana yalvardı, sözlerini akıllıca dinlemem için bana yalvardı. "Giovanni'nin Renzo'ya Luka'nın intikamını almasını söylediğini duydum. Ve şimdi Rocco öldü."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, onu bu düşünceden vazgeçmeye ikna edemedim. Hayır, bu varsayımlar silsilesi. Renzo ve ben babamın Luka'nın katili olma ihtimali hakkında konuşmuştuk ve babamın bu şekilde ortaya çıkıp babamı öldürecek kadar fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünmeyi reddediyordum.

Ve neden annemi de zehirlesin ki?

Hiçbir şey birbirini tutmuyordu ve ben de Renzo ile olan ilişkiyi gizli tutmaya kararlıyım. Tüm bu sorun ve dramın üzerine ihtiyacım olan son şey, artık evlendirilecek saf bir bakire olmadığımı öne süren biriydi.

"Herhangi bir varsayımda bulunmak için acele etmeyelim," diye onu nazikçe uyardım. "Renzo'yu mu savunuyorsun?" diye sertçe sordu.

Kahretsin. Tartışma çizgimi nasıl fark edip meraklandığını görebiliyordum.

"Hayır." *Evet.* Dudaklarımı yaladım, söyleyecek daha iyi bir şey arıyordum. "Önce sakinleşelim. Annemin ne diyeceğini bekleyeceğiz. Adamlar arama yaparken ve mülkün gözetimini izlerken neler ortaya çıkacak."

Başını salladı ama yüzündeki gergin ifade yakın zamanda rahatlamayacağını gösteriyordu. Tıpkı benim gibi o da liderini kaybetmişti. Acardi Ailesi'nin reisi gitmişti ve herhangi bir rehberlik olmadan hepimiz kendimizi kaybolmuş hissedecektik.

Bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama korkunç bir gerçeğe güvenebilirdim.

Amcam Renzo'nun babamı öldürdüğünü varsaymakta bu kadar acele ettiğine göre, seksi düşmanımın bir daha asla vakit geçirme şansım olmayacaktı. Onun aceleci sözleri, ne kadar dikkatimi çekse ve aklımdan çıkmasa da Renzo'nun arkadaşlığını dört gözle bekleyemeyeceğimi vaat ediyordu.

Renzo babamı öldürmüş olamaz.

Üzerine yemin etmek istedim.

Çünkü öyle olsaydı, bir erkeğin -düşmanımın- bende uyandırabileceği o enfes zevki tatma şansımı kaybetmiş olurdum.

Ve üstesinden gelemeyeceğim daha acımasız bir kayıp gibi hissettim.

RENZO

Renzo

T Luka'nın cenazesinden iki gün sonra Gio beni çalışma odasına çağırdı. Oraya giderken sabırlı olmaya çalışarak nefesimi sabitledim. Bütün hafta aynı emirle başımın etini yemişti: Luka'nın katilini bul. Sanki unutabilirmişim gibi. Ve tüm yaptığım buydu. Cenazeden sonraki gün yoldaydım ve kaptanlarla konuşuyordum. Hem artık yetkili olduğumu ve rolü ciddiye alacağımı bildirmek hem de kardeşimi kimin öldürmüş olabileceğini araştırmak için örgütteki herkesi kontrol ediyordum.

Dün de aynı şeyi yapıyordum. Adamların yakaladığı sözde bir casusla konuşarak saatlerimi kaybetmişim. Bizimle bir oyun oynuyor, Luka ve Cecilia'nın düğün gecesi gerçekte neler olduğuna dair değerli ayrıntılar biliyormuş gibi davranıyordu ama sadece blöf yapıyor, biraz para kazanmaya çalışıyordu.

Aptal.

Kimse *bize* rüşvet verip kazanmadı. Bizimle dalga geçtiğini anladığımızda ve Luka'nın katilini tespit edecek bir istihbaratımız olmadığına, askerlere ölüm için yalvarana kadar ona işkence ettirdim.

Böyle aptallarla uğraşacak vaktim yoktu ve şimdi de babamla uğraşacak sabrım yoktu. Ama yine de onu görmeye gittim.

"Aradın mı?" Selam verdim.

"Rocco Acardi öldü." Parmaklarını birbirine kenetledi ve beni dikkatle süzdü.

Ne. Ne? Sikeyim mi? Şok olduğumu belli etmemek için donup kaldım. Çabuk öğrenen biriydim. Bernardi Ailesi'ni yönetmek için sıradaki kişi olduğum bu pozisyonda, ne hissettiğimi kimsenin görmesine izin veremezdim. Alışması zor bir dersti. İnsan olmaktan, eğlenceyi sevmekten ve umursamaz olmaktan hoşlanıyordum. Şimdi, Luka'da her zaman nefret ettiğim o aptal boş maskeyi mükemmelleştirmek zorundaydım.

"Öldü mü?"

Başını salladı. "Isabella Acardi'ye göre öldürülmüş."

Oturdum, başka tarafa bakamıyordum. "*Isabella'ya göre* ne demek istiyorsun?"

"Öldürüldüğünü iddia ediyor ama Tanrı aşkına, Rocco iyi yaşlanmıyordu."

"Nasıl öldü?" Tartışmalı bir ölüm nedeni olması için şüpheli durumlar içermesi gerekiyordu.

"Kardiyak arrest."

Gözlerimi kısmıştım. Tıpkı Luka'nın resmen yaptığı gibi. Otopside kardeşimin kanında zehir izlerine rastlanmıştı ve kalp krizi gibi doğal bir sebepten ölmek için çok genç ve zindeydi.

Rocco değildi. Yemeğe ve alkole düşküncü. Dövüşlerde s o l u k soluğa kalırdı, formdan düşerdi.

"O kadına hiç güvenmedim," dedi Gio kabaca. "Rocco'nun doğal yollardan ölmesi onun için hiç de şaşırtıcı olmazdı ama o bu haberi kendi lehine kullanmak istedi."

"Nasıl?" Rocco olmasaydı, Dario fiili lider olacaktı. Ama o daha genç ve engelliydi, Rocco gibi bir lider figürü değildi.

Lanet olsun, Giulia. Isabella'nın kocasının kaybıyla nasıl başa çıktığını ve bunu nasıl çarpıttığını merak etmek yerine, Giulia'nın babasının ölümünü nasıl karşıladığı konusunda endişelenmeye başladım.

"Şüphe tohumları ekmek için. Dram yaratmak için." Gio gözlerini devirdi. "Sempati kazanmakta ısrar etmek için. Eşini öldürtmek, herkese uykusunda ölecek kadar zayıf, yaşlı bir aptal olduğunu söylemekten daha fazla saygı uyandırır."

"Eşlerin ölmesinden bahsetmişken," dedim, "Cecilia hangi cehennemde?" İcini çekti. "Kimse bilmiyor."

Homurdandım. "Lanet olsun, Gio. O senin gelinin." "Öyleydi," diye itiraz etti. "Sadece bir saatliğine."

Başımı yana eğdim, onun yokluğuyla ilgili duruşunu anlamamıştım. "Yine de Marcus'a onun hangi cehennemde olduğunu soramaz mısın?"

Gözlerini kıstı, karşılık verdiğim için sinirlenmiş gibiydi. "Sen. Sen Marcus'a sor. Daha da iyisi, Nickolas'a sor. Luka'yla ayarladıkları bir uyuşturucu ticareti hakkında yakında onunla görüşmeni istiyorum."

İçimi çektim, başımı salladım ve kaşlarımı ovuşturdum. İş, iş, iş. Luka'nın ölü gözlü bir zombi olmasına şaşmamalı. Yaşamak için hiç şansı olmamıştı. Üzerime yıkıldıklarından beri tüm bu görevlere bir an bile ara vermemiştim ve tek yapmak istediğim, eğer bir an yalnız kalabilirsem Giulia'nın bana aşladığı bu arzuyu keşfetmekti.

Bunca günden sonra onu özledim. O artık çok önemliydi ve düşüncelerimin ona, öpücüklerinin ve teslimiyetinin anılarına geri döndüğünü fark ettiğimde, her şeyi durdurmam gerektiğini biliyordum.

Şimdi, her zaman olduğu gibi, dikkatimi dağıtamazdım. Luka'nın katilini bulmam uzadıkça Gio başımın etini daha çok yiyecekti.

Ona ulaşmak ve onu kontrol etmek istedim ama bunu kişisel bir ilgiyle yapmaya gücüm yetmedi. "Cenaze töreni yaptılar mı? Rocco için mi?"

Gio başını salladı. "Isabella bunun özel bir mesele olmasını istedi."

Telefonumu kontrol ettim, ayağa kalktım ve yakın zamanda bizden hırsızlık yapan birini gözetleyen bir askerle konuşmak için tekrar yola çıkmaya hazırlandım. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordum. Gio'nun Rocco'nun öldürüldüğünü neden bana bizzat söylemek istediğinden emin değildim.

"Onu sen mi öldürdün?"

Kaşlarımı kaldırıp gözlerimi kısarak ona baktım.

"Ne?" "Rocco'yu sen mi öldürdün?" diye sordu.

"Hayır."

Sırıttı. "Anlaşıldı."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Senden Luka'nın katilini bulmanı bekliyorum. Ve bunu duyduğumda bir an için bunu senin yaptığına dair umutlandım."

Gözlerimi devirmiştim. Giulia'yla konuştuktan sonra Rocco'nun katil olduğunu düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu anlamıştım. "Öyle düşünseydim, itiraf etmesini sağlar, sonra da iş biter bitmez sana söylerdim."

Omuz silkti. "İnsan sadece umut edebilir."

"Ne için umut?" *Bilmece gibi konuşmayı kes.*

"Her zaman olduğun kadar değersiz olmadığını. Senden kardeşinin intikamını almanı istediğimde, bunu yapacaksın."

Cevap vermedim, yanından ayrıldım ve yüzündeki o kendini beğenmiş alaycı ifadeye bir yumruk atabilmeyi diledim. Benim hakkımda bu kadar düşük bir fikre sahip olması benim suçum değildi. Hayatım boyunca beni yok saymayı başarmıştı ve şimdi kendimi yeniden tanımlamam gerekiyordu.

Benim için istihbarat toplayacak adamla buluşacağım kulüpte bir içki aldım ve yirmi dakika bekledim. Adam yine o adamın peşinde olduğunu söyleyen bir mesaj attı ve ben de bunca zamandır burada boşu boşuna oturduğumu fark ederek iç çektim.

Yine de boşa gitmedi. Rocco'nun ölümüyle ilgili haberleri araştırarak zaman öldürdüm, fazla bir şey bulamayınca şaşırmadım. Mafya dünyasındaki herkes gibi Isabella da haberleri nasıl manipüle edeceğini biliyordu. Ve öyle görünüyordu.

Nickolas Romano'nun kulübe girdiğini duyduğumda hâlâ telefonuma bakarak oradan ayrıldım. Tarafsız bir yerdeydi, bir Bernardi ya da Romano kuruluşu değildi,

ama Giulia'nın adını söylediğinde canlandım.

"Artık Rocco aradan çıktığına göre, yapabilirim," dedi kendisiyle birlikte kulübe giren başka bir adama.

Ne yapabilir? Koridorun kenarına eğildim, dinlemek için gölgelere yapıştım.

"Bunu yapar mıydın?" diye sordu diğer adam.

Nickolas bir kahkaha attı. "Evet. Giulia ile evlenerek Acardi Ailesi'nin başına geçebilirim."

Ben çıkarken onlar da içeri girdiler ve arabama doğru yürürken bu fikri düşündüm.

Nickolas Romano, Giulia Acardi ile evleniyor. Ağzımda kötü bir tat bıraktı. O şerefsizin onun bekaretine el koyma düşüncesinden nefret ediyordum. Onu benim istediğim gibi almasından. Onun güzelliğinin her zaman farkındaydım ama ancak ikimiz de aramızdaki çekime kapıldığımızdan beri ona sahip olmayı saplantı haline getirmiştım.

"Unut gitsin," diye mırıldandım kendi kendime.

Nickolas bir faydasını görseydi onunla evlenirdi. Peki ben bu konuda ne yapabilirdim? Tek bir şey bile. Bir gün evlendirilecekti ve bu benimle olmayacaktı. Hepimiz evlendirilmeye, ittifaklar için piyon olmaya maruz kaldık ve babamın Isabella'nın kızıyla evlenmemi önermesine imkân yoktu.

Arabama bindim ve onunla yüz yüze geldim. Daha doğrusu yansımasıyla yüz yüze. Nefesimi tuttum ve gözlerimi arabamın arka koltuğunda oturan Giulia'ya diktim.

"Bu da ne...?" Endişeyle ona baktım. "Buraya nasıl girdin?"

"Altı yaşındayken kendime kilit açmayı öğrettim."

Etkileyici. Sıkılmış bir çocuk olmalı. "*Neden*

buradasın?"

İç çekti, koltuğa yaslandı. Biraz zamana ihtiyacı olduğunu anlamak için dahi olmama gerek yoktu. Ben de öyleydim. Nickolas'ın onu fethetmek ve karısı yapmak için planlar yaptığını duymak bana pek iyi gelmedi. *Beni aradığını bilmek önemliydi.*

Ama ne istiyorsun?

Köşeye park etmişim. Renkli camlardan içeriyi kimse göremezdi ve hangi arabanın benim olduğunu bilmesine hayret ettim.

Bunca zamandır o da benim farkındaydı ve şimdi hiçbir şey olma ihtimali yokken birbirimize çok yakın çarpışıyor olmamız berbattı.

İçini çekip camdan dışarı baktığında dudağımı ısırdım ve dışarı çıktım.

Üzgün müydü? Kızgın mı? Kaybolmuş ve kafası mı karışık? Önemli olmaması gerekiyordu. Umursamamam gerekiyordu. Ama umursadım. Sürücü koltuğundan indim ve onunla birlikte arkaya geçtim, profiline baktım.

"Luka'nın yerini alarak ve seni her yere götürecek bir şoföre sahip olarak artık çok önemli biri olman gerekmiyor mu?"

Biraz daha yaklaştım. "*Bu* yüzden mi benimle konuşmak için arabama girdin?" Kokusu bana sertçe çarptı, onu yakalayıp yakınımda tutmam için beni baştan çıkardı. Cesur bakışları aklımı kaçırmama neden olacaktı.

Tek istediğim oydu, onunla yalnız kalmak için bir şans, ama bunun yanlış olduğunu biliyordum. Şimdi bu özel balonun içinde, arabamın içinde örtülü ve gizliydik, nasıl yaklaşacağımdan emin değildim. Ya da yaklaşmalı mıydım.

Sessiz bakışları beni sinirlendirdi ve o lanet olası endişe geri geldi. Kafası çok karışık, çok sıkıntılı görünüyordu ve ben onun zihnindeki tüm endişeleri gidermek istiyordum. Bir kadınla ilgilenmeyi hiç bu kadar çok istememişim ve dünyada en son bakmam gereken kişi oydu ve bu sahiplenici, korumacı çizgiye karşı savaşmalıyım.

"Babamı sen mi öldürdün?" diye açıkça

sordu. Gözlerimi devirdim. "Hayır."

"Sana nasıl güvenebilirim?"

Omuz silktim. "Yapamazsın."

Dudaklarını yalayarak ağzıma baktı. "Daha önce bana kendini kanıtlaman için sana güvenmiştim."

Onu boşaltırken. Sikeyim. Tam bir belaydı.

"Şu an iyi bir zaman değil," diye uyardım.

Ama yüzü düştü. O üzgün, kızgın ve şaşkın kaşlarını çatarak bana yaklaştı ve üzerime çıktı. Kucağıma yerleşirken ellerimi önce kalçalarına, sonra da kışına koydum. Kollarını boynuma dolayıp bana sıkıca sarıldığında, neler olduğunu anlayamadan kaşlarımı çatmıştım.

"Asla iyi vakit geçiremeyeceğiz," diye fısıldadı.

Doğru söyledin.

Ellerimi sırtında gezdirdim, benden teselli isteyecek kadar cesur olması beni hayrete düşürmüştü. Ve ben de bunu sağlamak istedim. Titrek bir nefes aldığında onu daha sıkı tuttum ve sırtını kavrayarak bana doğru yaklaşmasını sağladım.

"Rocco'yu ben öldürmedim," dedim ona. Bunu bilmesi önemliydi. "Cenazeden sonra gece boyunca Gio ve akrabalarımın bardaydım."

İç geçirdi, bana yaslandı ve tüm tatlı kıvrımlarını bana bastırdı.

Sırtını okşadım, inatla ısrar ettiği bu neredeyse huzurlu anın tadını çıkardım. Ona iyi olup olmadığını sormak aptalca olurdu. İyi olamazdı. Babası ölmüştü ve şimdi savunmasızdı. "Giulia?"

"Hmm."

"Babanız evliliğiniz hakkında herhangi bir konuşma yaptı mı?"

Arkasına yaslandı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Hayır. En azından benim bildiğim kadarıyla." Ellerini omuzlarıma koyarak bakışlarını aşağı indirdi. "Ayrıca, onun umurunda olmazdı ya da bu konuda herhangi bir söz hakkı yoktu. Annem entrikalar çeviriyor. Kaderimi o seçecek. Babam hiçbir şeyi umursamazdı."

Parmaklarını gömleğimin düğmelerinde gezdirmesini izledim, hareketsiz ve kayıtsızdı, sanki yerinde duramıyordu.

"Tek istediği içmek ve annemle kızlarından uzaklaşmaktı." Başını kaldırıp bana baktı, ayık bir bakışla beni süzdü. "Onu o sabah buldum." Gergin bir yutkunmayla boğazı büküldü. "Ve onun özel cenaze töreni için gerekli düzenlemeleri yapmak zorunda kaldım."

Ne kadar çok şey yaşadığını gördüm ve Isabella gibi bir anneye sahip olsaydı, tüm bunları tek başına atlatabilirdi. Kız kardeşleri için de öyle. Giulia babasının ölümüne üzülmemiş gibi görünse de stresliydi. Ve endişeliydi.

Onu bu kadar endişeli görmek beni rahatsız etti. Sadece konuşmak için arabama girecek kadar beni görmek istemesi beni heyecanlandırmıştı ama kulak misafiri olduğum şeyden nefret ediyordum.

Ona söylemeli miyim? Nickolas'ın ailesini ele geçirmeye çalıştığının farkına varacak mı?

"Ve tek istediğim... tekrar güvende hissetmektir. Senin yanımdayken hissettiğim gibi." İçini çekti, bana öyle bir özlemle bakarken omuzlarının çökmesine izin verdi ki hırlamak istedim.

"Bu çok aptalca."

"Biliyorum." Parmağını gönülsüzce aramızda gezdirdi. "Biz düşmanınız."

Öyle hissettirmiyor, değil mi? Bacaklarının arasındaki sıcaklık beni daha da sertleştirdi. Onun ağırlığını aletimin üzerinde hissetmek bu konunun gidişatını değiştirmekle tehdit ediyordu.

Ama şehvetimi dizginledim. Onunla savaştım, onu tekrar kontrol altına almaya çalıştım çünkü ikimiz de birbirimizi istemenin getirdiği falsoyu kaldıramıyorduk.

Yüzünü çerçeveledim ve alnından öpmek için onu kendime çektim. Şefkatli bir öpücük vermek benim tarzım değildi. Giulia'nın kırılganlığı benim kriptonitim olmamalıydı.

Bu yüzden ona söyleyebileceğim tek şey bu içten uyarıydı. "Benden uzak durmalısın. Luka'nın ve babanın ölümünü araştırmaktan. Bu işin dışında kalmalısın, Giulia."

Gözlerinde yanan hü­zün ve özlemin altında, vazgeçmeyen bir merak gördüm.

Bu sadece daha fazla endişe vaat eder.

Ve daha fazla sorun.

GIULIA

Giulia

“S Bundan kurtulabilir misin?" Sırttım. "Bunun için çok geç."

Onun kucığına tırmanmak çok doğal geldi. Renzo'ya doğru yöneldim ve İtiraz etmemesi, beni geçiştirmemesi ya da ne halt ettiğimi sorup onun rahatını aramaması kalbimi nadir bir mutlulukla çarptırdı. Beni *anladı*. Ve pek çok kişinin bunu yapamayacağını biliyordum.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çattı ve parmaklarını sırtımda ileri geri gezdirdi.

Düşmanlıktan başka bir şeye sıçramıştık, ama bu rahat arkadaşlık, vahşi şehvet olmadan bu yakınlık daha da iyiydi.

Sırf ona sarılmak için arabasına gizlice girme riskini göze almamıştım. Bu, isteyeceğimi bilmediğim beklenmedik bir ikramiyeydi. Ne de onun bu kadar özgürce vereceğini.

Babamın ölümü hakkında konuşmak için gelmiştim. Babamın ölümünün benim için bir evlilik anlaşmasıyla ilgili olabileceğini öne sürdüğünü duymak beni duraksattı. Gözlerimi kısarak ona söylemeyi planladığım haberi rafa kaldırdım. "Babam benim evliliğim hakkında kiminle konuşacaktı?"

İçini çekti ve o hafif tereddütle susacağından endişelendim ama susmadı.
"Nickolas Romano."

Saklayamadığım için

yüzümü buruşturdum.

"Biliyorum."

"Ne var biliyor musun?" Tersledim.

"Yüzün her şeyi söylüyordu. Onunla evli olmak..."

"Cehennem mi?" Onun yerine ben bitirdim. Nickolas bir sadistti, küfürbaz bir pislikti, her zaman kavga çıkarmaya hazırды. Gözlerimi devirdim.
"Bizim dünyamızda kadın olmak zaten cehennem."

Dudaklarını yaladı ve beni dikkatle izleyerek başını salladı. "Çok fazla seçenek yok, değil mi?"

Tabii tüm bunlardan kaçmak istemiyorsam. Bunu daha önce de düşünmüştüm. Ama şimdi hüznü düşüncelele uğraşmanın sırası değildi.
"Nickolas'ın babamı öldürmüş olabileceğini mi ima ediyorsun?"

"Kardeşimin cenazesinde onunla kavga etti."

"Nickolas her zaman insanlarla dövüşür," diye hatırlattım ona.

"O kulüpten ayrılırken, seninle evlenebileceğini ve Acardis'in başına geçebileceğini söylediğini duydum."

İnleyerek başımı eğdim ve tekrar göğsüne yaslanana kadar bana sıkıca sarıldı. Yanağımı ona yaslamak için döndüğümde, kalp atışlarının çılğın zihnimi yatıştırmasına izin verdim. "Amcam da aynı şey için endişeleniyor. Bir aile reisi olmadan, babam olmadan, savunmasızız."

Başını sallayarak sırtımı okşadı.

"Annem de hâlâ kendinde değil, uyuşturulmuş ve kafası karışık gibi davranıyor." Gözlerimin içine bakmak için beni itti. "Ne?"

"Annem." Kaşlarımı çattım. Babamın öldüğü haberi onu şaşırtmamıştı. Annemin söylenenleri kontrol etmeye çalışmasına rağmen haber yayılmıştı. Ama görünüşe göre kimse onun da uyuşturulduğunu bilmiyordu. "Onu buldum."

Aynı zamanda bilinçsiz ama canlı." Kendisine doğru düşmeme izin verdi ve kısa süre sonra sırtımı tekrar ovarak beni devam edebilecek kadar sakinleştirdi. Teselli bulabileceğim onca yer varken, düşmanımın kollarındaydım. "Tüm ailem neredeyse parçalanıyor ve Dario Amca ve ben hepimizi ele geçirmenin ne kadar kolay olacağının farkında olan tek kişi olmayacağız. Nickolas da bunu fark etmekte gecikmedi."

Ama onunla evlenmektense ölmeyi tercih ederim. Parmaklarımı Renzo'nun gömleğinin içine soktum ve onu sıkıca kavradım.

"Artık Aile reisi yok ve benimle ittifak yapmak, benimle evlenmek Acardi yönetiminin sonunu getirecektir."

Renzo içini çekerek başını salladı. "Ama neden zahmet ediyorsun? Romanoların Acardi ismine ihtiyacı yok. Sen onların rakibi değilsin."

Bernardis de öyle. "Bu bizi ayrı bir güç olmaktan çıkarır." Kıkırdadı.

"Hep böyle stratejik ve gözlemci miydin?"

Başka pek çok genç kadının böyle olmadığını biliyordum. Neden dikkat etsinler ki? Hepimizin kaderi aynıydı, evlendiriliyor ve bizi uygun gördükleri gibi kullanacak erkekler tarafından ele geçiriliyorduk. "Aşağı yukarı. Evlenmemi beklemekten, sonra da bana çocuk doğurtmak isteyen bir pisliğe yaltaklanmaktan başka ne yapabilirim ki?"

Hırladı ve iki parmağının ucuyla çenemin altından yüzümü kaldırdı. Ağzı benimkine çarptı ve anında gelen uyarılma hissi amımın ihtiyaçla sıkılmasına neden oldu.

"Kimse için yuvarlandığınızı düşünmek istemiyorum," dedi.

"Sen hariç mi?" Kabul edip etmeyeceğini merak ederek alay ettim. Renzo hayatını partilerden, çılgınca yaşamaktan ve kadınların peşinden koşmaktan başka bir şey yapmamıştı.

İnledi ve beni tekrar sertçe öptü. Öpücüğüne doğru eğildim, aç dokunuşuna boyun eğdim ama buraya ne için geldiğimi unutamayacağımı biliyordum. Onun rahatlığı dışında. Onu öpmek, ben onun üzerinde bu şekilde otururken, uzun süre dizginleyebileceğimden emin olmadığım bir arzuya dönüşecekti.

Elimi çenesinin üzerinde yumuşatarak geri çekildim. Sertçe nefes aldı, geri çekildiğim için beni lanetliyormuş gibi bana baktı. Yine de değerini kanıtladı ve onu tekrar öpmemi talep etmedi.

Bana hükmedecek başka bir pislik olmayacaktı. Bunu arzuladığım bir şekilde yapacaktı, ama ben asla öğrenemeyecektim.

"Biriyle evlenmek zorunda kalmam hakkında konuşmak istemiyorum," dedim. Dudaklarımı yalayıp hâlâ onun tadına bakarken, kıcıımı sıktı.

"Ben de öyle." Kaşlarını çattı, günaha girmekten alıkonulmaktan nefret ediyormuş gibi ağzıma baktı. "Ayrıca, Isabella'nın Romanolarla evlenmene izin verip vermeyeceğini bilmiyorum."

Öfkelendim. "Evet, doğru. Marcus'un gözüne girmeye çalışmak konusunda zaten çok temkinli."

"Ama o zaman başka birine hesap vermesi gerekir. Görünüşe göre ailenizde her zaman pantolonu o giymiş. Rocco'ya patronluk taşıyordu ve eğer Romanolar gibi daha yüksek bir güçle evlenirsen bunu kaybedecek."

Başımı salladım ama jestim omuz silkmeye dönüştü. "Yine de konuşmak istediğim bu değildi. Seni görmek için gizlice buraya gelmemin nedeni bu değil."

Beni pantolonunun altındaki sertliğin üzerine çekti ve daha fazlasını istediğim lezzetli sürtünme karşısında hızla tısladım.

"*Konuşmak* ister misin?" diye alay etti, boynumu öptü ve kulağıma doğru yaladı.

Titredim ve koltuğunda geriye doğru yığılana kadar göğsünü ittim. "Evet. Ve bana bu işten uzak durmamı söyleme konusunda çeneni kapatmanı önereceğim." Ona sert bir bakış attım, bunu söyleyerek önemli sınırları aştığımı biliyordum. "Luka'ya ilaç verildi."

Kaşlarını çattı.

"Babam da öyleydi. Ve annem." "Ne demek istiyorsun?"

"Ben hiçbir şey 'önermiyorum'. Dario adamların annem iyileşirken hastanede onunla konuştuklarına kulak misafiri olmuş. Luka'ya öldüğünde verilenle aynı şeye benziyor."

Gözlerini kıstı, dalgındı.

"Aileme o zehri kim verdiyse Luka'ya da aynı şeyi yaptı." Bu bağlantı, kendime saklamak için mücadele ettiğim büyük bir ayrıntıydı. Renzo'nun kardeşinin katilini bulmayı ne kadar çok istediğini bildiğimden, öğrendiklerimi ona anlatmaya zorlandım.

"Bunun üzerine yemin eder misin?"

Başımı salladım. "Ben duymadım ama evet. Dario aynı zehir olduğuna inanıyor. Bu da babamı öldürdüğüne ne kadar ikna olduğunu karmaşıklştırıyor."

"Ben yapmadım," diye itiraz etti.

"Bundan şüpheliyim, çünkü neden Luka üzerinde kullanılan zehrin aynısını kullanasın ki? Ve o sırada benimle çok meşgul olduğun için Luka'yı öldürdüğünden de şüpheliyim."

Sırıttı ve ellerini kışkımdan çekip elbisemi kalçalarımaya doğru itti. "Hatırlıyorum."

"Ve-"

Cama vurulduğunda ikimiz de irkildik ve dönüp pencereden dışarı baktık. Camlar karartılmıştı. Bütün bu mafya adamları böyle gizlilik içinde araba kullanıyordu.

İki Bernardi askeri dışarıda duruyordu, muhtemelen yeni mafya prenslerinin arabasının burada hâlâ boşta olmasından merak ve endişe duyuyorlardı.

"Kahretsin." Renzo ile konuşmak beklediğimden uzun sürmüştü ve gitmekten nefret ediyordum. "Beni koru."

"Ne? Bekle-"

Kucağından kalkıp karşı kapıya yöneldim. "O taraftan çık ve bir bahane uydur. Ben kaçarken beni koru."

Kaşlarını çattı ve pantolonunun içindeki yarı ereksiyonunu düzeltti.

"Bu bilgiyi seninle paylaştığım için en azından b u n u yapabilirsin, değil mi?" Tersledim.

"Düşman olmamız gerektiğini sanıyordum."

Gözlerimi devirdim. "Evet, ben de."

"Değil... ortaklar."

Lanet olsun, kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. Onun gibi seksi ve güçlü bir adama güvenmek bir rüya olurdu. "İşbirlikçiler" diye düzelttim.

İstedigimi yaptı, adamlarına hitap etmek için dışarı çıktı ve ben de buraya geldiğim arabaya koşmak için diğer kapıdan çıktım.

Onunla görölmek pek hayra alamet değildi ama arabama binerken, aceleyle uzaklaşmak yerine ona, sözde düşmanıma koşuyor olmayı diledim.

RENZO

Renzo

B Luka Cecilia ile evlenmeden ve düğününde ölmeden önce evimdeki ofise nadiren giderdim. Luka, Bernardi malikanesinde Gio ile birlikte yaşıyordu, ama ben yedek kardeş olduğum için her zaman Gözden ve gönülden uzakta, kendime ait bir evim vardı.

Bugünlerde, sürekli o lanet odadaydım ve aralıksız denetim gibi hissettiren şeylerle uğraşıyordum.

Yetki devretmem gerekiyor. Ya da daha fazla yetki vermemeliyim.

Güvenmemiz gereken koca bir organizasyon vardı ve Luka'nın aynı anda neden bu kadar çok şeyle uğraştığını anlamıyordum. Ailemize ve adamlarımıza hiç güvenmedi mi?

Ya da belki de sadece mikro yönetimi seviyordu. Ben sevmiyordum ve zaten uğraşmak istemediğim ufak tefek işlerle ilgilenmeleri için kaptanları ve liderleri bırakıyordum.

Bir orkestrayı yönetmek gibi. Luka'nın yaptığı gibi uygulamalı olmama gerek yoktu. Ve bahse girerim adamların onlara güvendiğimi görmeleri morallerini yükseltecekti.

Yine de Dean asla göz ardı edilemeyecek kadar değerliydi. Gecenin geç saatlerine kadar onunla konuştum ve daha fazla detayı bir araya getirmeye çalıştım.

Gio'dan çok az yaşlıydı ve yaşlı kaptan herkes hakkında her şeyi biliyordu. İliklerine kadar sadık, çalışkan, kendini işine adanmış ve sırtını dayayabileceğin son derece becerikli bir adamdı. Luka da onu severdi, bu yüzden Luka'nın pozisyonuna geçtiğimde Dean, Luka için olduğu gibi *benim* de sağ kolum oldu.

Başını sallayarak ofisin bir ucundan diğerine volta attı. "Size söylüyorum, hiçbir ipucu yok. Hiçbir yerde."

Dudaklarımı büzdüm, onun sözüne güveniyordum. Başından beri bu davanın içindeydi.

"Isabella'ya ilaç verildiğini doğruladınız mı?" Giulia'dan şüphe etmiyordum ama kontrol etmem ve öğrenebildiğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Dean bu konuyu araştırmak için saatlerini harcamıştı ve şimdi başını sallamasına şaşırمامıştım.

"Öyleydi ama toksikoloji raporları silinmişti."

Gözlerimi masamın köşesindeki kalın kâğıt ağırlığına diktim ve dalıp gittim. "Neden?"

"Olabildiğince kibirli, görünüşüne ve itibarına çok önem veren biri."

Büyük kızının aksine. Giulia kusursuz giyinir, dünyamızdaki diğer kadınlara uyum sağlardı ama bunu asla göstermezdi. İyi görüldüğünü biliyordu ya da bilmesi gerekiyordu ve ben de bunu göstermek zorunda kalmayacak kadar kendine güvendiğini varsayıyordum. Henüz onun bencil ve kibirli olduğuna tanık olmamıştım ama uzun bir süre daha bekleyecektim.

Isabella, Giulia'yı doğurmuş olabilirdi ama aynı değillerdi. Benzer bile değillerdi.

"Bahse girerim ki, uyuşturulduğunu ya da savunmasız hale getirildiğini kimsenin bilmesini istememiştir."

"Sence bunu her kim yaptıysa onu öldürmek istedi ama başaramadı mı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Bunu düşündüm ama bu mantıklı olmazdı. Luka öldürüldü. Rocco da. Bunu daha önce iki kez başarıyla yapmışken neden çuvallassınlar ki? Eğer **o n u n** ölmesini isteselerdi, ölmüş olurdu."

Bir koltuğa çökerek uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Acaba içeriden biri mi?"

"Acardi malikanesinde mi?" Bu hiç hoşuma gitmedi. Ya biri Giulia'yı hedef aldıysa? Ya da kız kardeşlerini? Masum olamayacak kadar gençtiler.

Lanet olsun. Umursamamam gerekiyordu. Bu şekilde değil.

"Casuslarımızın bildirdiğine göre, Acardi güvenlik ekibinden hiç kimse, birinin onları uyuşturmak için nereye ya da nasıl izinsiz girmiş olabileceğine işaret etmedi."

Öfkelendim. "Acardi güvenlik güçlerinin orada ne kadar boktan olduğunu ilk elden biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

Kahretsin. Ona el salladım, bu bakış açısını reddettim. Ona güveniyordum ama oraya gizlice girdiğimi ve Giulia'yla birlikte olduğumu söylemek istemiyordum. Onun sırrını sadece benden istediği için değil, aynı zamanda *bizim* sırrımız olduğu için de saklamıştım. Onu ya da yaptığımız hiçbir şeyi başkasıyla paylaşmak istemedim.

Eğer düğünde ya da *odasında* -ya da *arabamda*- onunla birlikte olduğum duyulursa, saflığı sorgulanabilirdi.

Dean ayağa kalktı, esniyordu ve gece için eve gitmeye hazırdı. "Çözmem gereken şey zehri düğüne nasıl getirdikleri. Resepsiyonda o kadar insan varken o ilaç Luka'nın içkisine nasıl karıştı?"

"Her şeye rağmen Rocco yapmış olabilir mi?" Konuşurken bundan şüphe duyarak sordum. "Masanın yanındaydı, içkilerin yanındaydı."

Dean başını salladı. "Orada uzun süre kaldığını hatırlamıyorum."

Kahretsin, değildi. Rocco'nun Luka ve Cecilia'nın yanında, baş masada takılmadığını biliyordum çünkü Isabella'yla birlikte dışarıda Giulia'yı aradığının duymuştum.

"Ne düşünüyorsun? Suçluluk duygusuyla kendini öldürdüğünü mü?" Dean sordu. "Eğer öyleyse neden Isabella'yı da uyuşturdu?"

Başımı salladım ve onu tekrar başından savdım. "Git hadi. Uyu bakalım. Bir şekilde hallederiz."

Bir saat sonra yatağıma uzandığımda, kardeşimin ölümünün Giulia'nın kendisiyle nasıl ve neden bağlantılı olduğunu merak ettim.

Sabah, ne istediğini merak ederek Gio'nun çalışma odasına gittim. Artık günlerimi doldurmuştum ve eğer katili bulmam konusunda başımın etini yemek isterse, onu gerçekten yumruklardım. Bu kadar sabırsız olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Ama yine de, onun yanında uzun süre kalmak zorunda kalmamıştım.

Çalışma odasında otururken kahvemi yudumladım ve telefonu kapatmasını bekledim. Bağlantıyı kestikten sonra sert bir şekilde bana baktı. "Cecilia nerede?"

Kaşlarımı çattım. *En azından taleplerini değiştiriyor.* "Onu bulmam mı gerekiyordu?"

"Şart değil. Sizin katkınızı istiyorum. Düşüncelerinizi. Nerede bu kız?"

Sırıttım. "Marcus'a nerede olduğunu sormak gibi en bariz adımı attın mı?"

Başını salladı ve sonra çenesini ovuşturdu. "Hayır. Bu hassas bir konu."

Homurdandım. "Cecilia. Narin biriydi." Mousy ve utangaç, gölgesinden korkuyor gibi görünüyordu. Giulia gibi cesur, hesapçı bir kadın değildi.

Lanet olsun. Onu düşünmeyi bırakmalıyım. Arabama gizlice girdiğinden beri aklımdaydı. Öpüştük, ama şaşırtıcı bir şekilde, paylaştığımız an bir sevişme ya da onu boşaltma girişimi değildi.

Arkadaşlar. Böyle davranmıştık. Düşman gibi değil, arkadaş gibi ve bu bana onun benim için ne kadar değerli hale geldiğini gösterdi.

"Cecilia'yı da kaçıp bir yerlere saklandığı için suçlayamam." Omuz silktim. "Daha yeni evlendi ve düğününde kocası öldü. Zayıf mizaçlı biri için bunun travmatik olacağına bahse girerim. Belki de kaybını kabullenmesi gerekiyordur."

"Konuyu yarın Marcus'a açacağım. Onunla kulüpte buluşacağım ve senin de gelmeni bekliyorum."

"Nickolas'la konuşmak için mi?" Ben sordum. Bana daha önce bahsetmişti ve ben de unutmamıştım.

"Evet. Luka ile planlamaya başladığı uyuşturucu ticareti anlaşmasını görüşmek için. Bu projeyi devralmak için iyi bir ilk adım olacak."

Harika. Alaycılığımı ve heves eksikliğini maskeleyerek başımı salladım. Yapmak istediğim son şey oturup o asabi pislikle sohbet etmektir. Giulia üzerinde herhangi bir hakkı olabileceğini düşünen bu hıyarı dinlemek için sabırsızlanıyordum.

Ama ben kimdim ki yargılayayım

ya da kızayım? O benim değildi.

Olmasını ne kadar istesem de.

Ne kadar mükemmel bir şekilde bana uyuyor ve ait gibi görünse de, etrafta emredilecek ve hamile bırakılacak muhtaç, yapışkan bir eş olarak değil.

Ama bir ortak olarak. Bir dost olarak. Daha fazlası olarak ve kesinlikle düşmanımda bulmayı asla tahmin edemeyeceğim bir şey olarak.

Diğer yarım olarak.

GIULIA

Giulia

I Renzo'nun istihbaratımı ciddiye aldığından emin değildim. Bana inanmak zorundaydı, kardeşinin ölümüyle babamınki arasında bir bağlantı vardı.

Birbirlerine o kadar yakın ve benzer şekilde ölmüşlerdi ki, bu bir tesadüf olamazdı. Zaten bunlara hiç inanmamıştım.

Gizlice kaçmak ve onunla tekrar buluşmak için başka bir şansım yoktu.

Onu görmek için duyduğum aciliyetin yarısı delirip delirmediğimi, sürekli onun yanında olmak istememin hayal olup olmadığını kontrol etmektir. Ona yaklaşma isteğimin diğer yarısı ise cevaplar içindi.

Luka'nın katilini bulmak istediğini anlıyordum. Ama artık bu geri dönülmez bir şekilde bana da bağlıydı. Çünkü eğer biri babamı öldürür ve Acardi ismini ve beni ele geçirmek için annemi öldürmeye kalkışırsa, hazırlıklı olmak istiyordum.

Kız kardeşlerimi yatağa uğurladıktan sonra Dario Amca, "Sana söylüyorum," diye ısrar etti. Kütüphanede içkisini yudumladıktan sonra başını salladı. Gözlerinin altında torbalar sıralanmıştı. Kan çanağı ve yorgun, yaşının üç katı görünüyordu ve durumumuz hakkında bu kadar sıkışmış hissettiği için kendimi çok kötü hissettim.

Soyumuzun başı olamazdı. Yaralanmalarından sonra, asla çocuk sahibi olamayacağı gerçeğini kabullenmek zorunda kaldı ve bu nedenle Acardi ismi

onunla birlikte ölmek. Hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Babamla ya da annemle önemli konular hakkında her konuştuğunda bunu görüyordum. Geriye itilmiş, işe yaramaz bir Aile üyesi olarak görevlendirilmişti, ama şu anda, babamın ölümünden sonraki bu hafta, benim için bir sondaj tahtası olmuştu.

Annem odasında kaldı. Hastaneden taburcu edilmişti ama babam için düzenlenen sulandırılmış cenaze töreni dışında, baş ağrılarından ve yataktan çıkamamaktan şikayetçiydi.

Bu da beni nasıl ilerleyeceğimi bulmam için Dario Amca'yla baş başa bıraktı.

Ancak, babamı kimin öldürmüş olabileceğini yeniden düşünmeyi reddederek ilk karede kalmaya devam etti.

"Rocco'yu Renzo Bernardi öldürdü," diye ısrar etti. "Aynı fikirde değilim." Kollarımı kavuşturdum.

Gözlerini kıstı, ben volta atarken beni takip ediyordu.

"Neden?" Ona baktım. "Ne demek neden?"

"O senin arkadaşın değil."

Yaltaklanmamak için

kendimi zor tuttum.

Yanlış. "Onu tanımıyorsun."

Yine, bu sözle ilgili duygularımı gösterme dürtüsüyle savaştım. *Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.* Şimdiye kadar öğrendiklerim dünyamı sarsmıştı. Hem beni zevkten patlatabiliyor hem *de* hiçbir karşılık beklemeden yanımda olup beni rahatlatabiliyordu.

"Sen de öyle," diye karşılık verdim. "Onu babamın katili olarak suçlamaya kafayı takmanın tek nedeni Giovanni Bernardi'nin ondan Luka'nın intikamını almasını istediğini duymuş olman. Ona özellikle babamı öldürmesini söylemedi, değil mi?"

Dario Amca sırtıttı. "Hayır." Sonuçlara atladığını ve aslında söylenmemiş bir şey duyduğunu sandığını biliyordu. "Ama bizden nefret ediyorlar.

Bernardiler her zaman dűřmanımız oldular ve her zaman da olacaklar."

Ama neden? Kimse nedenini açıklayamazdı. "Çűnkü...?"

"Ayrıntıları hatırlamıyorum ve geçmişte yaşanan kötü olayların da pek önemi yok." Sanki duvarlarda bir delik açıp annemi odasında yakmak istiyormuş gibi gözlerini tavana dikti. "Çünkü her zaman düşman kalmalarını sağlayacaktır."

Onun bakış açısını değerlendirdim. "Bekle. Annem Bernardileri babamı öldürmek ve ona ilaç vermekle mi suçladı?" Hastaneden eve döndüğünden beri en çok onunla konuşmuş, ona patronluk taslamıştı. Gereksiz yatak istirahati sırasında onu "rahatsız etmemi" yasaklamıştı.

Ama bu mantıklı değil. Aynı ilaç Luka üzerinde de kullanıldı ve bu da Bernardis'ten birinin Luka'nın ölmesini istediğini gösteriyor.

"Hayır. Ama onlardan nefret ediyor. Kendi deyimiyle 'prensipleri' yüzünden her zaman nefret etmiştir." Başını elinin içine eğdi ve yüzünü ovuşturdu. "Diyelim ki Rocco'yu Renzo öldürmedi."

Başımı salladım.

"O herif yine de bir şeyler biliyordur. Giovanni de biliyordur. Renzo cevaplar arıyor, kardeşini kimin öldürdüğünü bulmaya kararlı. Şimdiye kadar bir şeyler biliyor olmalı."

Eğer yaparsa, nereden bileceğiz? Eve tekrar gizlice girmeye cesaret edemez. Babamın ölümü ve annemin uyuşturucu olayından sonra güvenliğin artmasından sonra olmaz.

"Zaten onun söylediklerine güvenebileceğimden de emin değilim."

Yapardım. Biliyorum. Her şey çok çabuk oldu ama Renzo'nun olması gereken düşman olmadığını biliyordum. Bir şekilde bu işte birlikteydik ve bir şey ya da biri bunu yapmamam gerektiğini söyleyene kadar onu bir müttefik olarak görmeyi planlıyordum.

"İşte bu yüzden onu gözetlemeye çalışman gerektiğini düşünüyorum." Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ben mi?"

Başını salladı. "Renzo ve Giovanni'nin Romano'larla kulüpte buluşacağı haberini aldım."

Hangisi olduğunu söylemesine gerek yoktu. Burası tüm mafya adamlarının sohbet etmek ya da dansçıları görmek için durdukları tarafsız bir buluşma yeri. Renzo'yu bulmuştum.

Orada olma ihtimalini göze alarak onu takip ettim ve arabasında saklanıp bekledim.

"Ve..." Gözlerimi kısmıştım.

"Dansçı kılığına gir." Birinin kulak misafiri olabileceğinden endişeleniyormuş gibi etrafına bakındı. "Ve onları gözetleyin. Bernardiler ve Romanolar. Bilgi al Giulia. Bu bilgisizlikle devam edemeyiz."

Kulağa saçma bir plan gibi geliyordu, ama bunu gerçekleştirmeyi hayal ettiğim anda, risk almak için heyecanlandım. Gizli bir casus olabileceğimden emin değildim ama bunu Renzo'ya yaklaşmak ve onunla konuşmak için bir fırsat olarak kullanacaktım.

"Bernardis ile Romanos'un buluşmasını gözetlememi mi istiyorsunuz?"

Başını salladı. "Sadece dinle. Cevaplara ihtiyacımız var ve onları almak için başka kime güveneceğimi bilmiyorum."

"Ben yaparım." Heyecanımı yanıttımdan uzak tutup tutamadığımdan emin değildim ama yine de gitmeye hazırlandım. Eski bir hizmetçinin kızı orada dans ediyordu ve onunla buluşmayı ayarladıktan sonra bana hemen bir kostüm giydirdi ve Renzo'nun hangi özel odalarda olabileceğini bulmama yardım etti.

Açık bir kıyafet giymiş ve maskeli balo benzeri bir maskenin arkasına saklanarak, özel odaya çağrılan diğer dansçıya katıldım. Gergin ve heyecanlı bir şekilde onu takip ederken, bu işin altından kalkamayacağımdan endişeleniyordum. Kucak dansı mı? Erkeklerin üzerinde dönmek?

Her neyse. Namuslu biri değildim. Evlenene kadar bakire kalmak zorunda olsam da, porno ve müstehcen videolardan payıma düşeni görmüştüm. Annem on beş yaşındayken bana derinlemesine bir cinsel eğitim dersi vermekte ısrar etmişti; bunun beni beklenene hazırlamak için olduğunu iddia etmişti.

Yine de kapılar açıldığında ve odadaki diğer dansçılara katıldığımda sinirlerim iyice gerildi.

Lambalar kısıktı ama spot ışıkları beni kör ediyordu. Erkeklerin oturduğu şezlongların arasındaki alana yönlendirilmişlerdi ve performansımı sergilemem beklenen yerin orası olduğunu biliyordum.

Diğer dansçının izinden giderek onun sallanma ve kıvrılma hareketlerini taklit ettim. Tüm bunlar göğüslerimi dışarı çıkarırken adama sürtünmek için gösterişli bir girişimdi. Çok karmaşık bir şey değildi.

Renzo'yu gördüğüm anda kendime olan güvenimi kaybettim.

Bana baktı, gözlerime kilitlendi ve gerilmesini izledim. Elleri kolçakların üzerindeydi ve parmaklarını pelüş yüzeye gömdü. Çenesini sıkarken kısa, hızlı nefesler verdi, burun delikleri alevlendi, gözlerinde öfke parladı.

Beni fark etmişti, hem de çok çabuk ve ben de numaranın bittiğini anlamıştım.

Nickolas, açık alanın karşısında oturduğundan habersizdi. Burada sadece ikisi olduğu için minnettar olsam da, standart koruma çifti arkada duruyordu, Renzo'nun varlığı beni şaşırttı.

Onunla konuşmak istedim. Sadece onu ikna etmek istiyordum ama artık bu role sıkışmıştım.

Ben diğer kadınla dans ederken Nickolas ve Renzo sohbetlerine devam ettiler ama bir süre sonra sohbetleri kesildi. Nickolas'ın temkinli odağı, bir uyuşturucu işi hakkındaki sohbetlerinden çekildi.

Bize dans ederken baktı ve parmağını kıvrarak beni daha yakına çağırdığında paniklememek için elimden geleni yaptım.

Hayır. Hızla kenara çekildim ve diğer dansçının çağrısını yanlış anlayıp ona gitmesine izin verdim.

"Bekle. Bunu istiyorum," dedi Nickolas, ben Renzo'ya doğru geri çekilirken bana başını sallayarak. Nickolas kucağını sıvazladı ve bacaklarını açtı. Parmaklarının arasında dolar banknotları tutuyordu. "Hadi gel."

Renzo beni yakaladı. Beni geri çekerken parmakları bileğimi sıkıca sardı, ama ben düştüm, irkildim ve ayaklarımın üzerinde dengesiz durdum.

Nickolas, "Evet, sakar olana buyurun," diye alay etti. Diğer dansçının saçlarını yakaladı ve onu yere iterken yumrukladı. "Em beni, kaltak."

Renzo beni yakaladı ve kucağına çekti. Yine ona bu kadar yakinken, güvendeydim. Beni çok sıkı kavrasa da, muhtemelen öfkeli olsa da, onun tutuşu altında güvendeydim.

Tam ait olmak istediğim yerdeydim ama yüzündeki tik ne kadar gergin olduğunu gösteriyordu.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye fısıldadı kulağıma, ben kucağında dans ederken, göğsüne yaslanarak.

"I..." Konuşamadım. Nickolas sesimi tanıyabilirdi. Aptalca bir endişeydi. Ne bana ne de Renzo'ya dikkat ediyordu. Kadın sikini ağzına aldığı anda inledi ve başını sikinin üzerinde daha hızlı sallamaya zorladı.

Renzo benden de aynısını yapmamı bekler miydi? Burada mı? Böyle mi? *Bu kadar* fizikselleşmek zorunda kalacağımı hesaba katmamıştım. Ve Renzo'yu çok istememe rağmen, maskemi çıkarma riskini almak istemiyordum. Nickolas diğer dansçınınkini çoktan çıkarmıştı.

"Ben... Gitmem gerek." İzin almak için beklemedim. Buradaki tüm muhafızlardan ve Nickolas'a bu kadar yakın olmaktan korkarak, içimdeki endişe ve korku çalkantısına yenik düştüm.

Nickolas yatışmış gibi görünse de, ya sonra bana dönerse? Ya-

Hayır. Panik beni ele geçirdi ve ayağa fırladıktan sonra, yeterince hızlı nefes alamadığım hissiyle sıkışıp kaldım, odadan dışarı koştum.

Zor nefes alarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve koşmaya

başladım. Çarpan ayak sesleri beni takip etti. Bunu hesaba

katmalıydım. Hepsi peşimden koştu ve ben koşarken dehşet içinde

inledim.

Renzo hemen peşimdeydi ama arkasında öfkeli Romano muhafızları vardı. Diğerlerini uyarmış olmalılar, çünkü başka bir adam köşede beni pusuya düşürdü ve esir aldı.

Renzo'nun yanındaki iki koruma artık orada değildi. O özel odada bulunan iki Romano muhafızı da yoktu.

Yakalandım ve bir ara sokağa çekildim, kurtulmak için mücadele ettim ve tekmeledim. "Onu serbest bırak," diye emretti Renzo.

Metal kapı gümbürdeyerek kapandı ve gardiyan beni yere düşürdü. Kabaca kaldırıma düştüm. Dizlerim acıdı. Avu  larım ağrıyordu. Ama daha fazla incinmeden d        m   durdurdum. Dizlerimin üzerinde, benimle iki Romano muhafızı arasında duran Renzo'ya baktım.

"Ne oluyor lan?" diye sordu biri.

Diğeri silahını bize doğrultarak "O bir casus mu?" diye sordu.

Renzo yavaş davranmadı. Silahını çıkarıp ona doğrulttu. "Onu bana bırak."

"O lanet olası bir casus." İlk uzun boylu Romano alay etti. "Patronla gizli bir toplantıya ekstra destek getiriyorsun, ha?"

"O bir casus değil," diye homurdandı Renzo, etrafımda bana yakla  maya çalışan muhafızlara kar  şı koyarak.

"Maskeni çıkar, fahişe," diye emretti ikincisi.

"Yakala onu," dedi diğeri, silahını sallayarak ortağına beni yerden çekmesini işaret etti.

Renzo'ya yaklaşıp arkasına saklandım.

Kalbim boğazımda d      lenmi  , daha hızlı nefes alma ihtiya  ıyla yanıma dikiş atılırken, Renzo'ya sarıldım ve paniğin ba   döndürücü, mide bulandırıcı etkisinden bayılmamak için elimden geleni yaptım.

"Sadece-"

Renzo ateş etti, bana doğru uzanan ve saçlarımdan çeken muhafızı vurdu.

"Seni orospu çocuğu-" Başka bir silah sesi, diğer Romano askerinin bağırmaya çalıştığı şeyi sona erdirdi.

Renzo iki kez daha ateş etti ve kurşunları kafalarına sapladı.

Sonra öfkeli bir şekilde bana döndü. Beni önce kollarına, sonra omzuna alıp koşmaya başlarken gözleri öfkeyle parlıyordu.

RENZO

Renzo

"D Sakın tek kelime etme," dedim Giulia'ya, onu ayağa kaldırıp arabaya bindirmek için iterken.

Hızla aracın etrafından dolandım ve sürücü koltuğuna geçtim. Arabayı çalıştırıp hızla oradan uzaklaştığımda Dean telefonda konuşuyordu. Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaştım.

O kadar kadın varken.

"Kulüpte temizlik yapmanı istiyorum." Giulia'nın yolcu koltuğundan gelen sığ ve hızlı nefeslerini duymazdan gelerek arabayı olabildiğince hızlı sürmeye ve sağ koluma ne istediğimi söylemeye odaklandım. Ara sokaktaki Romano'ların ortadan kaldırılması gerekiyordu. Arkadaki kameraların görüntülerinin silinmesi gerekiyordu. Ve Nickolas'a neden ortadan kaybolduğumu açıklamak için kulüpte daha fazla adamın bulunması gerekiyordu.

Hasar kontrolü. Dean'in her şeyi halledeceğini bildiğim için hızlıca hallettim.

Ona talimat vermeyi bitirdiğimde, Giovanni'nin sahibi olduğu binanın yeraltı kapısına ulaşmıştım. Şehirdeki en gösterişli bina değildi ama uygun bir mola yeri idi. Luka rehineri bodruma getirirdi. Diğer Bernardi adamları burayı bir şeyler saklamak için kullanırdı. Ve en üst katta,

Partiden sonra eve kadar araba kullanamayacak kadar sarhoş ya da tembel olduğumda bir bekâr evi ile kendime bir yer edinmişim.

Giulia'yı oraya götürdüm. İtiraz etmese de, yakıcı bakışları umurumda değildi. Onu çatı katıma girmeye zorladığımda öfkeli bakışlarını hissettim ama patronluk tasladığımı düşünmesi umurumda bile değildi.

"Aklından ne geçiyordu?" Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra talep ettim.

Sinmedi. Kıpırdanmadı. Oturma odamın ortasında dimdik durarak çenesini kaldırdı. Meydan okuyan. İnatçı.

"Ne halt ediyorsun?"-çenesini kavradım ve başını kaldırmaya zorladım, böylece onun alanına girerken gözlerimin içine bakacaktı-"ne düşünüyordun?"

Durdu, alt dudaklarını dişlerinin arasına alarak dolgun eti endişelendirdi.

"Cevap ver bana!" Onu serbest bıraktım ve hırladım, o kadar öfkeliydim ki kendimi tutamadım.

Ona bakarken, darmadağınık, sürtük kıyafetinin tüm etkisini hissettim. Dansçının kostümü yırtılmış, sökülmüş ve dışarıdaki kaldırıma düştüğü için kirlenmişti. Uzun siyah saçları omzunun üzerinden sarkıyordu ama diğer kolunda, o şerefsizin tutuşunun parmak izleri teninde görülebiliyordu.

Kırmızı ve kızgın. Tıpkı başka bir adam ona dokunmaya cüret ettiği için hissettiğim gibi.

Onu orada görmek beni şaşkına çevirmişti. Onunla göz göze geldiğim anda neredeyse kendimi kaybediyordum, bu kulüpte özel bir odada dans edenin o seksi kıyafet içindeki Giulia olduğundan hiç kuşku yoktu.

Dansçı olarak gizlice girmeye çalışmasının tek bir nedeni vardı. Bir.

Casusluk yapmaya gelirdi. Beni ya da Nickolas'ı.

"Bunun ne kadar aptalca olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar tehlikeliydi?"

Ona kükrediğimde kollarını kavuşturdu, küstah ve savunmacı bir tavırla, ama şu anda bana böyle karşı koyabileceğini düşünmesine izin vermeyecek kadar öfkeliydim.

Hırlayarak ona doğru yürüdüm. Duruşunu kaybetti, kollarını indirdi ve geri çekildi.

"Lanet olası bir toplantıyı mı gözetliyorsun?" Peşinden giderken bağırdım. Ayağı takıldı, mobilyaların etrafında ve odanın içinde sendeleyerek ilerledi ama kafasını çevirmeye cesaret edemedi.

"Bilgiye ihtiyacım var."

"Benden isteyemeyeceğin bir şey mi?"

Kaşlarını çattı ve sırtını yatak odamın kapısına dayadı. "Oh, evet, doğru. Kes şu saçmalığı. Senden bilgi isteyemem."

"Yapamazsın." Onu yatağa doğru ittim ve oturması için geri tırmanmasına izin verdim.

"Çünkü artık çok iyi arkadaşız, ha?"

Dişlerimi sıkarak onu yatağa sabitledim. "Bir şeyi bu kadar çok bilmek istiyorsan bana sorabilirdin."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış, nefretle bana bakıyordu.

"Orada böyle casusluk yapmak..." Homurdandım ve başımı salladım. "Ne kadar aptalsın sen? Seni tanırlardı ve oraya gizlice girdiğini bilirlerdi."

"Maske takmıştım," diye itiraz etti.

"Ne olmuş yani? Seni hemen tanıdım." "Çünkü

biliyorsun-"

Gözlerimi kısıtım. "Seni tanıdığım için mi? Huh? Ama oraya fark edilmeden gizlice girebileceğini düşündün?"

Başını yatakta çevirerek başka tarafa baktı, ben de tekrar çenesini tuttum ve dikkatini çekene kadar vücut ağırlığımı ona doğru bastırdım. "Haddini bilmiyor musun sen?"

"Tabii ki biliyorum! Ben sadece ailem parçalanırken savunmasız bir pozisyonda kalmış sözde aptal bir kadını. Oradaki pislik

Beni karısı yapacak. Oyuncağı, tıpkı diğerk dansçıya yaptığı gibi. Ve babamı kimin öldürdüğünü bulamazsam, böyle bir şeyden kurtulmak için elimde hiçbir koz yok!"

"Sen delisin," diye homurdandım. "Sen delirmişsin."

Daha yüksek sesle bağırarak için başını yukarı kaldırdı. "Umurumda değil! Dünyanın en aptal kadını olduğumu düşünmeniz umurumda değil. Tek istediğim o piçle neden evlenmek zorunda kaldığımı açıklayabilecek bir şeyler bulmaktı."

"Demek cevabın bu. Kılık değiştirip casusluk yaparak ilerleyebileceğini düşünüyorsun."

"İlerlemek istemiyorum. Sadece şu anda sahip olduğumdan daha kötü bir kaderden kaçınmak istiyorum."

"Seni öldüreceklerdi," dedim, keşke onu sarsabilseydim. "O odadan neden kaçtığından şüphelendikleri için seni yakaladılar."

"Çünkü korkuyordum," diye bağırdı, muhtemelen bunu itiraf etmekten nefret ediyordu. "Bana dönüp maskemi çıkarmasından ve orada olduğumu görmesinden korktum." Hızlı bir nefes çekti, tutuşuma karşı koymaktan ve bağarmaktan sinirlenmişti.

"Korkmuş olmalıydın." Eğildim ve ona baktım. Göğüslerinin bana sürtündüğünü hissetmek onu azarlama kararlılığımı tehdit ediyordu. Bu cimri dansçı kıyafeti benimle alay ediyordu.

Öfke ve arzu arasında sıkışıp kaldığımda, ona asla unutamayacağı bir ders verme dürtüsüne karşı koyma irademi kaybettim.

"Nickolas casusluk yaptığını bilseydi..." O bana kaşlarını çatarken ben dişlerimi sıktım.

Onu öldürebilirdi. Tecavüz eder, işkence eder, sonra da yavaşça canını alırdı.

Bu cesur kadın. Gittiğini görmeyi hayal bile edemediğim biri.

"Ne öğrenmeye çalışıyordun?"

"Herhangi bir şey," diye tersledi. "Ne olursa. Ne haltlar döndüğünü bilmem gerek. Babamı kimin öldürdüğünü bulmalıyım."

"Beni ve Nickolas'ı dinlemek bunu ortaya çıkarır mıydı?" Bir elimle bileklerini kavradım ve karşı koymasını engelledim. "Orada olacağımızı nereden biliyordun?"

"Amcam."

"O-" Dişlerimi sıktım. "Dario seni oraya casusluk yapman için mi gönderdi?" "Seni," diye alay etti. "Hâlâ babamı senin öldürdüğünü düşünüyor."

"Bana inanmıyor musun?"

Gözlerini kısmıştı. "İstiyorum. Ve aptal olmamın tek nedeni de *bu*. Sana inanmak istemem için."

"Senin için o muhafızları öldürdükten sonra," dedim, kostümünü yırtarak onu tamamen çıplak bıraktım. Elleri dolamak için kumaşı tuttum. "Kıçını kurtardıktan ve seni oradan çıkardıktan sonra..." Fermuarımı açtım, pantolonumu ve boxerımı indirdim. "Ve seni o hasta heriften kurtardıktan sonra casusluk yapmaya geldiğini öğrendim..."

Bacaklarını ayırdım ve üzerine çıktım. Kukusu parlıyordu, uyarılmışlığıyla ıslanmıştı.

"Aldığım lanet teşekkür bu mu? Babanı öldürdüğüme dair bir suçlama daha mı?" Aletimi alabildiğine içine sokarak ona çarpmıştım.

Sertçe içeri kayarken inleyerek geriye doğru eğildi. Her ne kadar kaygan, sıcak ve ıslak olsa da, daha önce içine hiç alet girmemişti. Hiç kimse onu bu şekilde sokmamıştı.

"Hayatını riske atıp casus olabileceğini mi sanıyorsun?" diye homurdandım onun dar amcığından çıkarken. "Ve sana öldürmediğimi söylediğim halde babanı öldürdüğümü düşündüğünü söyleme hakkına sahip miydin?"

Kalçalarımın onunkilere çarpma gücüyle göğüslerinin sallanmasını izleyerek tekrar içeri girdim.

"Ha?" Kalçalarını tutup yukarı kaldırmaya zorladım. "Hayatını kurtardığım ve seni kurtardığım için bana böyle mi teşekkür etmek istiyorsun?"

"Siktir git." Başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken zorlukla nefes alıyordu. "Siktir git, Renzo."

Beni hâlâ kızdırmaya ve şansını zorlamaya çalışmasına daha da sinirlenerek inledim. Onu daha sert ama daha yavaş becerdim, bakire amını gererken öfkemin her zerresini hissettiğinden emin oldum.

"I..." İnledi, bana karşı hareket etmeye çalıştı. Benimle birlikte. "Temiz olmam gerekiyordu."

Bir bakire. "Artık değil." Sırtarak tatlı amcığın sokuldum. "Bu amcık artık benim."

Başını iki yana salladı. "Asla senin olmayacağım."

Vücudunun üzerinde durana kadar alçaldım. "O zaman Nickolas'ın sana sahip çıkmasını tercih edersin, ha?"

Hıçkırarak ağladı, daha çok ağladı.

"Çünkü o da tam olarak bunu yapardı," diye tehdit ettim onu tekrar tekrar doldururken. "Seni alır ve mahvederdi."

"Tıpkı senin gibi mi?" diye sordu.

Durdum, hâlâ içinde çok derinlerde duruyordum. Amının her nabzı beni daha hızlı gitmeye ve rahmini döllerimle ıslatana kadar onu becermeye teşvik etti. Göğüsleri bana sürtünüyor, göğsüme değen yumuşak teniyle benimle alay ediyordu.

Çok küçüktü ama şiddetliydi, altıma girdi ve aletime sarıldı. O mükemmeldi. Ve onu bu şekilde tutmak istiyordum.

"Rocco'yu ben öldürmedim," diye tekrarladım.

"Bunu vurgulamak için beni becermene gerek yoktu." Burnunu çekti, parlak ve kızgın gözlerle bana baktı. "Yaptığını düşünmemiştim. Ama amcam ailemin şimdi ne yapabileceğini bilmiyor. Babam öldü. Annem hâlâ berbat durumda ve yatakta. Artık hiçbir şey kesin değil."

Onu izledim, gözlerindeki yaşların parıltısından büyülenmiş gibiydim. Bu bir rol değildi. Benim için damlayan krema da değildi, amının sıcaklığı beni daha çok içine çekiyordu.

"Cevaplar için çaresizim."

Ben de öyleydim. Mafya üyelerini kimin zehirlediğine dair gerçeği ortaya çıkarmak istiyordum.

"Ama artık bir önemi yok, değil mi?" Bana kaşlarını çattı, nefretinin onu ele geçirmesine izin verdi. "Şimdi, ben sadece hasarlı malım." Elleri hâlâ bağlı ve başının üstünde olduğu için beni itme seçeneği yoktu.

Yapacağından şüpheliydim. Amcığının içinde hareketsiz kaldığımda, vücudunun gerginliğini hissettim. Elimi yavaşça kıcının kıvrımları üzerinde kaydırarak onu daha sıkı tuttum. "Bir şey değil."

"Siktir git, Renzo. Bunu yapmanı istememiştim."

"Hayır mı?" Sırıttım, çekildim ve içinde tutamadığı yavaş, gırtlaktan gelen ihtiyaç iniltisinin tadını çıkardım.

"İstemiyorum-"

Nefesini çalarak daha sert soktum içine. Onu becerirken sıkıttığım dişlerimin arasından "Hayır," diye çıktım. Kendini çok iyi hissediyordu. Çok çabuk bitmesini istemiyordum ama dayanamazdım. "Repliğin *teşekkür* etmek olmalıydı, *Renzo*."

Homurdandı, kalçalarını boş yere yukarı iterek itişime karşılık verdi.

"Hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmelisin."

Göğüsleri daha hızlı zıplıyordu ve orgazmını geciktirebilmeyi diledim. "Seni oradan çıkardığım için minnettar olmalısın."

Ben hızlanıp klitorisinin üzerinde gezinirken dudaklarından uzun, seksi bir inilti çıktı. "Ve *evet* demelisin, *benimle ne istiyorsan yapmalısın*."

Gerildi. Orgazma yaklaşırken tüm kasları kilitlendi. Yüzü buruşurken parmaklarımı kıcına soktum ve içine girdim.

ıslak ısı daha da sertleşir.

"Lütfen," diye yalvardı çılgınca nefes verirken. "Lütfen, Renzo."

Aminin sikimi sıkıdığı ilk dalgayla bocaladım. Orgazmı onu kasıp kavuruyor, kalçalarını titretiyor ve ayaklarını sallıyor gibiydi. Yine de devam ettim, hayatım onu paramparça etmeye bağlıymış gibi onu becerdim.

Kısa bir çığlık doruğa ulaştığını müjdeledi. Sonra aceleyle bir nefes daha alarak daha yüksek sesle haykırdı.

Hepsi bu kadardı. Boşaldığını ve salıverilmenin mutluluğuna kapıldığını duyunca ben de hemen peşinden gittim.

Düğünde ona ilk dokunduğumdan beri geçen tüm o günler ve geceler nihayet sona ermişti. Destansı ihtiyaç ve arzu birikimimiz patlamıştı.

Çarpışmış ve yanmıştık, öyle akıllara durgunluk veren bir şekilde bir araya gelmiştik ki artık hangi yolun yukarı olduğundan, onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimden emin değildim.

Artık birdik, öfkeyle kaynaşmış ve şehvetle birleşmiştik.

Ve bir daha benimle bu bağlantı konusunda kavga etmeye kalkarsa lanetleneceğim.

GIULIA

Giulia

Renzo zonklayan aletini içimden çıkaramadan telefonu çaldı. İçimde sarsılırken inledi ve dölleri içime doldu.

Olanlar karşısında sersemlemiş bir halde orada yatıyordum.

Beni öyle kabaca ve aniden ele geçirmişti ki, hem öfke hem de arzuyla harekete geçmeye zorlamıştı.

Renzo beni hiç düşünmeden, bana sormadan sikmişti.

Artık bakire değildim. Beni elinde tutamayan bir adam tarafından sahiplenildim.

Başını omzuma düşürürken homurdandı. Beni becerirken harcadığı efor yüzünden zor nefes alıyordu, kalkmayı geciktirdi ve zil sesinin devam etmesine izin verdi.

"Bu Gio olmasa iyi olur." Hızla içimden çıktı ve hafif bir acıyla tısladım. Yatağın yanında durarak, yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana baktı, sanki az önce beni becerdiğine inanamıyormuş gibiydi.

"Luka'nın bu saçmalıkla nasıl başa çıktığını bilmiyorum. Her zaman açık. Her zaman yapacak bir şey, birileri bir şeyler istiyor." Elini yüzünde gezdirdi, dik ve gururlu duruyordu.

Çıplaktı, aleti döllerimizden parlıyordu. Penisinde de bir parça kırmızı görünüyordu.

Benim kanım. Benim bakire kanım.

On dakika önce beni istemişti. Sonunda aramızda kopan bu kuduz cinsel gerilimi harekete geçirmişti. Şimdi onun da benim inkâr etmeye ve uzak tutmaya çalıştığım aynı lanet ihtiyaçtan muzdarip olduğunu bilmek küçük bir teselli idi.

Yaptıklarının yarattığı şok, orgazmın verdiği mutluluğu kovalayarak geri döndü. Onu aynı şaşkınlıkla görmek, bunu da gerçekten planlamadığını kanıtlıyordu.

Nasıl olabilir ki? O kulüpte dansçı olarak ortaya çıkarak onu şaşırttım. Beni orada bulup buraya getirmeyi ve bana tecavüz etmeyi planlamamıştı. Bana bir ders verme ve o kulüpte casusluk yapmanın aptallığı konusunda beni azarlama sürecinde, aramızda hala yanan bitmek bilmeyen çekime karşı mücadeleyi kaybetmişti.

Ondan nefret ediyordum. Bekâretimi almıştı. Artık bitmişti, ama yine de sonunda ne kadar iyi hissettirdiğinin tatminine tutunmaktan kendimi alamıyordum.

"Herkesin kendini önemli hissetmesi için her kararı benim vermeme gerek yok," diye homurdanarak yerdeki pantolonunun cebinden telefonunu aldı. "Her küçük şey için sürekli rahatsız edilmeye ihtiyacım yok."

Giovanni'nin ikinci adamı olmaya pek alışmamış gibi görünüyordu.

Ama şu anda bunun pek önemi yoktu.

Bir kez daha derin bir iç çekerek başını salladı ve telefonunu alıp odadan çıktı. "Hemen döneceğim," dedi.

Aramayacağım. Bu aramadan rahatsız olmuş gibiydi, sanki benimle ne yapacağına karar vermek için daha fazla zamana ihtiyacı varmış gibi. Bir sonraki hamlemin ne olacağından emin değildim.

-Buradan siktir olup gitmek dışında.

Telefona cevap vermem için beni bıraktı ve o gider gitmez banyo süitinde yataktan fırladım. Bacaklarımın arasındaki yanığı görmezden gelerek çarşaflarındaki küçük kan izini sildim ve kıyafetlerini aldım. Dişlerim bileklerimdeki düğümün çözülmesine yardımcı oldu. Ödünç aldığım dansçı kostümü artık parçalanmış bir hurdaydı ve onun evinden çıkmak için gerçek kıyafetlere ihtiyacım vardı.

Gömleği ve pantolonu üzerime dökülüyordu ama beni düzgün tutacaklardı. O dönmeden önce kapıya koştum ve kilitleri açtım.

Kapının dışında hiç koruma yoktu ve bu garip görünse de, bahse girerim Renzo'nun mücadele ettiği bir başka ayrıntıydı. Bernardi Ailesi'nin sıradaki varisi olarak Renzo'nun kendisini koruyacak bir güvenlik görevlisi olması gerekiyordu.

Dairesinden çıkarken, *bunu kendi başına halledemeyeceğinden değil, diye* düşündüm.

Peşimden gelip beni kulüpte benden şüphelenen Romano muhafızlarından kurtarmakta tereddüt etmemişti. Beni o adamlardan kurtarmak için iki kez düşünmemişti.

Ona minnettardım. Ona hayatımı borçluydum. Ama bunu bekaretimle mi ödeyecektim?

Şimdi olmaz. Şu anda duygularımın beni kontrol etmesine izin veremezdim. Her şeyi daha sonra, evde güvende olduğumda ve bu gece olanların şokunu atlatabildiğimde analiz edecektim.

Kıyafetlerim hâlâ bırakıldığım kulüpte duruyordu. Telefonum evdeydi. Dario, herhangi bir takibi önlemenin en akıllıca yol olacağı konusunda benimle hemfikir. Eve dönmek için bir yol bulamamaktan endişe etmek yerine, ailemin para aklamak için sahip olduğu ve işlettiği en yakın işletmeye gittim. Restoran küçük, köhne bir yerdi ama oradan evi arayabilir ve Dario'dan beni bırakmasını isteyebilirdim.

Ancak kiraladığım arabanın arka koltuğuna oturduğumda tam olarak nefesimi verdim ve içimde biriktirdiğim tüm gerginliği dışarı attım. Gece çok basit bir amaçla başlamıştı. Amcam benden bilgi almak için casusluk yapmamı istemişti. Hiçbir şey elde edememiştim. Ve bu süreçte bekâretimi kaybetmiştim.

Aman Tanrım.

Ellerimle yüzümü kapattım, gözlerimi kapattım ve şu anda zamanım olmayan tepkileri geri itmeye çalıştım.

Bunu yaptığıma inanamıyordum.

Renzo bana fazla seçenek bırakmamıştı ama ben de ona karşı koymamıştım.

Çünkü ben de onu istiyordum. Ve istediğimi aldığım için kendimi suçlu hissetmeyi reddettim. Hayatımda ilk kez istediğim şeyi elde etmiştim ve hiçbir şey beni bundan pişmanlık duymak zorunda bırakamazdı.

Ben geldiğimde kız kardeşlerim hâlâ uyuyordu ve kendi kıyafetlerimi giyip Renzo'nunkileri odamda saklamayı bitirir bitirmez kütüphanede amcamı bulmaya gittim.

"Giulia." O kadar parlak bir umut ifadesiyle baktı ki, rapor vermek zorunda kalmaktan nefret ettim.

Başımı salladım ve dikkatlice karşısındaki kanepeye oturdum. "Ne oldu?"

Renzo Bernardi beni becerdi. "Hiçbir şey." Boğazımı temizledim.

"Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun? Bernardi ve Romano kulüpte buluşmuyorlar mıydı?"

Sert ses tonu görmezden gelemeyeceğim bir otoriteye sahipti. Yaralanmasından kaynaklanan engellerine rağmen Dario hala sert bir Acardi erkeğiydi. Ben daha çocukken yaralanmamış olsaydı, babamın yedek kardeşi, küçük kardeşi olacaktı. Eğer "bütün" olsaydı, zayıf ve çocuk doğuramayacak durumda olmasaydı, her şey çok farklı olurdu.

Babam ölseydi Aile dağılmazdı. Dario basitçe öne çıkar ve iyi işler yapardı. Bana kilit açmayı öğreten oydu. Beni aptal bir kız olarak görüp dışlamayan akrabamızdı.

İşler farklı olsaydı, şu anda yetkili o olurdu. Tıpkı Renzo'nun Luka'nın yerini almaya alışması gerektiği gibi.

"Oradaydılar," diye cevap verdim, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Ama sadece uyuşturucu ticareti hakkında konuştuılar. Luka ya da babam hakkında hiçbir şey söylemediler." Kaşlarımı çattım. "Benim hakkımda da hiçbir şey."

İç çekti ama sonra bakışlarını keskinleştirdi. "Ne demek istiyorsun? Neden senin hakkında konuşsunlar ki?"

"Babam Romanos'a Nickolas ile benim aramda bir evlilik ayarlamak için yaklaştı mı?"

Alay etti. "Hayır!"

"Bunun farkında değ il misin?"

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Rocco o kadar aptal olamazdı. Cecilia'nın Luka'yla, Nickolas'ın da seninle evlenmesiyle Marcus Romano sonraki en güçlü iki aileyi kontrol edecekti."

Bir tekel.

Çok ç abuk yetişti. Dario Amca'nın Aile'de daha az rolü vardı ama hiçbir şeyi kaçırmadı. Kurnazdı.

"Babamı sen mi öldürdün?"

Gözlerini devirdi. "Hayır. Neden yapayım ki? Ne iş e yarar ki? Güç için mi?"

Omuz silktim, bu gece olanlar hakkında çok fazla şey sormadığından emin olmak için elimden geleni yapıyormuşum gibi hissettim.

"Babam öldüğüne göre benim için bir evlilik ayarlamayı destekler misiniz?"

"Hayır."

"Ama istikrarımız yok. Aileye liderlik edecek bir adam yok. Yakında liderlik edecek oğullarımız da yok."

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Isabella adına konuşamam. Bütün hafta yatakta hasta gibi davrandı ama odasının önünden geçerken onu telefonda duydum. Seni hiçbir şeye ayarlamasa iyi olur. Kullanabileceğimiz tek koz bu. Bağlanmamış ve sahipsiz kalman

Acardi isminin bir başkası tarafından sahiplenilmesini engellemek için sahip olduğumuz tek güç."

Çok geç. Bunun için çok geç.

Bağlanmışım. Kelimenin tam anlamıyla gayri resmi olarak sahiplenilmişim.

Renzo almıştı. Beni almıştı.

"Ve bu şekilde devam etmeliyiz, Giulia."

Başımı salladım.

"Tüm bunlar yatışana kadar. Kimin müttefikimiz kimin düşmanımız olduğu konusunda daha iyi bir fikre sahip olana kadar."

Yine de fark etmez. Düşmanımla seks yaptım. Bana cinsel olarak sahip olmuştu ama bunu açıklayacak kadar aptal olmayacağını biliyordum. Ailelerimizi bir araya getirmeyi önererek Giovanni'nin öfkesini riske atmak istemezdi.

Tesadüfî bir andı. Mükemmel bir andı, şimdi oturup beni gerdiği ve acının ötesine geçip bu kadar zevk almamı sağladığı hissini düşünebiliyordum.

Renzo'nun beni sonsuza dek elinde tutmasını diledim. Bu mutluluğu tekrarlamak için. Bana daha fazlasını göstermek için. Sert ve kontrolcüydü, ama her şeyin sonunda, bundan zevk aldığımı itiraf etmekten nefret ediyordum. Bundan zevk almıştım ve bunu tekrar istediğim için kendimi çok kötü hissediyordum.

Hiçbir güce, sevgilimi ya da erkeğimi seçme hakkına sahip olacağımı düşünmemiştim.

Ama artık iş işten geçmişti, bekaretimi alan kişinin Renzo olduğunu bilmenin verdiği derin, çarpık gurur ve tatmin duygusunu inkar edemezdim.

Başka kimse yok.

RENZO

Renzo

I Giulia'nın onu becerdikten sonra gitmesine şaşırmadım. O da bunu beklemiyordu. Ben de beklemiyordum.

O anın sıcaklığına kapıldım ve öylece oldu. Ama pişman olmadım. Bütün gece yatakta yattım, keşke kalabilseydi diye düşündüm ama kaçmak zorunda kaldığını anladım. Saklanmak için. Birbirimize mümkün olan en fiziksel anlamda teslim olmamızın şokunu atlatmak için.

Ertesi sabah Gio ile ofisinde buluştum. Bir kahve daha içip kafeinin etkisini göstermesini ve beni tamamen uyandırmasını beklerken, onun bir telefon görüşmesini bitirmeye çalışmasını izledim. Tam da öğrenmeye başladığım gibi, bize her zaman çok talep oluyordu. Sürekli telefonda olmam gerektiğini düşünmüyordum ama bir denge bulacaktım. Henüz erken günlerdi.

Zamanıma daha iyi hakim olmalıyım. Çünkü yatağымda güzel ve şehvetli bir kadın daha varken, hiç umurumda olmayan bir konuda gelen bir telefonla bölünmek zorunda kalırsam lanetlenirdim.

Luka her şeyin kontrolünün kendisinde olmasını istiyordu. Ben öyle biri değildim. Yetki devretmek çok önemliydi ve eğer biri benim tepelerinde dolaşmama gerek kalmadan güvenilmez olduğunu kanıtlarsa, o zaman ölmüş olurdu. Bu kadar basit.

Gio telefonu kapattı ve benimle yüzleşti. Luka öldüğünden beri, Gio bana yeni bir gözle bakıyor gibiydi. Zamanın yarısında, saygıdeğer ilk çocuğunun öldüğüne inanamıyormuş gibi canı sıkılmış görünüyordu. Diğer yarısında ise, sanki ağabeyimin rolünü üstlenebileceğimden ya da şimdiye kadar yaptığım gibi her şeyin üstesinden gelebileceğimden şüphe ediyormuş gibi, neredeyse eğleniyor gibiydi.

"Dün gece kulüpten neden ayrıldınız?" diye sordu selamlama amacıyla.

Giulia gittikten sonra evde kaldım ve onunla şimdi ne yapabileceğimi düşünmeye çalıştım.

Kulüpten o şekilde ayrılmamın, sonra da o korumaları öldürdüğüm için hasar kontrolü ile uğraşmamın nedeni oydu. Ondan bahsetmezdim. Bahsedemezdim. Kulübe dönmedim çünkü dönmek istememiştim.

"Uyuşturucu ticareti hakkında konuştuk," diye cevap verdim. Ve bu beklenen bir şeydi.

Beklenmeyen şey Giulia'nın şimdi ne kadar farklı olacağıydı. O artık eskisi gibi değildi. Onun bekâretini çalmıştım ve bunun için özür dilemeyecektim ama içimdeki derin, yakıcı kıskançlık ve sahiplenme duygusuyla mücadele etmek zorundaydım.

Ona bir kez sahip olmuşum. Ve şimdi ona bağımlıydım, onu tekrar istiyordum. Ona sonsuza dek sahip olmayı dileyecek kadar aptaldım.

Ama bunu Gio'ya da söyleyemezdim. Kulüpten aniden ayrıldığımı bir şekilde öğrenmiş olması kötüydü ama onunla tüm gerçeğı paylaşmamın imkânı yoktu.

"Konuşma sona ermeden önce, ilgilenmem gereken bir konu hakkında bir telefon aldım."

Başını salladı. "Bu işler böyle yürür. Bir an bile huzur yok."

Bu saçmalıktı. Bir an bile durup tadını çıkaramayacaksak güç ve servet sahibi olmanın ne anlamı vardı? Giulia'nın içine girdiğimde eşsiz ve derin bir huzur hissettim ve bunun bir daha asla olmayacağını biliyordum.

"Nickolas ile görüşmenizde her şey yolunda gitti mi?" diye sordu.

"Evet. Öyle oldu. Luka ve Nickolas tüm ayrıntıları çoktan halletmiş gibi görünüyordu."

"Güzel." Ellerini masasının üzerinde birleştirdi. "Marcus ile de verimli bir konuşma yaptım."

Planımız buydu. O Marcus'la başka bir özel odada buluşurken ben de Nickolas'la konuşmak için oraya gittim.

"Ne hakkında?"

Uzun bir süre bana baktı. "Cecilia'yı konuştuk."

"Cecilia'nın nerede olduğunu biliyor mu?"

Dudaklarını büzdü. "Sanırım olmayabilir. Bunu özellikle gelip ona sormadım. Ona şimdi ne olması gerektiği hakkında az çok konuştuk."

Baldızıma ne olduğu umurumda bile değildi. Onu tanıyormuşum gibi değildi. Bu işe karışmamı bekliyorlarsa lanet olsun.

"Ona potansiyel bir durum önerdim, seninle hemen evlenmesi gerektiğini söyledim."

Hay sikeyim. Karışmamak için çok fazla.

"Ben mi? Neden?"

"Marcus onun nerede olabileceği konusunda ağzını sıkı tuttu. Doğrudan itiraf etmedi ama nerede olduğunu bilmediği ve onu kontrol edebileceği bir yere, eve gelmesini istediği izlenimini edindim. Neyin peşinde olduğunu izleyip görebileceği bir yere."

"Peki ben buna nasıl dahil olabilirim?"

Gözlerini kısmıştı. "Bana böyle davranma."

"Benim bir 'tavrım' yok." Bu sadece benim açık ve dürüst tepkimdi. *Neden ben?* O sıkıcı, sessiz kadınla evlenme düşüncesi bir ölüm fermanı gibi görünüyordu.

"Beni dinle. Sana onunla evlenmeni söylersem, evlenirsin."

"Cehennem gibi." Boş kahve fincanımı masanın üzerine bırakarak ayağa kalktım. "Bunu gerçekten dün gece onunla birlikte planladınız mı? Marcus da buna katılıyor mu?"

İç çekti. "Hayır, henüz değil. Resmi olarak değil. Sadece fikirleri tartışıyorduk." "O zaman endişelenecek bir şey yok."

"Burada kontrol sendeymiş gibi davranma. Senin için ayarladığım herhangi bir şeye evet ya da hayır deme hakkına sahip olduğunu aklından bile geçirme."

"Çünkü bu da işin başka bir parçası," diye alay ettim. "Öyle değil mi?"

"Öyle. Romano'larla ittifak kurmamız akıllıca olur. Bunu Luka'nın onunla evlenmesiyle denedim."

İfadesi beni duraksattı. "Sence birileri Luka'yı bizim Romanolarla ittifak kurmamız yerine onlarla ittifak kurmak istedikleri için mi öldürdü?"

"Marcus bu konuda epeyce konuştu. Ama o hiçbir şeyi ele vermeyen karanlık bir pisliktir."

Gerçek buydu. Romanolar zengindi ve itiraz edilemeyecek eski bir nüfuza sahiptiler. Ama aynı zamanda sinsî hilekârlardı.

"Cecilia'nın babasının nerede olduğunu bilmesine izin vermeyeceği izlenimiyle ayrıldım. Marcus konuyu önce ona getirdi, nerede olduğu hakkında bir şey bilip bilmediğimi öğrenmek için neredeyse onunla evlenme fikrini ortaya atacaktı."

Giulia'nın bilip bilmediğini merak ediyordum. Isabella, Luka'nın cenazesinde dedikodu yapıyordu.

Belki Giulia'dan daha fazla haber dinlemesini isteyebilirim. Bana rapor verirdi. Luka ve Rocco'nun ölümleri arasındaki bağlantıyı kurduğunda bunu kendi isteğiyle yapmıştı. Bu onda hayranlık duyduğum pek çok şeyden sadece biriydi. Bu gerçeği, zehirlenmelerin benzerliğini kendine saklayabilirdi ama benimle açıkça paylaştı.

Giulia'yla ilgili bu düşünce aklıma gelir gelmez onu görmezden gelmeye çalıştım. Bu şekilde devam edemezdim, o şımarık, akıllı kadın benim müttefikimmiş gibi davranamazdım. Arkadaşımış gibi.

Ortağım.

Ama onu bu gözle görmek çok kolaydı. Zekiydi. Çabuktu. Gözlemciydi. Cecilia'nın nerede saklandığını bilmese bile, kadının motivasyonları hakkında fikirleri olurdu.

Cecilia neden Luka'yı öldürsün ki?

Cecilia kocasını kaybettikten sonra travma geçirmediyse ya da çok hassas değilse... Neden kaçıp saklansın ki?

Luka düğünde öldürülmüştü ve bunun zamanlaması dikkatimi çekmişti. Neden onu daha önce öldürmediler? Ya da daha sonra? Luka'nın neden o anda öldürüldüğünü anlamıyordum.

Belki de katil ona sadece o büyük kalabalığın içinde ulaşabildi? Bu daha fazla düşünmeyi gerektiriyor.

Eğer birileri Bernardi-Romano birlikteliğinden kaçınmak isteseydi, yeminlerini paylaşmadan önce onu öldürmeleri gerekirdi. Romanoların bizimle ittifak kurmasını engellemek isteyecek muhtemel tek düşman Acardiler olurdu.

Belki de Luca'yı Rocco öldürdü. Sonrasında da suçluluk duygusuyla ve adaletten kaçmak için kendini öldürdü.

Yine de bu pek mümkün görünmüyordu.

Cecilia yapmış olabilir mi?

Luka'nın çekingen ve kısa süreli eşinin onu öldürme ihtimalini düşündüm. Cecilia onunla evlenmeye hevesli değildi ama hiçbir görücü usulü çift seçtikleri eşleri konusunda heyecanlı olmazdı.

Giulia gibi. Nickolas'la evlenme ihtimalinden korkuyordu. Ben de ona sahip olma düşüncesinden nefret ediyordum. Dün gece onu dans ederken görmüş olması beni öldürüyordu. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, o şerefsiz onun yanında bir saniye bile bulunmayı hak etmiyordu.

Cecilia suçluluk duygusundan mı saklanıyor? Luca'yı öldürdü ve gizlenmesi mi gerekiyor? Ama neden?

Eğer onunla evlenmek istemeseydi, düğünden önce onu öldürmesi daha mantıklı olurdu.

Babamla konuştuktan sonra evden çıkarken Giulia'ya nasıl ulaşabileceğimi ve onunla bu konuyu nasıl konuşabileceğimi bulmaya çalıştım. Hem aklımdan bir türlü çıkmaması hem de hiçbir yere varmayan tüm bu spekülasyonlar yüzünden kafamın içinde sıkışıp kalmış hissediyordum. Onun da fikirleri vardı. Tahminlerim hakkında ne düşündüğünü bana söyleyebilirdi.

Artık onu düşmanım olarak görmüyordum. Dün geceden sonra onu kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak için çaresizken bunu yapamazdım. Çok sıkı, çok genç ve masumdu ve onu ilk seferinde isteyebileceğinden daha sert aldığımı biliyordum. Çabalarım çok geç kalmıştı. Ama önemli olan düşünce değil miydi?

Eğer düşmanım değilse, onu sıradan, kolay bir kadın olarak da etiketleyemezdim. Bir hevesle becerdiğim sıradan biri değildi.

Giulia gerçek bir dost olmaya geliyordu. İçgüdüsel olarak güvenebileceğimi bildiğim biri.

O...

Bir eşit. Benim demekten gurur duyacağım zeki, cesur bir kadın. Ve bir kez daha, bunu gerçekleştirebilmeyi, istediğim zaman, her ne sebeple olursa olsun ona özgürce gidebilmeyi diledim.

Hatta bir tane bile olmadan. Ona sonsuza dek erişmek istiyordum, sırf bunun için. Çünkü o yakınımdayken, ona dokunmamı ve onu yoğun bir orgazmın eşiğine getirmemi memnuniyetle karşıladığında, kendimi hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum. Ve beni sadece dinlediğinde ve fikirlerini ya da bilgilerini paylaştığında, yalnız ya da mücadele eden biri değil, birinin diğerine her zaman güvenebileceği gerçek bir çiftin yarısı olduğumu hissettim.

GIULIA

Giulia

TRenzo beni evine götürdükten sonraki sabah, uykusuzluktan sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde uyandım. Bütün gece boyunca, zihnimde sonsuza dek yaşayacak olan anıların geri dönüşlerini yaşadım.

Kaslı kollarının yanlarıma sürtünmesi. Parmaklarının kıcımı kavraması. Ellerimi serbest bırakmamı engelleyen kumaşın bileklerime dolanması.

Yataktan kalkarken kendi kendime hafifçe "Dur," diye inledim. "Onu düşünmeyi bırak."

Bu imkansızdı. Çünkü vücuduma masaj yapmak için kaynar sıcak bir duşa başladığımda, onun nasıl hissettiğine dair hayali hatırlatmaları kapatamıyordum.

Üzerimde. İçimde. Her yerimde. İçimde körüklediği arzu, vahşi bir yoğunlukla içimde akıyordu ve bir daha asla normal hissedebileceğimi düşünmüyordum.

Artık bakire olmamak sadece böyle bir his miydi?

Yoksa o olduğu için mi?

Kabine girdim ve sıcak suyun masaj yaparak beni kendime getirmesini umdum.

Dün gece duş aldım ve döllerimizin yapışkanlığını ve birazcık kanı temizledim, ama bugün, suyun sarsılmış zihnimi yatıştırmasına izin verirken, depresif hissettim. İşte buydu.

Bir kere.

Bir keresinde Renzo'nun içimdeki sert mükemmelliğinin tadını çıkarmıştım ve umabileceğim tek şey buydu. Onun ailesi benimkinden nefret ediyordu ve benim ailemden geriye kalanlar da daha iyi değildi. Dario hâlâ Renzo'nun babamı öldürdüğünden şüpheleniyor gibiydi. Annem tüm Bernardi'lerden nefret ediyordu. O beklenmedik tutkunun tekrarlanmasını dört gözle beklemek zaman kaybıydı.

Sonunda duştan çıktım, cildim uyuşmuş ve çiğdi ve bu huzursuzluk ve özlem duygusunun kaybolması gerektiğini biliyordum.

Alt katta, annemi yazlık odada bir sandalyede otururken buldum.

Kısa bir süre durdum, az önce yaptığım kahveyi neredeyse

döküyordum.

Kahvesini yudumlarken sakın ve ağırbaşlı bir şekilde orada oturuyordu ve şüphelerim hemen arttı.

Onun *burada ne işi var?*

Babam öldüğünden beri odasına kapanmıştı. Francis onu telefonda konuşurken duyduğunu iddia ediyordu ama babam için düzenlediği aceleyle getirilmiş cenaze töreninden beri onu ne görmüş ne de konuşmuştum.

Eğer yas tutuyorsa, tamam. Onun öldüğünü umursadığına inanmazdım. Ona zerre kadar sevgi göstermemişti ama hayattayken onu sürekli taciz edip başının etini yemeyi ihmal etmemişti.

Zehirlendiği ilaçtan dolayı hâlâ hastaysa, tıbbi yardım talebinde bulunmadı.

Onu görünce şok oldum. Duygusal ya da fiziksel bir zayıflık belirtisi görmedim. Her zamanki gibi normal görünüyordu, yüzü gergin ve ifadesizdi, hatta sıkılmıştı.

Ama o neden *buradaydı?*

Burası her zaman kahvemi götürdüğüm yerdi. Bitkilerin rüküş göründüğünü ve güneşli odanın köşesindeki yontulmuş su havuzundan gelen süs şelalesinin çınlayan sesinin rahatsız edici olduğunu iddia ederek nefret etti.

Kasıtlı olarak *benim* yerime oturmuştu. Aniden ortaya çıkmasıyla birlikte, bir şeylerin peşinde olduğu anlaşılıyordu.

"Günaydın," dedim temkinli bir şekilde, yanına oturmak için dışarı çıkarken.

Aptal değildim. Beni kendisiyle konuşmaya zorlamak için bu noktayı seçmiş olmalıydı. Sabahları onunla nadiren muhatap olmak zorunda kalırdım. Babam gibi o da kişisel zamanını annelikten daha öncelikli tutmayı tercih ediyordu.

Bakışlarını bana doğru kaldırdı, beni inceliyordu. Aptalcaydı ama *içime* baktığı endişesine engel olamadım. Sanki dün gece ne yaptığımı bilebilirmiş gibi. Dario Amca'nın babamın ölümü hakkında bilgi toplamak için casusluk yapmamı önermesini onaylamazdı. Ve Renzo'nun beni becermesinden kesinlikle hoşlanmazdı.

"Neyin var senin?" diye sordu selamlamak için.

Kahretsin. Bunu saklamakta hiç iyi değildim. Sıra dışı bir şey yapmıyordum ama onun şüpheli ses tonunu duymak bile beni daha da gerdi.

"Yok bir şey." Kahvemi çok hızlı bir şekilde masaya bıraktım. Zaten yıpranmış olan durumuma bir de kafein eklememe gerek yoktu. Başka bir şey söylemeden dışarıdaki bahçenin çıkışına yöneldim.

Paçamı kurtarmama izin vermeyecekti. Her zaman oturup kahvemi içtiğim yerde beni beklemek sadece ilk planıydı. Peşimden aceleyle gelirken, cam kapı neredeyse yüzüne çarpacak şekilde geri döndü. Yine de onu durdurmadı.

"Giulia."

Başımı salladım, oyun oynayacak havada değildim. Ona hiç güvenmemiştim ve şimdi de güvenmeyeceğim.

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmak."

Etrafımda dolanırken gözlerimi ona diktim. Yolda durarak yürümemi engelledi. "Ne hakkında? Babam hakkında mı?"

Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı.

"Bir haftadan fazladır kendini odana kapattın." Kollarımı kavuşturdum, ona karşı duyduğum doğal nefretin Renzo bekaretimi aldığından beri ne kadar huzursuz hissettiğimi gizlemesine izin verdim.

Ne kadar saçma. Ona, düşmanıma güvenebilirdim ama annem beni savunmaya geçmem için kışkırttı.

"Tüm taziyeleri kabul etmek zorunda kaldım. Neden onun için gerçekten bir cenaze töreni bile düzenlemediğimize dair tüm soruları savuşturmak zorunda kaldım."

Omuz silkti. "Bunun bir önemi yok."

Gözlerimi daha da kısmıştım. "Neden? Neden böyle acınası bir cenaze töreni seçtin? Onun öldüğü gerçeğini görmezden mi gelmeye çalışıyorsun?"

"Görmezden gelmek mi? Kimse onun öldüğünü görmezden gelemez."

Başımı salladım, bastırdığım tüm kafa karışıklığı ve öfkenin yüzeye çıkmasına izin verdim. "O zaman neden görmezden geliyorsun? Özel bir cenaze töreni için acele ettin. Kimseyle konuşmuyorsun. Odana saklanıyorsun ve-" İnledim, zaten onunla uğraşmaktan bitkin düşmüştüm.

"Yas tutuyordum."

Ona sııttım. "Gerçekten mi? Böyle mi düşünüyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Yas tutuyordum."

"Onu hiç yas tutacak kadar önemsemedin."

Başını yana eğerek neredeyse gülümsüyor gibiydi. Sanki onu eğlendiriyormuşum gibi. "Ve sen yaptın?"

Aval aval baktım, bu konuda bu kadar rahat davranması beni şaşırtmıştı. "Onun ölümüyle ilgili olağandışı davrandığımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Babanızın ölümü hiçbirimizin değiştiremeyeceği bir şey."

Ne? Açıkçası, yapamazdık. Ölümden geri gelmeyecekti. Soğukkanlı ifadeleri onu kaybetmeyi kabullendiğini gösterse de fazla kayıtsız görünüyordu. Annemin üzgün olmasını beklemiyordum ve o da hiç üzgün görünmüyordu. Ama bunu fazla sakın karşılıyordu.

"Ancak," diye ekledi, midemin bir kez daha dehşetle düğümlenmesine neden olarak, "onun ölümü gelecek için değişiklikler yapmamızı gerektiriyor."

Ona baktım, gergin ve endişeliydim. Bu kalpsiz kadın her zaman entrikalar çevirirdi. Her zaman plan yapardı. Ve hedefleri her zaman kendi çıkarlarını korumaktı, başkasının değil.

"Mesela?" Kollarımı indirdim, sonra tekrar kavuşturdum çünkü sarılmak gibi rahatlatıcı bir şeye ihtiyacım vardı. Söyleyeceği şey her ne ise kötü haber olacaktı. Bunu biliyordum.

"Nickolas Romano ile evleneceksin." Sözleri ölüm çanıydı.

Biliyordum. Bu fikri -korkuyu- aklıma Renzo sokmuştu. Nickolas'ın, babam aradan çıktıktan sonra benimle evlenmekten bahsettiğine kulak misafiri olduğundan bahsetmişti.

Ona bakarken içimi bir sürü çılgınca soru doldurdu.

Babam Nickolas'la evlenmemi istemedi mi? Bu reddediş yüzünden onu öldürmüş olabilir miydi? Ve ne, annem onunla evlenmemi istiyordu ve şimdi bu planlara devam edebilir miydi?

"Neden?"

Sanki huysuz ve aptalmışım gibi sıırıttı. "Ne demek *neden*? Neden başka?"

Başımı salladım, ona bakmayı ve bu cezayı kabul etmeyi reddediyordum.

"Romano nüfuzuyla bir ittifak sağlamamız gerekiyor. Servetlerinin desteğini almak ve baban öldüğüne göre Ailemizi güçlendirmek için."

"Öyle değil." Renzo'nun onun hakkındaki doğru tanımını düşündüm. Topuklaması gerekecekti. Romanoları dinlemek zorunda kalacaktı. Artık parayı kontrol eden insanlara dırdır edemeyecek ve onları azarlayamayacaktı.

"Bu senin seçimin değil."

Ona ters ters baktım. "Senin de değil." "Oh?"

Ailenin eski reisinin dul eşiydi ama vasiyetnamedeki tüm şartlar yerine getirilene kadar, bir kadın olarak şu anda benden daha güçlü değildi.

Ona dünyamızdaki önemsizliğini hatırlatmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Onun yerine farklı bir yol denedim. "Dario Amca herhangi bir evlilik anlaşmasından kaçınmanın akıllıca olacağını düşünüyor. En azından babamı kimin öldürdüğünü öğrenene kadar."

"Dario mu?" Kadın homurdandı ve gözlerini devirdi. "O lider değil. O bu ailenin patronu değil."

"Ama o babamın kardeşi, ailenin fiili erkeği ve evlilikle ilgili her türlü düzenleme *onun* değerlendirmesine sunulmalı."

"Dario zayıf biri," diye tükürdü.

"Akıllı başında biri," diye savundum. "Ve biz düşmanlarımızın gerçekte kim olduğunu öğrenene kadar görevde kalmaya istekli."

"Düşmanlarımızın kim olduğunu *biliyorum*." Bana yaklaştı, gözümü korkutmaya çalıştı ama başaramadı. Kelimenin tam anlamıyla kısa düştü. Ondaki iki santim uzaktaydım ve boyun eğmeyecektim.

"Aptal olmayın ve kendi seçimlerinizi yapmak için bir fırsatınız ya da özgürlüğünüz olduğunu düşünmeyin. Geleceğiniz üzerinde hiçbir gücünüz yok."

"Nor. Yapma. Sen de."

Bana tokat atmak için elini kaldırdı, ama ben onu savuşturdum. Dario yaralanmadan önce, o ve Francis bana kendini savunmanın temellerinden daha fazlasını öğretti.

"Haddini bilmelisin, Giulia." Kolunu geriye doğru savurdu, öfkeyle.

"Ben yerimi biliyorum."

"O zaman bu konuda çeneni kapa. Bu anlaşmadan kurtulamayacaksın. Nickolas'la evleneceksin ve beni bir daha senin terbiyesizliklerine katlanmak zorunda bırakmayacaksın."

Kız kardeşlerim ne

olacak? Dario ne

olacak?

Peki ya ben?

"O bir canavar," dedim ona. Onun sempatisini kazanmaya çalışmak işe yaramayacaktı. O sapkın kararını vermişti ama ben konuşmak zorundaydım.

"Hepsi canavar. Canavarlar ya da zayıf aptallar, tıpkı baban gibi."

Başımı salladım. Hayır. "Nickolas evlenebileceğim biri değil."

"Mesele yapıp yapamayacağın değil. Yapacaksın."

"O..." Panikledim, boğazımı tırmalayan sızlanma sesini yutkunarak bastırdım. Aklımdan çok fazla anı geçti. Tüm o söylentiler ve hikâyeler. "O sadist bir pislik."

Ofladı.

"O fahişeyle ilgili tüm o şeyler," diye hatırlattım ona.

"Luka öldüğünde o kadınla birlikteydi. İntihar olduğunu duydum."

"Nickolas'ın ona yaptığı işkenceler yüzünden!"

Nickolas'la kaldıktan sonra ölmemi *umursamadığını* söyleme şekli bu muydu?

"O zaman sanırım şimdi kendini o l a c a k l a r a hazırlamaya çalışmalısın."

Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun? Bu kadar kalpsiz ve sevgisiz?

"Şimdiye kadar kocan olmaya uygun hiçbir erkeğin yumuşak, zavallı bir beyefendi olmayacağını bilmeliydin. Bu dünyada işler böyle yürümez. Bu yüzden saçma bir peri masalı sonunu düşünmekten vazgeç."

"Ben bir peri masalı istemiyorum. Kocamdan korkmadan yaşamak istiyorum!"

Omzunun üzerinden, Renzo'nun çitlerin arasından gizlice geçtiğini gördüm. Yine izinsiz girdiği için şok olmalıydım. O adam benim söz konusu olduğum yerlerde risk almakta sınır tanımıyordu. Ama onu burada görmek, bu ölüm cezasına kulak misafiri olduğu anlamına geliyordu.

Tam da beni uyardıma çalıştığı şey hakkında.

"Çocuk gibi davranma," diye azarladı annem. "Nickolas'la evleneceksin ve ona bir çocuk doğurmak için bacaklarını açacaksın. İstesen de istemesen de."

Ciğerlerim tutuldu. Nefes alamıyordum. Nickolas'tan gelecek herhangi bir şeye katlanma düşüncesi bile beni büyük bir çöküşe itti.

Asla.

Renzo bana karşı çok sertti. Ama bundan zevk alıyordum. Yasak dokunuşunun altında kendimi çok dolu ve canlı hissediyordum ve onu tekrar arzuluyordum. Beni yatağa ittiği zamanki cezalandırıcı tavrına rağmen, bunu şefkatle yaptığını biliyordum.

Nickolas'la tam tersi olacaktı. Ve bunu

öğrenmemeye yemin ettim.

Uzun bir çitin arkasında, Renzo gölgelerin arasına saklandı.

Her şeyi duymamış olmasına imkân yoktu. Ayrıca, Nickolas'ın söylediklerinden bu birleşme olasılığını zaten biliyordu.

Onu görmem gerekiyordu. Onunla konuşmalıydım. Sadece onun yanında olmak bile Nickolas'a zorlandığım düşüncesiyle kafamda zonklayan acıyı dindirebilirdi.

Neden burada olduğunu bilmiyordum ama beni de görmek için geldiğini düşündüm.

"Bana söylemek istediklerinin hepsi bu mu?" Onun varlığından ve her ne planlıyorsa ondan uzaklaşmak için can atarak ondan bunu talep ettim.

Kötü bakışlarını üzerimde gezdirdi, şikayet edecek başka bir şey arıyordu. "Şimdilik." Ona kaybolmasını söylememe izin vermek yerine arkasını döndü ve içeri yöneldi.

Olduğum yerde kalarak, son sözü söylediğini düşünmesine izin vererek uzun bir süre bekledim. Bakımlı çimlere bakarak, o eve girip bahçeye bakan pencerelerden uzaklaşana kadar oyalandım.

Renzo'yu görür görmez başımı kaldırıp baktım. Çenemin hafifçe ucuyla odamın olduğu tarafa doğru gitmesini işaret ettim.

Eğer balkonumun yanındaki kafesten aşağı inmiş olsaydı, tekrar yukarı da tırmanabilirdi.

Başını salladı ve ben de odama koşup onu beklemek için arkamı döndüm.

RENZO

Renzo

MGiulia ile bu şekilde gizlice buluşmak akıllıca değildi ama hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı. Isabella'nın Nickolas'la evlenmesini istemesine verdiği tepkiyi görmek zordu. Onun nasıl sanki vurulmuş gibi irkildi. Annesi itaatsizlik ettiği için ona tokat atmaya çalıştığında dudağımı ısırdım ve saklandım. Sessizleşip dalgınlaştıkça, bir umutsuzluk çukuruna battığından endişelendim.

Lanet olsun, Giulia. O piçle evlenemezsin.

Onun biriyle evlenmesi fikrinden hoşlanmıyordum ama bunun saçma bir düşünce olduğunu da biliyordum. Elbette er ya da geç biriyle evlenmesi gerekecekti. Sadece bu kişinin o olmasından nefret ediyordum.

Odasına geri tırmandım, konağın onun tarafını çevreleyen salkım söğüt dallarına sevindim. Kafese tırmanmamı ve sonra balkonuna ulaşmamı kolaylaştırdı.

Orada bekliyordu, telaşlı ve sabırsız. Ellerimden tutarak beni odasına çekti. Sonra cam kapıları kapatıp kilitledikten sonra beni banyosuna götürdü.

"Ne yapıyorsun?"

Duş çalıştı ama buhar çıkmadı.

"Kimsenin bizi duymasđ riskini göze alamam," diye açıkladı. Akan su numarasđ eski bir numaraydı ama koridorda gizlenen biri olursa konuşmamızı gizleyebilirdi.

"Ve artık 'yas' dönemini atlattđđına ve dünyanın onun 'iyileştiğine' inanmasını istemediğine göre, dışarıda bir yerlerde casusluk yapmayacağına gvenemem." Ben makyaj masasına yaslanırken kapıyı kilitledi.

Onu bu kadar hesaplı ve heyecanlı görünce yanına gidip ona sarılmak istedim. Burada olduğumu gizlemek için gösterdiği öngörüye hayran kaldım. Bana güvenmek istemesi çok hoşuma gitti. Ve bu konuda zgn olmasından nefret ettim.

Ne oluyor lan burada?

Umursamak kötüydü ama şimdi daha da derine inmeme izin

veriyordum. Yanlış kadın için.

"Bu..." Dişlerini sıktı, volta atıyordu. "O kaltak!"

"Aceleci davranıyor," diye yorum yaptım. "O gün Nickolas'a kulak misafiri oldum ve şimdi onunla bu konuda iletişim kuruyor."

Başını salladı, gözlerinde sıcaklıkla bana baktı. "Evet, biliyorum. Ve bahse girerim odasında saklandıđđı süre boyunca her şeyi perde arkasında hallediyordu."

Muhtemelen.

Bu arada ben de kızını becermekle meşguldüm.

"ok aceleci davranıyor. Ve böyle şeylerde acele etmek asla iyi değildir. Babamın lmnn onun için beklenmedik olduğunu biliyorum ama beni Nickolas'la aynı duruma sokmak için bu kadar acele etmesi hiçbir şeyi zmeyecek." Beni işaret etti. "Dediğin gibi. Başka birinin kontrolü altında olmak ve daha güçlü bir adamdan izin beklemek zorunda kalmak istemeyecektir. Babamđ istediği kadar taciz edebilir ama bunu Nickolas'a ya da Marcus Romano'ya yapamaz."

"O zaman neden gerçekten onlarla aynı hizada olmanı istiyor?" Gio'nun söylediklerini düşünerek kollarımı kavuşturdum.

"Güç. Zenginlik." Omuz silkti ama bana dikkatle baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Gio'nun bahsettiği bir şey." Gözlerinin içine baktım. "Romano bağlantısına sahip olma planlarını engellemek için birinin Luka'yı öldürmüş olabileceğinden. Isabella da aynı şeyi düşünüyor olabilir mi?"

Kaşlarını çattı. "Bernardileri Romano ittifakından koparmak için mi?" Sözlerini acı bir huff takip etti. "Bunu kesinlikle anlayabiliyorum. Ailenizden nefret ettiğini hiçbir zaman gizlemedi."

Gözlerimi kısmıştım. "Neden?"

"Neden ailenizden nefret ettiğini herkesin bilmesini istiyor? Çünkü o her şeyi böyle yapar. Yüksek sesle ve mutsuzca. Ve mutsuzluğu yaymak istiyor."

"Hayır. Acardiler neden bizden nefret ediyor? Neden birbirimizi düşman olarak görmek üzere yetiştirildik?"

Sonunda volta atmaya ara verip benimle yüzleşti. Muhteşem yüz hatlarındaki sıkıntılı ifade, onu orada şaşkın ve cevapsız yakaladığımı gösteriyordu.

"Bilmiyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Sen biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Bana hep öyle söylendi."

"Aynen."

"Ama..." Elimi enseme gezdirdim. "Çizgiler bulanıklaşıyor."

"Bulanıklaştılar. Geçmiş zaman." Parmağıyla beni işaret etti ve kaşlarını çattı. "*Sadece* bir kez." Tekrar volta atmaya başladı, iki eliyle yüzünü kapattı. "Bekaretimi aldın, Renzo."

Önünü kestim ve ona sıkıca sarıldım. "Özür bekleme."

Hafifçe homurdandı ve başını salladı. "Ben... Ben bir tane istemiyorum."

"Siktir. Yapma bunu." Başıımı onunkine doğru eğdim ve çenesini öptüm.
"Yapma-"

"Pişman değilim," diye karşı çıktı ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için döndü. Aletim sertleşti ve beni ele geçiren arzusunun anlık darbesinden sonra nefes almakta zorlandım. Teması derinleştiremeden ve onun akıllı ağzının tadına bakamadan geri çekildi ve dokunuşumdan kaçtı.

"Ama bunun bir daha olamayacağını biliyorum." Bir kez güldü, neşesiz bir şekilde. "Bir daha seks yapamayız. O canavara söz vermişken olmaz."

Sesindeki hayal kırıklığı ve özlem kalbimi parçaladı ama isteklerine kulak verdim. Makyaj masasının yanında durarak onun adımlarını hızlandırmasını izledim.

"O korkunç biri. Onun hakkında bana ne söyleyebileceğinizi bilmek bile istemiyorum. Yeterince dedikodu duydum. Yapamam..." Başını iki yana salladı. "Onunla evlenmeyeceğim."

Onun gücüne ve kararlılığına hayran kaldım. Ama bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Sesi çıkmıyordu.

"Dario Amca'ya Nickolas'la evlenme planımdan haberdar olup olmadığını sorduğumda neredeyse bana gülecekti. Hayır dedi. Düşmanlarımızın kim olduğu hakkında daha iyi bir fikre sahip olana kadar herhangi bir evlilik ayarlamak için beklememiz gerektiğini düşünüyor."

Başıımı salladım. "Buna katılıyorum."

"Senin fikrini sormuyorum." Bana bakarak sözlerinin sertliğini yumuşattı. "Ve sen de bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

"Çoktan yaptım. Artık bakire değilsin."

İnledi. "Evet, ama rekabet yüzünden birlikte olamıyoruz. Kahretsin! Ya Nickolas temiz olmadığım için öfkelenirse?"

"Öyle söyleme." Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Artık bakire olmadığı için temiz değildi. Sperminin ona ait olmadığının söylenmesinden hoşlanmamıştım. Aitti.

"Ya bakire olmadığımı anladığında hıncını benden çıkarırsa?" diye sordu, kara gözleri kırılğanlıkla kocaman açılmıştı.

"Sanmıyorum..." Dudaklarımı yaladım ve bakışlarımı indirdim. Onun doğrudan odağının ağırlığı dayanılamayacak kadar fazlaydı. Dün gece bunu hiç düşünmemiştim. Onu doldurma ihtiyacından dolayı çok bunalmışım. Onun da beni ne kadar çok istediğinin kanıtını gördüğümde kontrolümü kaybettim.

"Ne?" Paçamı kolayca kurtarmama izin vermiyordu. "Dün gece düşünmüyordun."

"İkimiz de değildik." Gözlerimi kısmıştım. "O kulübe gizlice girip casusluk yapmak gibi."

İnledi.

"Nickolas'ın senin bakire olmadığını bileceğini sanmıyorum."

Dudakları birbirine sıkıca bastırdı. Burun delikleri alevlendi. Söylediklerimden memnun *değildi* ve ben o kadar düşmüştüm ki tek düşünebildiğim onun bu haliyle ne kadar muhteşem görüldüğü oldu. Kızgın ve tutkulu, zeki ve içinde bulunduğu durum karşısında histerik olmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Her zaman kan olup olmadığını kontrol etmiyorlar ve..."

"Ve bana o kadar sert ve hızlı tecavüz edecek ki, başka hiçbir şeyin farkına bile varmayacak." İrkildim. *Böyle bir şey olamaz.*

"Akli dengesi yerinde değil. Delinin teki. Yani... Kızlarından herhangi birinin Nickolas'la birlikte olmasını beklemek?" Ürperdi.

"Bu işler böyle yürür," diye hatırlattım ona.

"Bunu *biliyorum*." Tekrar yüzünü ovuşturdu. "Bu dünyada işler böyle yürüyor. Ama eğer kaçarsam..."

Ne? Ona yaklaşmak için makyaj masasını ittim. "Hayır."

Bana donuk donuk baktı. "Yani sence sırtımalı ve katlanmalı mıyım?"

"Hayır. Ama koşmak?" Başımı salladım. Onun gittiğini düşünmeye dayanamıyordum. Kalabilir, benim metresim olabilir ve kocasından olabildiğince uzak durabilirdi. Ben gelinimi seçemezdim, o da kocasını seçemezdi ama yine de buluşabilirdik.

"Bunun dışında başka bir seçenek olmalı."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Derin bakışları beni yakaladı. "Ama Luka'nın ölümü ve hemen ardından babamın ölümü... Daha büyük bir şeylerin döndüğünü düşünmeden edemiyorum. Ve her ne ise, bu yeni güç sarsıntısı, düşmanlar ve gizli komplolar, bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Kaçmak çözüm değil." Gözlerini

devirdi. "Bunu biliyorum."

"İşe yarayacağından bile şüpheliyim." Eğer Nickolas'ı terk ederse, Nickolas onun peşinden koşar, onu geri getirir ve bunu ona ödetirdi.

"O zaman yapacak başka ne var? Kimse Luka'yı öldürdüğünü itiraf etmeyecek." Gözlerini kısmıştı. "Hiç fikriniz yok mu?"

Başımı salladım. Söyledim ama duymak istediği bir şey değildi. Bu ağır bir konu hakkında ciddi bir konuşmaydı ama kontrolüm hâlâ çok zayıftı. Onunla yalnız olmak beni cezbediyordu.

"Buraya neden gizlice geldin ki?"

Elini tuttum ve onu kendime çektim. "Önce iyi olup olmadığını görmek istedim."

Ofladı ve parmaklarını çekti. "Dün gece yüzünden mi? Evet. En iyi kararına rağmen, hepsini tekrar yaptım."

"Ama Cecilia hakkında da görüşlerinizi almak istedim."

Merak içinde başını yana eğdi. "Cecilia Romano?"

"Evet. O kayıp. Babam da ona neler olduğunu merak ediyordu."

"Onun gelini olduğu için mi?"

Daha çok onu aktif bir gelin yapmaya kararlı gibi.

"Evet, ama Marcus da onun nerede olduğunu bilmiyor gibi görünüyor ve onu kontrol edebileceği bir yerde, evinde istiyor."

Gülümsemesi alaycı ve hüzünlüydü. "Gördün mü? Bu dünyada kaçıp saklanmak isteyen tek kadın ben değilim."

Yapma. Lütfen.

Çünkü Giulia, elimden geldiğince yakınımda tutmak istediğim tek kadındı. Kaçmak ve herkesten saklanmak istemediğim tek kişiydi.

Tabii bunu benimle yapmıyorsa.

"Nerede olabileceği hakkında bir fikriniz yok mu?" Başını iki yana salladı.

"Hiç dedikodu duymadın mı?"

Bana attığı küstah sırtışı onu daha da arzulamam için beni kışkırttı. "En son bilgi almaya ve kulak misafiri olmaya çalıştığımda işler pek iyi gitmemişti."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, olmadı."

"Cecilia hakkında hiçbir şey duymadım." "Isabella'dan bile mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu sabaha kadar, şeytanla nişanlı olduğumu açıklamak istediğinde, odasıdaydı. Bütün hafta boyunca onunla konuşmadım. Babamın 'cenaze töreninde' bile. Hiçbirimizle konuşmadı."

Bu hesaba göre, kadının büyük bir keder içinde olduğunu varsaymak kolaydı. Tek sorun Rocco'ya ne kadar kötü davrandığıydı. Hiçbir zaman sevgiyle yaklaşmamış, ona duyduğu tiksinti ve kızgınlığı açıkça dile getirmişti.

Giulia, "Bu bir ipucu bulamayacağı anlamına gelmiyor," diye ekledi. "Bence odasında plan yapıyordu ve gayet huzur içinde yaşıyordu."

"Senden onunla konuşmanı istemeyeceğim ama..." Kaşlarımı kaldırdım.

Omuz silkti. "Kulak misafiri falan olabilir miyim diye bakacağım. Birileri bir şeyler biliyor olmalı."

Başımı salladım.

Er ya da geç gerçek ortaya çıkacaktı. Ama ortaya çıktıktan sonra bile, sonsuza dek benim demek istediğim bu harika kadınla aramdaki ilişkiye bir faydası olacağından emin değildim.

"Bir yolunu buluruz." Bu zayıf bir sözdü ama onu seçeneksiz bir şekilde ortada bırakmak istemediğime dair bir işaret vermeliydim.

"Öyle mi? Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bunu düşüneceğim. Ve... bir şeyler buluruz." "Nickolas'la evlenmemi engelleyecek bir şey mi?"

Yüzümü buruşturdum.

"Kaçacağım, Renzo. Onunla birlikte olamam. Seninle olmanın ne kadar iyi olduğunu gördükten sonra olmaz..." Başını salladı ve suyu kapatmak için duşa doğru yöneldi. Yanağıma bir öpücük kondurarak tekrar ulaşamayacağım bir yere çekildi. "Tekrarlanmasını ya da bizim için bir gelecek olmasını ummaktan daha iyisini biliyorum ama kaderimin onunla bağlı olmayacağını da biliyorum."

GIULIA

Giulia

A Renzo gittikten sonra, kaçma fikrinin tamamen aklıma yerleşmesine izin verdim.
Yapabilir miyim?

Bildiğim tek şey bu mafya hayatıydı. Evlendirilecek bir piyon olma beklentisi altında doğdum ve büyüdüm. Kendim için hiçbir hedefim olmadan büyüdüm çünkü kendi amacımı belirlemenin hiçbir zaman bir anlamı olmayacaktı. Her şey dikte edilmişti ve annem bana Nickolas'ın karısı olmamın beklendiğini söyleyene kadar bu varoluşa tahammül etmek için elimden geleni yaptım. Günden güne üstesinden gelmeye çalıştım. Küçük kız kardeşlerim için bir destek sistemi olmak kalbimdeki bir boşluğu doldurdu. Onlar için gülümseyebilir ve benden beklenen saygılı büyük kız olabilirdim.

Ancak o gece yatağымda uzanırken, bunu yapamayacağıma dair dürüst bir sonuca vardım.

O adamla evlenemezdim, hiçbir koşulda ya da fedakârlık yapmadan.

Ne istediğimi ve kimi istediğimi bildiğim için mi emin değildim. Renzo'yu. Ailemin düşmanı olduğu için yasak olmasına rağmen onu arzuluyordum. Kaba olmasına ve en başta ona ait olmaması gereken özgürlükleri almasına rağmen dokunuşunu özlüyordum.

Renzo'yu ne kadar çok istediğimi bilmek beni Nickolas'a teslim olmaktan alıkoydu.

Ancak başka hangi seçenekleri takip edebileceğimden emin değildim.

Eğer kaçarsam, kız kardeşlerimi nasıl yanımda getiririm? Onları asla terk edemem. Terk edemezdim.

Peki uzak durmayı ve saklanmayı nasıl planlayabilirdim? Servetim vardı. Dario Amca'nın bir şekilde ona ulaşmama yardım edeceğinden emindim. Amcam benim iyiliğimi her zaman babamdan daha çok önemsemişti. Annemin beni hiç umursamadığını *biliyordum*. Beni Nickolas Romano'yla evlendirmeyi düşünüyorsa bunu yapamazdı.

Nasıl kaçacağımı bilmediğim tek kişi oydu. Eğer kaçarsam, beni takip ederdi. Bu kısıtlayıcı hayatı terk etmeye çalışsam, beni avlar ve beni istediği yere geri götürmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

Ama Cecilia yaptı.

Bu düşünceye takılıp kaldım. Cecilia dışarıda bir yerlerde saklanıyordu. Tahmin etmem gerekirse, Luka'nın düğünlerinde öldürülmesinin yarattığı travmayı atlatmak için huzur ve mahremiyet istiyordu. Bu atlatılması gereken korkunç bir olaydı. Onu önemseydiğinden şüpheliydim. Benim gibi, o da bir eşya gibi aracılık edilecek başka bir kızdı. Onu sevmiş olamazdı ama nazik ve ürkek bir tavrı vardı.

Kocasını yere yığılmış halde ölü bulduğunda attığı çığlıkları hatırladım. Şiddet ve ölüm bu mafya hayatının temel unsurları olsa da, muhtemelen bu kadar yakından ve kişisel olarak tanık olmaktan korunmuştu.

Eğer yeni evli bir kadın bir süreliğine uzaklaşmak ve yalnız kalmak istiyorsa, bir mazereti olduğunu düşünmüştüm.

Ama kaçmaya çalışıyorsa, bu mafya karısı kimliğinden kurtulmaya çalışıyorsa...

Bunu nasıl başardı?

Belki o bana yol gösterebilir.

Ertesi sabah, uykuya daldığımdaki aynı kararlılıkla uyandım. Eğer Cecilia kaçıp saklanabiliyorsa, ben de pekâlâ bunu deneyebilirdim. Eğer Luka'nın düğününden sonra babasının nerede olduğunu bilmeden kaçabildiyse, bu bir şey ifade ediyordu. Marcus Romano benim ailemden daha zengindi ve eğer biri onu kandırabiliyorsa, bu Cecilia'nın *gerçekten* saklandığı anlamına geliyordu.

Kız kardeşlerimle ilgilenip öğretmenleriyle aralarının iyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra, bu görevi yapılacaklar listemden çıkarma konusunda kendimi daha iyi hissettim. Kaotik ve istikrarsız aile yapımızla, onların hayatlarında var olma konusunda kaytarmadığımdan emin olmak istedim. Çok küçüklerdi, hala masumlardı ve bunu elimden geldiğince uzun süre böyle tutmak istiyordum.

Çünkü bunu benim için kimse yapmadı.

Marianna'dan dokuz yaş büyüktüm, ama kardeşler arasında bu farkın olması istenmemiştir. Annem beni doğurduktan sonra sürekli hamile kalmaya çalışmış ama bu mümkün olmamış. Benimle geçirdiği zor doğumun onu kısırlaştırdığına ikna olduğunda, bana karşı kin besledi, bazen beni hiç görmedi bile ve dadı ekibinin hayatta ve iyi olduğumdan emin olmasına izin verdi. Sonra birkaç kez düşük yaptığında, ona bir bebek veremediği için babamı suçladı. Bunun kendi hatası olduğuna asla ama asla inanmadı. Benim hatamdı. Ya da onun. Bilim titiz bir şeydi. Doğurganlık ve gebe kalma tek bir kişiye yüklenemezdi, ama o hepimizi daha erken çocuk sahibi olmamalarının nedeninin *kendisi* olduğu ihtimalinden asla bahsetmeyecek kadar çarpıtmıştı.

Durumu daha da kötüleştiren şey ise, hem canlı hem de canlı olmayan tüm hamileliklerinin kız olmasıydı. Bu dünyayı erkekler yönetiyordu ve annem sadece hamile kalıp bir erkek çocuk taşıdığını doğrulayamadığında değil, aynı zamanda babama asla bir varis veremediğinde de bize karşı tutumunu ve muamelesini daha da kötüleştirdi.

Ve eğer Nickolas'ın karısı olursam, ona bir oğul vermem beklenecek.

Elimi karnımın üzerine koydum ve Renzo'nun geçen gece beni hamile bırakmış olabileceği endişesiyle savaştım. Korunma yöntemi kullanmamıştı. Aynı anda hem kızgın, hem korkmuş, hem de tahrik olmuşken aklımın ucundan bile geçmemişti.

Eğer Renzo'nun oğlunu taşıyor olsaydım, bir Bernardi varisi.

Hayır. Aklından bile geçirme.

Beni hamile bıraksaydı kesinlikle çok uzağa ve hızlı bir şekilde kaçmam gerekirdi. Yine de Renzo'nun çocuğuna sahip olma fikri beni rahatsız etmedi. Beni rahatsız etmedi. Bunu gerçekten düşünmeme izin verirsem, kendimi muzaffer hissediyordum. Mutlu. Sözde düşmanım kendi başının çaresine bakacak türden sert bir adamdı ve şimdi sert yüzeyinin altında ne kadar yumuşak biri olabileceğine dair birkaç fikir edindiğim için, ona aşık olma riskine daha da yakın hissediyordum.

Francis dün gece istediğim gibi benimle solaryumda buluştu. Yatmadan önce sadık gardiyanı aradım ve Cecilia'nın nerede olduğunu araştırmasını istedim. Bağlantıları vardı. Tüm bu muhafızların öyle olduğundan hiç şüphem yoktu. Tıpkı mafya lordları ve leydilerinin tanıdık çevrelerini korudukları gibi, askerlerin, kaptanların ve muhafızların da düşman hatlarının ötesinde bile tanıdıkları olduğundan emindim.

Dario Amca'ya sormayı düşündüm ama sonra bunun onu bir şekilde töhmet altında bırakacağından endişelendim. Renzo ile birlikte yürüttüğümüz bu "soruşturma" gizli ve özel bir ortaklıktı ve Francis'ten yardım istemek Dario Amca'dan yardım istemekten daha güvenli bir seçenektir.

Birinin Cecilia'yı aramamdan şüphelenmesi ihtimalini ne kadar azaltırsam o kadar iyi.

"Bir şey bulabildin mi?" Kapıları arkamdan kapattıktan sonra sordum. Francis solaryuma benden önce gitmişti. Arka pencerelerin yanında durmuş, dışarıdaki bahçe heykellerine bakıyordu. Her zaman tetikte, her zaman izliyordu. Bir şekilde, ayrıldığımda onu özleyeceğimi biliyordum. Tanıdık bir güvenlik kaynağıydı ya da bunu temsil etmesi gerekiyordu.

"Ben yaptım." Yalnız olup olmadığımızı kontrol ederek bana döndü. "Ama izin verirsiniz...?"

Elimi sallayarak devam etmesini işaret ettim. "Benimle her zaman aklından geçenleri konuşabileceğini biliyorsun Francis."

Dudakları neredeyse bir gülümsemeyle kalktı. "Evet."

"Ben annem değilim," diye hatırlattım ona alaycı bir tavırla.

"Gerçekten de değilsin." Boğazını temizledi. "Sorma cüretini gösterebilirim, Bayan Romano'nun nerede olduğunu neden öğrenmek istiyorsunuz?"

Dudaklarımı yaladım. Ona Renzo ve benim birlikte hafiye olmaya çalıştığımızı söyleyemezdin. Bu benim sırrımdı.

"O benim akranım."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve potansiyel baldızın?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Bayan Giulia," diye dikkatle

başladı. "Geleceğim hakkında

konusmak istemiyorum."

İçini çekti ve başını salladı. "Yine de yardımına ihtiyacın olursa-"

Öfkelendim. "Yardım mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Nişanlımla başa çıkmak için yardıma ihtiyacım yok." Ondan uzaklaşmak için yardıma ihtiyacım olabilirdi.

"Eğer geleceğiniz için alternatif bir çözüm bulmaya

çalışırsanız..." Şimdi gülümsememi saklamakta başarısız olma

sırası bendeydi.

"O halde lütfen *sizin* çıkarlarınızı en iyi şekilde düşündüğümü bilin. Politika asla değişmeyecek. Ama senin tatlı bir çocuktan cömert ve nazik bir kadına dönüştüğünü gördüm. Size sadakatle bağlıyım."

Ona sarılmak için tüm protokolü çiğnedim. Bu bir riskti ama çalkantılı iniş çıkışlardan sonra elimde değildi.

"Teşekkür ederim."

Ayrılmadan önce sırtımı sıvazladı. "Şimdi. Bayan Romano."

Başımı salladım. İşe geri dönmüştük. "Bir şey öğrendin mi?"

"Evet. Sahildeki villada kalıyor. Ailesinin tatil mülklerinden biri."

"İkamet mi? Yoksa saklanmak mı?" Arada bir fark olmalıydı. Renzo, Marcus'un kızının nerede olduğunu bilmediğini söylerken haklıysa, seçtiği yer hiç mantıklı değildi. Onu orada bulması o kadar da zor olmazdı. Ya da herhangi bir çalışan Marcus'a kızının nerede olduğunu söyleyebilirdi.

Tabii Marcus onun nerede olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya çalışmıyorsa.

"Bunu söyleyemem. Kaynaklarım sadece Luka Bernardi'nin ölümünden beri orada olduğunu doğruladı."

"Kaynağın mı?"

Başıyla onayladı. "Romano güvenlik ekibinin bir üyesi." Sonra üzerinde adres yazılı küçük bir kâğıt uzattı.

"Teşekkür ederim, Francis."

Artık onu nerede bulacağımı bildiğime göre, gidip bazı lanet cevaplar alacaktım. Cecilia'nın bana en gerçek düşmanlarımın kim olduğunu anlamama yardımcı olacak ne söyleyebileceğinden emin olamazdım ama bu bir başlangıçtı.

"Ulaşım ayarlayayım mı?"

Sırıttım, bu adamın beni gerçekten ne kadar iyi tanıdığını ve benim uysal, cahil bir kadın olmadığımı anladığını takdir ettim. Anneme değil de bana sadık olmasını ve yapmayı planladığım herhangi bir şeyin sırrını saklamasını gerçekten takdir ediyordum.

"Hayır, teşekkür ederim." *Bir yolunu bulacağım.* Renzo'dan benimle gelmesini isteyecektim. İkimiz de karşılıklı olarak merak ettiğimiz ve bu konuda birlikte çalıştığımız için bu doğru görünüyordu.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Zaten çok şey yapmıştı. Ama şimdi o buradayken aklıma başka bir soru geldi.

"Acardi ve Bernardi isimleri arasındaki rekabeti başlatan neydi?"

Kaşlarını çattı, bu soru karşısında afallamış gibiydi. Birdenbire ortaya çıkmıştı ama bir tahminde bulunacağından emindim. Babamdan daha yaşlıydı. Francis, büyükbabam hüküm sürerken muhafız olarak gelmişti.

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Ama sanırım bunun Arianna ile bir ilgisi var."

Gözlerimi kırptım. "Arianna mı?" *Renzo'nun annesi mi?*

Başını salladı. "Arianna Bernardi."

Dudağımı ısırarak en kötüsünden korktum. "Babam... onunla yattı mı?"

Hemen başını salladı. "Hayır. Hayır, hayır. Hiç sanmıyorum. Arianna, Giovanni'ye oldukça düşküdü. Gözlemlediğim kadarıyla sadece kocasına aşık bir kadındı."

Sonra... irkildim. "Annem Giovanni ile yattı mı?" Rekabet denince akla gelen ilk şey ilişkilerdi. Sadakatsizlik ve onur. Ailelerin rekabete girmesinin başlıca nedenleri bunlardı.

Francis çenesini ovuşturarak yavaşça, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama dürüst olmam gerekirse, annen her zaman fazla hesapçı olmuştur."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye takıldım.

"Yaptığı her şeyde çok hesaplı davranıyor ve Aileler arasında sorun yarattığından şüpheleneceğim tek bir kişi olsaydı, aklıma o gelirdi."

Francis kulaklığından bir çağrı aldı ve bu gizli sohbetimizi sona erdirdi. Ona tekrar teşekkür ettim ve solaryumdan çıkar çıkmaz odama gidip Renzo'yu aradım.

"Alo?" diye cevap verdi, muhtemelen tanımlanamayan numaradan

şüphelenmişti. "Konuşabilir misiniz?" diye sordum.

"Birkaç dakika sonra beni ara."

Vereceği cevap beni endişelendirmiyordu. Muhtemelen kulak misafiri olabilecek birinin yanındaydı. Ya da telefonundaki izleme özelliğini devre dışı bırakmış olmalıydı. Beş dakika bekledim ve tekrar aradım.

"Numaramı nereden buldun?" dedi selamlamak için.

"Benim de kendi yöntemlerim var." Cenazeden sonra babamın ofisinde bulmuştum. "Nerede olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Bir kahkaha attı. "Hızlı çalışıyorsun."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Moralimi yükseltti.

"Hiç 'çalışmaman' gerektiğini düşünürsek, özellikle de bu şekilde."

Gözlerimi devirdim. "Üzgünüm, üzgün değilim. Hayatımızdaki diğer kadınlar gibi kolay lokma olmadığımı şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

"Nerede o?"

"Sana

göstereceğim."

Homurdandı. "Ne?"

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Müstakbel baldızınla bağ kurmak için mi?" Yüzümü buruşturdum. *Olmayacak.*

"Geliyor musun?"

"Giulia. Ağzından çıkanı kulağın duysun. Öylece gidip bir asker ya da ajan gibi davranamazsın. Sen-"

"Bana senin de hayatımdaki diğer erkekler gibi olduğun yanılısamasını verme."

Hırladı. "Bırak ben halledeyim."

"Hayır. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?" "Ortaklar böyle yapar, değil mi?"

Dudağımı ısırdım, tekrar gülümsedim. Ortaklar. Ömür boyu eş olabilmeyi diledim.

"Seninle hiç ortaklık yapmamalıydım," diye itiraf etti. Sadece bu basit itiraf bile beni neşelendirdi. Sözlerindeki özlemin her notasını duydum. Benimle arkadaşlık etmek istemediğini biliyordu ama benim ona olduğu kadar o da bana borçluydu.

"Ama arkama yaslanıp bensiz böyle çekip gitmene izin vermem mümkün değil."

Seni seviyorum değildi ama önemsedini kanıtlıyordu.

RENZO

Renzo

W Giulia aradığında, beni hazırlıksız yakaladı. Biz bir hainle uğraşırken kaptanın dinleme riskini göze alamazdım, bu yüzden dışarı çıktım. Zaten şahsen orada olmam gerektiğinden de emin değildim. Luka eskiden

Her şeyi denetlemek. Organizasyondaki herkesi, orada olup her hareketlerini izlememe gerek olmadığı konusunda yeniden eğitmem zaman alıyordu.

Eğer adamın yalan söylediği için cezalandırılması ve öldürülmesi gerektiğini söylediyse, o zaman ona inandım.

Onun sözüyle gitmeyi planladım. Seyahat etmek eskiden benim için bir rutindi. Bu kadar çok sorumluluk üstlenmek zorunda kalmadan önce istediğim her şeyi yapabilirdim ve istediğim yere gitmekten keyif alırdım.

Giulia ile şehir dışına çıkmak, şehirden ayrılmak için elime geçen ilk fırsattı. Bunu dört gözle bekliyordum - hem uzaklaşma fırsatını hem de onunla başa geçireceğim zamanı.

Bela arıyorduk. Luka'nın öldürüldüğü geceden beri birbirimize direnmekte zorlanıyorduk. O kavgada şimdiden çok şey kaybetmiştik. Onu boşalttım. Öpüştük. Sikiimin üzerine boşaldı ve

Beni mükemmel bir şekilde. Geçen gün, ikimiz de daha iyi bildiğimiz halde, yine öpüşmeye başladık.

Ellerimi ve ağzımı ondan uzak tutmak epik bir mücadeleydi. Beni becermekten ne kadar hoşlandığını itiraf ettiğini duymak, onu daha da çok istememe neden oldu.

Bu yüzden, onunla sahil boyunca ilerlemek günaha girmekten başka bir şey değildi. Ama bu beni ondan uzak tutmaya yetmedi.

Planladığım gibi onu ailesinin sahibi olduğu köhne bir restorandan aldım. Şimdiye kadar onu giyerken gördüğümde daha rahat kıyafetlerle bekliyordu ve bu rahat görünüm ona yakışıyordu. Kısa siyah eteğinin ve göğüslerinin iri kabarıklığını vurgulayan beyaz bluzunun tasarım olduğuna hiç şüphem yoktu. Ama daha gevşek görünüyordu. Daha sakın.

Kaldırıma yanaştığımda bana sırtarak gülümsemesi göğsüme çarptı. Işıl ışıldı. Muhteşemdi. Hayat ve heyecan doluydu. Ve ona doğru geldiğimi görmenin bile onu böyle sırttırdığı gerçeğinden zevk alıyordum.

Dikkatli ol. Umutsuzluk çukuruna batmaya mahkûmken onun için daha fazla düşmeyi göze alamazdım.

Isabella şimdiden Nickolas'la birlikte olmak için resmi planlar yapmaya başladıysa, zaman tükeniyordu.

Ama belki bugün her şey değişecek. Cecilia'yı aramak istememin en büyük nedeni Luka'nın ve muhtemelen Rocco'nun ölümü hakkında bilgi edinmekti çünkü ikisini de aynı kişi öldürmüş gibi görünüyordu.

Eğer Giulia ve ben bu önemli adamları kimin öldürdüğünü ortaya çıkarabilirsek, Isabella'nın Giulia'yı Nickolas'ın üzerine yıkma fikrini değiştirme ihtimali vardı. Romano'lar her zaman şaibeliydi. Onlarla bir ittifak daha fazla zenginlik anlamına gelse de, Isabella ne pahasına onların kendi ismine bağlanmasını isterdi?

Giulia yolcu koltuğundayken kendime daha çok güvenerek ve kontrolü elimde tutarak yola devam ettim. Şehirden uzaklaşana kadar konuşmadı. Bir şey söylemek için ağzını açtığında, telefonum sözünü kesti.

"Ne yap-"

Zil sesine homurdandım. "O şeyden nefret ediyorum." Yine de iki kez düşünemeyecek kadar görev bilinciyle cevap verdim.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Gio selamlamak için sordu. Gözlerimi devirdim. "Şehir dışına," diye cevap verdim.

"Sen de öylesin," diye cevap verdi.

Hoparlörden gelen çağrı üzerine kaşlarını kaldıran Giulia'ya baktım. Gio, "Dean biraz özel zaman geçirmek için izin aldığını söyledi," dedi.

"Öyleyim." Luka'nın katilini bulmak için çalışıyor olsak bile Giulia ile birlikte olmak kişisel bir meseleydi.

"Artık kişisel zamanınız yok," diye karşı çıktı. "Artık hiçbir sorumluluğun yokmuş gibi davranamazsın."

"Yapabilirim. Ve yapacağım da. Luka'nın yaptığı gibi her şeyi mikro düzeyde yönetmeme gerek yok."

"O hiçbir şeye karışmazdı. Ailemize liderlik etti. Adamları denetledi."

"Ve ben de aynı şeyi onlardan bekleneni yapmalarına izin verirken yapabilirim." Başımı iki yana salladım. "Bunu tartışmayacağım. Bana öne çıkmamı ve Luka'nın yerine geçmemi söylediniz. Öyle yapıyorum. Onun kullandığı denetim yöntemlerini kullanmıyorum."

"Oh, tabii. Sadece sana güvenmem mi gerekiyor?"

"Evet." *Çünkü ben senin oğlunum, unuttun mu?*

"Daha önce sana bu kadar rahat güvenmem için bana hiç sebep vermemiştin."

"Ayrıca daha önce bana kendimi kanıtlamam için hiç şans vermedin." Giulia dinlerken bu konuya girmek istemedim. Gizlilik konusunda endişelenmiyordum. Sadece Gio'dan başka bir şeye odaklanmayı tercih ediyordum. "Luka'nın ölümünden beri bana verdiği her görevi yerine getirdim. İş batırdığımda ve benim yatkın olduğumu düşündüğün bu beceriksizliğin kanıtını bulduğunda konuş benimle."

Telefonu kapattım, artık Giulia ile bir anımı daha mahvetmesine izin verecek havada değildim. Onu bir randevuya götürecek ya da romantik anlamda onunla birlikte görünecek halim yoktu. Arkadaşlık amacıyla da olsa onun yanında yakalanırsam başım belaya girerdi. Eğer saklanma ihtimali olan bir kadını aramak için şehir dışına çıkmak, onunla kaçmak için kullanabileceğim tek nedense, o zaman bunun her saniyesini kucaklamak istedim.

"Kolay olmadı, değil mi?" diye sordu. "Luka'nın yaptığını yapmak için adım atmak?" Başımı salladım ve elimi yüzüme sürdüm. "Hayır."

"Eminim değildir. Dario Amca da senin gibiydi. Yedek küçük kardeş. Ama yaralandığında ve çocuk sahibi olamayacak hale geldiğinde..." Omuz silktili. "Sanırım bir bakıma tüm o görevlerden kaçtığı için rahatlamıştı."

Yine de amcası Rocco Acardi'nin ölümünün ardından olaya karışmıştı. Giulia'yı bilgi almak için casusluk yapmaya göndermişti. Şimdi Cecilia'yı aradığını bilip bilmediğini merak ettim.

"Görevi önemsemiyorum. Yedek olduğumu bilerek büyüdüm." "Luka ya da babanla hiç yakınlaştınız mı?"

Başımı salladım. "Hiç de bile. Gio ona odaklandı ve benimle sadece öne çıkmam gerektiğinde ilgilendi. Gio baştan aşağı bir iş adamıdır."

"Babamın aksine. Annemin hoşnutsuzluğuna rağmen elinden geldiğince çok yetki verirdi. Annem gücü, onu kullanmayı ve biriktirmeyi sever. Her zaman kimin nerede olduğunu ve hangi gücün devrede olduğunu bilmek isterdi."

Başımı salladım. "Kulağa doğru geliyor." Ofladı pufladı.

"Gio da bana aynı şeyi söyledi. O çok hesapçı."

"Kesinlikle öyle." Yüzünü tamamen bana döndüğünde, gözlerimi yoldan ayırmamak için kendimi zor tuttum.

"Hiç seninle bir şeyler hesaplamaya çalıştı mı? Ailenle?" Ona şüpheli bir bakış attım. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Gardiyanıma ailelerimiz arasındaki rekabeti soruyordum. Söylediğimiz gibi. Diğerinin düşman olduğunu bilerek yetiştirildik." Parmağını aramızda ileri geri oynattı. "Ama nedenini hiç bilmedik."

"Bizim dünyamızda pek çok aile geçinemez." Bernardi ismi Acardi'lerin rakibi olsa da, diğerleri etrafımızda ve altımızda faaliyet gösteriyordu. Eğer aile reislerinden birinin ayağı kayar ve gücünü kaybederse, bir diğeri devreye girer ve gücü kendi eline alırdı. Ya da bir darbe düzenlerdi. Ya da daha fazlasını ele geçirmek için bölge savaşları düzenlerdi. Bu, hareketli taşlar ve art niyetlerle dolu bitmek bilmeyen bir oyundu.

"Bunun anne babamızın geçinememesiyle ilgili olduğunu düşünüyor gibiydi."

Sırıtarak ona tekrar baktım. "Şaşırmazdım. Ama senin ve benim..."

Öfkeyle başını salladı. "*Sen ve ben* diye bir şey yok. Cecilia ile konuşmaya gitme konusunda ortak komplocuyuz. Ben babamı kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum ve bu da senin kardeşini kimin öldürdüğünü bilmek istemenle bağlantılı."

Elini tuttum ve sıkıca kavradım. İtmek yerine parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve söylediklerini yalanladı.

"Peki ya birbirimizi çekmeye ne dersiniz?"

"Bu sadece fiziksel." Sertçe yutkundu ve pencereden dışarı baktı.

Fiziksel bir şeydi. Dokunmak ve yakın olmak için içgüdüsel, kemirici bir ihtiyaç. Ama bundan daha fazlası olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştım.

"Kendi adına konuş."

İç çekti. "Renzo. Yapma. *Lütfen yapma.*"

Dişlerimi sıktım, arabayı park etmek için otoyolda kenara çektim. Ani duruş karşısında nefesi kesildi ve onu gafil avlayarak öpmek için üzerine atıldım.

Sert.

Ağzımı onunkinin üzerine kapattığımda dudaklarını araladı ve her seferinde olduğu gibi, büyük bir arzu dalgası beni y a k t ı . Sırtını kavradım

başını, onu yutabilmek için yakınımnda tuttum. Onun arsız tadına bakmayalı, seksi miyavlamalarını duymayalı ve dilinin benimkiyle düello ettiğini hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"*Lütfen* dediğini duymak istediğim tek an, seni tekrar sikmem için bana yalvardığın andır."

İnledi ve daha uzun, daha derin bir öpücük için yüzünü yukarı kaldırdı. Parmaklarını saçlarımin arasından geçirirken, tırnaklarının kafa derime sürtünmesiyle ürperdim. Böyle devam ederse ikimiz de ihtiyaçtan titriyor olacaktık.

"Ama yapamayız," diye karşı çıktı zayıf bir sesle, daha da yaklaşmak için koltuğunda dönerken. "Gerçekten kendimize hayır demenin mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

Emniyet kemerinin tokasıyla uğraşırken beni tekrar tekrar öptü. Kucağıma oturmak için sürünürken onu kucağıma alarak yönlendirdim. Üstüme oturmasıyla dar bir oturma oldu. Arkasında, direksiyon simidi onu göğsüme doğru hapsetmişti. Kollarımın arasında, zihnimin gerisinde bunun akıllıca olmadığı uyarısında bulunan dırdırcı düşünceyle savaştım.

Bu kadar yasak, bu kadar yanlış bir şeyin nasıl bu kadar doğru ve iyi hissettirebildiğini anlamıyordum.

Benimle öpüşürken, öpücüklerimizle inlerken, bırakmaktan korkuyormuş gibi bana sarıldı.

"Onunla birlikte olamazsın," diye ısrar ettim.

Gözlerinin içine bakmak için yüzünü kavradığımda nefes nefese başını salladı.

"Biliyorum." Bana işkence edercesine dudaklarını yaladı. "Ama ben de seninle olamam. Annem -Gio- buna asla izin vermez."

Bunu reddedemezdin ve onu öpmek cevap verme ihtiyacımı

susturdu. "Onunla birlikte olmayacağım," diye fısıldadı üzerime sürterken.

Kıçını tutarak onu ereksiyonumun üzerinde sürtünmeye teşvik ettim ve boynunun tatlı etini öptüm.

"Kaçacağım. Onunla bir hayat yaşamaktan kaçınmak için ne yapmam gerekiyorsa

yaparım."

Parmaklarımı yanaklarına geçirdim, sanki tutunup etin içinde kaybolmasını engelleyebileceğim gibi onu daha sıkı kavradım.

"Çünkü sadece seni istiyorum, Renzo." Beni derin derin öperken nefesi kesildi. "Tek istediğim, şimdi ve sonsuza dek, sahip olamadığım düşmanım."

Hay sikeyim. Beni burada öldürüyordu. Doğruyu söylüyordu ama o anki kadar yalanı hiç istememiştim. Yanlış olmasını istedim. Onunla kalmanın bir yolunu aradım.

"Kaçma," dedim ona. "Çünkü ihtiyacım var-"

Uzaktan silah sesleri duyuldu. Sonra daha yakından.

Nefes nefese kaldı, göğsüme yaslandı. Ben beklemedim. Arabaya çarpan mermilerin sesi beni harekete geçirdi. Onu sıkıca tuttum ve koltuğuna geri döndürdüm, iterek onu aşağı indirdim.

Aynalara bir bakış, erkeklerin bizi bulduğunu gösterdi. İçgüdülerim doğruymuş. Birileri bizi şehir dışında takip ediyordu. Etrafta dolanarak onları atlatmışım ama Giulia'yla bir anlığına buraya park etmek bizi savunmasız, kolay hedef haline getirmişti.

Arabaları düşman olarak işaretlenmişti. Romano, Bernardi ya da Acardi kıyafetleri değil, bir başkası. Yunanlılar. Giulia'ya ve konuşmamıza o kadar odaklanmışım ki, onların bölgesinin yakınından geçtiğimizi fark etmemiştim.

"Yerde kal," diye emrettim ona.

Koltuğunda çoktan alçalmıştı, neyin gerekli olduğunun farkındaydı. Histeri yok. Korku yok. Sadece şiddet dolu hayatlarımızda işlerin nasıl yürüdüğüne dair basit bir anlayış.

"Al." Torpido gözündeki silahı bana uzattı, yetkin ve bir sonraki adımın ne olacağını biliyordu.

Bir elimi direksiyondan ayırmadan aldım. "Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?"

Bana gözlerini devirdi, çantasından daha küçük bir silah çıkardı bile.

"Neden yapmayayım ki?"

Güldüm. Şimdiye kadar ona aşık olmadıysam bile, bu yakında olacağım gerçeğini pekiştirdi. "Çünkü sen bir asker değilsin."

"Amcam savunma hakkında bir iki şey bilmem gerektiğini düşündü," diye takıldı yan aynaya bakarken, peşimizdeki beladan kurtulmamıza yardım etmeye hazırlanıyordu.

GIULIA

Giulia

Renzo bize yaklaşan Yunanlıları atlatmak için hızlandı. Başarısız olduklarında, onları yavaşlatmak için çarpışmalarına ve kaza yapmalarına güvendi.

Ustaca manevralarla çarpmaktan kurtuldu. Ama bu yeterli değildi. En yakındaki arabaya ateş etmek için yavaşladı ve bu da işe yaradı.

Kalbim boğazımda sıkışmış, nabzım hızla atarken ve nefesim kesilirken ön tekerleklerle ateş edişini izledim. SUV savruldu, sonra takla attı ve hemen arkasındaki ikinci araçla birlikte o araç da paramparça oldu.

Büyük alevler gökyüzüne yükseldi ama sıcaktan etkilenmek için çok uzaktaydık. Renzo elini direksiyondan ayırmadı ve hızla uzaklaştı. Onu bu kadar gergin ve gergin görmek, direksiyonu ve silahını kavrarken kaslarını esnetmesi, onun lanet olası bir yedek olmadığını kanıtladı. Bernardis'in ikinci komutanı olarak kendisinden sadece performans beklenen bir kardeş değildi.

Bu, acımasız bir mafya adamı olarak aniden gücünü ya da becerisini ortaya koyan bir adamın eylemi değildi. Her zaman böyleydi, her zaman öldürmeye ve savunmaya hazırды, ama hayatta tuttuğu kendisi miydi yoksa ben miydim bilmiyordum.

"Seni mi hedef alıyorlar?" O hızla uzaklaşırken arabayı birkaç sessiz an doldurduğunda sordum.

"Belki sen." Bana baktı, hızlıca beni kontrol etti. "Rocco'nun öldüğü söylentisi yayıldı. Ailenizden daha fazla kişiyi ortadan kaldırmaya çalışacaklarını tahmin ediyorum."

Bu da annemin neden uyuşturulduğunu açıklıyor. Ama güvenlik kayıtları o gece eve kimsenin girdiğini göstermiyor.

Başımı salladım. "Ya da Nickolas'ın gelini olduğumu bilerek saldırmak istiyorlar."

Hırladı. "Öyle deme amına koyayım."

İçimi çektim, adrenalinin etkisinden kurtulmaya ve rahatlamaya çalışıyordum. Güvendeydik. Kaçmıştık ve Renzo'nun benim Nickolas'ın gelini olduğumu duymaktan ne kadar nefret ettiğini bilmek muhtaç ruhumu yatıştırmıştı -ona olan muhtaçlığımı.

"Acardis'in Romanos'la ittifak kurmasına karşı koymak için beni ortadan kaldırmaya çalışabilirler." Kulağa ne kadar soğuk gelse de söylenmesi gerekiyordu.

"Ben de Luka için aynı şeyi düşünmüştüm." Bana baktı, elimi tuttu ve sanki hâlâ o korku yüzünden yaralanmış ya da strese girmiş olabileceğimden endişeleniyormuş gibi tekrar bana baktı.

"Ne düşündün?" Sıkıca tutunarak sordum. Onun dokunuşundan teselli bulmaya hakkım yoktu ama karşı koymak da imkânsızdı.

"Birileri Bernardi isminin Romanolarla aynı hizaya gelmesini engellemek istemiş olabilir."

Başımı salladım. "Ama bu sadece Luka'yı öldürmüş olsalardı işe yarardı. düğünden önce."

İç çekti. "Biliyorum. Bu yüzden mantıklı gelmiyor. Ve eğer sebep buysa, Aileniz bu motivasyonla hareket etmeye devam edecektir."

"Luka'yı babam öldürmedi."

"Biliyorum."

Ve yaptı. Bunu itiraf etmekten nefret ettiğini söyleyebilirdim ama zamanlama hiç de mantıklı değildi. Zehir Luka'nın içkisine karıştırılmış olmalıydı, o sırada ailem dışarıda beni arıyordu. Zehrin içkisine daha önce konmuş olma ihtimalini düşünmüştüm ama bu pek mümkün görünmüyordu. Sipariş edilen ve dağıtılan tüm içkiler düşünüldüğünde, katilin istediği sonucu elde etmek için *sadece* Luka'ya gittiğinden emin olması gerekirdi.

Bu konuyu daha fazla tartışmadan telefonum çaldı. Annem olduğunu görünce açmayı düşündüm ama o beni aramaya devam etti.

O artık düşmanımdı ve düşmanlarımı yakınımnda tutmak için ona göz kulak olmak akıllıca görünüyordu. Onunla konuştuktan sonra numarasını engelleyecektim.

"Alo?" Hoparlörden cevap verdim. Eğer Renzo babasıyla yaptığı görüşmeyi dinlememe izin verecek kadar bana güveniyorsa, ben de bu nezakete karşılık verebilirdim.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Cevap vermedim. Telefona baktım ve bana ne bildiğini söylemesini bekledim. Beni arayıp bunu sormak için bir nedeni varsa, aslında bir şeylerin peşinde olduğumun farkında olmalıydı. Telefonumdaki takip özelliğini devre dışı bırakmışım, yani tahmin edebileceği tek şey evdeki odamda olduğumdu.

"Az önce Ornos Ailesi'nin *sizin* görüldüğünüz bir çatışmada kayıplar olduğunu bildirdiği haberini aldım."

Gözlerimi devirdim ve koltuğumda geriye doğru yığıldım. Yanan arabalardan çıkan alevleri fark etmemek imkânsızdı. Renzo'nun hızla giden arabası da fark edilirdi. Fark edilmiştik ve bu gerçeğe kızamazdım. Her yüksek hızlı yarışta bu kaçınılmazdı.

"Ne istiyorsun?"

"Renzo Bernardi ile mi? Birlikte olduğundan şüphelendikleri kişi bu. Delirdin mi sen?"

Renzo'nun parmakları direksiyon simidinde

sıkılaştı. "Aklından ne geçiyor senin?"

"Ne istiyorsun?" Tekrar ettim. Onunla birlikte olduğumu ne doğruladım ne de inkâr ettim.

"Ne halt ettiğini sandığını bilmek istiyorum." "Sana cevap borcum yok."

"Öyle mi?" diye küstahça karşılık verdi.

"Son kez soruyorum. Ne istiyorsun?"

"Acardi Ailesi'nin evlenmemiş en büyük kızı olduğun sürece bana hesap vereceksin. Söylediklerimi dinleyeceksin."

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, cevap vermedim. Her zaman sessiz kalmayı tercih ederdi. Her zaman.

"Kaçıyor musun? Kaçıyor musun?"

"Hayır." *Henüz değil.*

"Gerçekten mi? Çünkü *bana* öyle görünüyor. Bir Bernardi ile mi kaçıyorsun, onca insan arasından?"

"Hayır," diye tekrarladım. Keşke yapabilseydim. Renzo'yla temelli ayrılma fikri bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyordu. Beni kullanmak istemiyordu. Sadece bizi birbirimize bağlayan bu cızırtılı çekimin baskısına boyun eğdiğimizde onunla birlikte olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini bana göstermek istiyordu.

"Tekrar düşün Giulia," diye uyardı. "Sana ayarladığım kişiyle evlenmek istemediğin için Renzo Bernardi'yle kaçtığını söyleyecekler."

Renzo'ya baktım ve elimi sıktı. Bu basit dokunuş beni onun bilebileceğinden çok daha fazla rahatlattı.

"Marcus Romano'nun gazabını göze aldığınızın farkındasınız, değil mi?" Öfkelendi. "Sadece Nickolas'la evlenme anlaşmasını bozmaya çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda Renzo'nun Cecilia'yla nişanlanmasına da müdahale ediyorsun."

Kalbim durdu. Gözlerimi kırpıştırdım, bu zonlu şoka girmemeye çalışıyordum. *Renzo ve Cecilia mı? Ne zamandan beri?*

Bu çileden çıkarıcı ve inatçı adamlarla aramda bir engel daha olduğu düşünceyle içimde anlık bir acı dalgası oluştu.

"Onunla birlikte olmayı ayarladı," dedi. "Önce Nickolas'la evlenmeni sağladım ama ne yaptığının farkında ol Giulia."

Artık ne yaptığım hakkında *hiçbir* fikrim yoktu. Renzo'yla her şey kolaydı. Kalbimi takip ettim. Bu arzuya itaat ettim. Babamı kimin öldürdüğünü ve dünyanın büyük resminde neyin rol oynadığını öğrenene kadar neyin ne olduğunu bilmiyordum.

"Eve gel. Şimdi, Giulia."

"Hayır." Cevabımı sansürleyemedim. Düşünmeden ağzımdan

kaçırdım. "Yapmalısın. Hemen eve gel."

"Hayır."

Hırladı. "Hayır mı? Bana *hayır* demeye hakkın yok."

Babamın ölümünden sonra odasında saklandığı bir haftanın ardından, emrini on kat yoğunlukla veriyordu.

"Eğer şimdi geri dönüp eve gelmezsen, seni alması için bir kaptan göndereceğim. Ya eve dön ya da adamlarımızın seni eve getirmesine izin ver."

Başımı salladım ve aramayı sonlandırmak için simgeye

bastım. "Giulia-"

Gözlerime hücum eden yaşlarla savaşıarak burnumu çektim. "Bunu benden nasıl s a k l a r s ı n ?" Parmaklarımı gevşeterek dokunuşunu kesmeye çalıştım.

Bunu kabul edemezdi. Aniden dönerek tekrar yoldan çıktı. Ani freniyle gösterge paneline çarpmamak için kendimi zor tuttum.

"Ben yapmadım," diye karşı çıktı ve elimi tekrar geri çekti. Arabayı park etti ve yüzünü bana döndü. Gözlerinde parlayan ciddi endişe beni yakaladı. Ses tonundaki çaresizlik beni dinlemeye ikna etti.

"Bu benim için yeni bir haber."

Başımı salladım. "Bana aptalmışım gibi davranma, Renzo."

"Sen değilsin. İşte bu yüzden Cecilia gibi ürkek bir aptalla birlikte olmayı düşünmek bile beni çileden çıkarıyor. *Sen* hayatımda olmasını istediğim zeki ve cesur kadınsın." Elini çenem boyunca kaydırarak yüzümü kavradı. "Keşke *seninle* evlenmek için ayarlanabilseydim. Sadece *seninle*."

Yutkundum, onun bu duyguları dile getirme riskinden çok etkilendim. Ben de onun için aynı şeyleri hissettim, dua ettim ve onunla eşleşebilmeyi diledim. Uyuştuk. Çalışıyorduk. Ailelerimiz arasındaki aptalca rekabet olmasa, mükemmel bir uyum içindeydik.

"Giovanni, Cecilia ile evlenme olasılığımdan bahsetti."

"Başka bir deyişle, planlıydı," diye alay ettim, hâlâ onun aşk gibi bir şey söylediği önceki sözleriyle bayılmayacak ve kandırılmayacak kadar korunaklıydım.

"Hayır. Doğrudan sordum." Başını iki yana salladı. "Harekete geçip geçmediğini ve onunla resmen evlenip evlenmeyeceğimi sordum. Sadece bundan bahsettiklerini söyledi. Bir olasılık olarak."

"Peki." Dudaklarımı yaladım ve bakışlarımı indirdim.

Çenemi yukarı kaldırarak beni mavi bakışlarıyla göz teması kurmaya zorladı.

"O zaman bir şeyler değişmiş gibi görünüyor. Eğer annem bunu böyle bir yetkiyle söyleyebiliyorsa-"

"Otorite mi?" Homurdandı. "Onun hiçbir otoritesi yok. Bizim dünyamızda hiçbir kadının otoritesi yoktur. Dedikodulardan bahsediyor olmalı, seni eve kaçmaya ikna etmenin bir yolu olarak kullanıyor olmalı ki seni kontrol etmeye çalışsın ve Nickolas'la birlikte olmaya zorlasın."

Kaşlarımı çatarak haklı olabileceğinden nefret ettim. Bunu beni etkilemek için bir taktik olarak kullanıyor olabilirdi.

"Ama o söyledi. Sen Cecilia'yla evlenmeden önce benim Nickolas'la evlenmemi istedi. Ve bu durumda sen kazanacaktın."

Kaşlarını çatması hararetle tartışmasının önüne geçti. "*Kazanmak* mı?"

"Romanolar. Bu... onların ailesiyle evlenmek için yapılan bir yarışma."

Uzun ve sert bir nefes verdi. "Yapmayacağım," diye yemin etti. "Cecilia'yı istemiyorum Giulia. Seni istiyorum. Romanoları kazanmak istemiyorum. Bunun ne anlama gelebileceği umurumda değil. Seni istiyorum."

"Bu asla olmayacak. Çok fazla insan ittifak kurmamızı engelleyecektir."

"Çok geç." Parmaklarımı sıktı ve daha yakına eğildi. "Biz müttefikiz. Zaten birlikte çalışıyoruz."

Gözlerimi kırıştırdım, bana her yaklaştığında alevlendirdiği o tanıdık arzu sıcaklığıyla dolup taşmıştım.

"*Seni* istiyorum." Şefkatli bir öpücükle mühürledi.

Sözü ve tatlı dokunuşu karşısında kalbim sevinçle çarpıyordu ama savunmamı indiremiyordum.

"Cecilia'yla konuşmaya gideceğiz," dedi. "Ona evlenmeyeceğimizi söyleyeceğim. Asla. Ve eğer kardeşimi ya da babanı kimin öldürmüş olabileceğini bulmamızı sağlayacak herhangi bir bilgiye sahip değilse, o zaman bizi birleştiren bir gelecek daha mümkün olana kadar birlikte çalışmaya devam edeceğiz - nasıl yapabilirsek -."

Başımı salladım ve haklı olması için dua ederek iç çektim.

RENZO

Renzo

W *Ne diyorum ben?*

İki hafta önce Giulia'ya dünyaları vaat edebilirdim. O zamanlar, hala yedek kardeşken, işe yaramazken, istediğim kişiyle yatmayı ve evlenmeyi planlayabilirdim. Düşman olduğumuz için Giulia'yı kazanmak hâlâ zor olurdu ama Bernardi isminin ikinci adamı olarak bu yeni görevlere hapsolmazdım.

Geleceğim hakkında hâlâ söz hakkım varmış gibi davranıyordum. Hayatımda. Ama bu kuralların canı cehenneme.

Giulia'yı isteseydim, Gio'yu Acardi'lerle olan lanet olası rekabetinden vazgeçmeye ikna ederdim.

Beni tercih etti, Isabella'yı değil.

Bilgi almak için bana koşuyordu, annesine değil.

Yaptığı her şeyde beni seçiyordu ve bu da beni, eğer onun için savaşırsam, Gio'ya gelinim olacağını söylersem, Isabella'ya Nickolas'la evlenmeyeceğini söylemesinden daha iyi bir sonuca ve daha fazla umuda sahip olacağıma inandırdı.

Bir erkek olarak, daha fazla güce sahip olurdum.

Bu yüzden büyük bir sabırsızlıkla Cecilia'nın kaldığı tatil villasına giden yolun geri kalanını hızla kat ettim.

O lanet kadını şahsen görmek ve ona asla evlendirilmeyeceğimizi açıkça söylemek istedim. Nokta. Nokta.

Cecilia'ya ne kadar çabuk sert bir ret cevabı verirsem ve Giulia'ya ona ne kadar bağlı olduğumu gösterirsem, o kadar çabuk gerçekten ve temelli olarak birlikte olmak için bir plan yapmaya başlayabilirdik.

Romano'nun mülküne park ettim ve hemen şüphelendim.

Giulia da öyleydi, arabaların olmadığı uzun yolu tararken gözlerini kısmıştı. "Bütün korumalar nerede?"

Omuz silktim. Elbette fark etmişti. Bu zeki, güzel kadın son derece gözlemciydi. Muhtemelen her zaman öyleydi çünkü çevremizdeki tüm kadınlar gibi o da bizim dünyamızda arka plana atılmıştı. Diğerlerinin aksine, o kadarıyla ilgili bir şeyler yapmak istiyordu.

Kapının koluna uzanırken, "Belki de Marcus burada fazla muhafız bulundurmamaya karar vermiştir," diye tahmin etti.

"Onu daha iyi saklamak için mi?" Dışarıda ona katıldım, elini tuttum ve patikada yürürken arkamda durduğundan emin oldum.

"Evet," diye cevap verdi, benim yaptığım gibi etrafına bakınıp bölgeyi inceledi.

Birlikte, yükselen konağa yaklaştık. Kimse kıpırdamadı. Hiçbir şey gözümüze çarpmadı. Hareketsizlik ve gürültü rahatsız ediciydi. Cecilia saklanmak için burada olsa bile, bir tür personel mevcut olmalıydı.

Giulia parmaklarını elimin üzerinde sıktı. Çok yüksek sesle solumaktan kendini alıkoydu ama bunu ilk o fark etmişti.

"Kapı."

Açık kalmış. Ön kapı hafif aralık bırakılmış. Kilitli değil.

Giulia'yı kapı aralığın dan korumak için hareket ettim, daha tetikte ve bu alışılmadık ortamdan şüpheleniyordum. Cecilia hâlâ Marcus Romano'nun sahip olduğu tek kızdı. Evlensin ya da evlenmesin, ne olursa olsun korunması gerekiyordu.

Giulia ve ben istisnaydık. İkimiz de hedeflerimizi gizli tutmak için kendi başımıza kaçmış tık ama bu bir norm değildi. Bulunduğumuz pozisyonlar gereğ i her zaman yanımızda bir güvenlik olması beklenirdi. Aynı şey Cecilia için de geçerliydi.

Gergin bir şekilde, birlikte içeri girdik. Silahımı hazır tuttum, kendimi ve Giulia'yı savunmak için öldürmeye hazırdım.

İlk koruma ölmüş tük, birçok kez vurulmuş tı.

Kahretsin. Buraya gelip bir katliamla karşılaşacağımı hesaba katmamış tım. Çok geç kalmış olabiliriz. Cecilia öldüyse, bugün bir cevap alma şansımız kalmamış tı.

"Şurada," diye fısıldadı Giulia, bana vurularak öldürölmüş olan diğer muhafızı göstererek. Sol tarafımızdaki koridorda yığılmış yatıyordu.

Sessiz evin içinde yürüdüğümüz yere dikkat ederek başımı

salladım. Ya da o kadar da sessiz değildi.

İleriden alçak bir inilti geldi.

Giulia ve ben birbirimize baktık ve Cecilia'yı bulmak için aceleyle

ilerledik. Yerde yatıyordu, etrafında bir kan birikintisi vardı.

Burada birlikte olmamıza rağmen, Giulia'nın kendini göstermesi konusunda son anda bir kez daha düşündüm. Kimin dost kimin düşman olduğunu öğrenene kadar, Giulia'nın burada olması nedeniyle işleri zorlaştırmak istemedim. Cecilia beni kardeşinin niyetiyle gördüğünü kanıtlayabilirse, sürprizimizi çok erken bozabilirdi.

Ciddiydim. Giulia'yı sonsuza dek istiyordum. Ama bunun gerçekleşmesi için plan yapmam gerekiyordu.

Elini itip Cecilia'nın soluk soluğ a yattığı yerin yakınındaki oyukta beklemesini işaret ettiğimde itiraz etmedi.

Silahımı çıkarmadan ilerledim. Her ihtimale karşı.

Kadın bıçaklanmıştı. Kanlı bir bıçak yan yatıyordu. Kıpırmızı çizgiler sıçramış. Ona yaklaştıkça her şey daha da korkunç görünüyordu.

Karnından bıçaklanmış, boynu kesilmişti. Kollarında kesikler vardı, belki de kendini savunmaya çalışmasının bedeliydi.

"Cecilia."

İnleyerek başını kaldırdı ve sonunda beni gördü. Başını yukarıda tutmak çok zor görünüyordu ve yanağında gözünden çenesine kadar uzanan kesikle, kızın hızla kan kaybettiğini biliyordum.

"Öyle demek istemedim."

Kıpırdamadım. Ağlarken sesini duymak için çömeldiğimde olduğum yerde donup kaldım, gözyaşlarının kanına karışan mide bulandırıcı sesini duymazdan geldim. Gözyaşı kanalları kesiklerin pozisyonuyla yırtılmıştı. İğrençti. Ürkütücüydü. İğrençti.

Ama güçlü bir midem vardı.

"Ciddi değil miydin?" Ben sordum.

Hıçkıra hıçkıra, usulca ağladı. Yere yığıldı ve başını kanlı zemine koyarak başını salladı. "Onu öldürtmek istememiştim."

"Luka'nın öldürülmesine yardım mı ettin?" Ben sordum.

Şimdi boynu o kadar yaralıyken elinden geldiğince başını sallıyordu.

"Hayır. Ama bardağımı aldı."

"Ne?" Adrenalinin etkisiyle başımın döndüğünü hissettim.

"Luka *benim* bardağımdan içti. Alkolden uzak durmak için özellikle istemiştim. Ve o... kazara içti ve öldü."

Anlamak için çabaladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Üzgünüm, Renzo. Luka öldüğü için üzgünüm. Kardeşin gittiği için. Sırf benim bardağımdan içti diye."

Dişlerimi birbirine kenetledim, nutkum tutuldu. "Emin misin?"

"Evet. Bebek yüzünden alkol almak istemedim. Bu yüzden ne içtiğimin kaydını tuttum. O da kazara benimkini aldı."

Vay anasını. Bebek mi?

"Cecilia..." Başımı salladım, ayak uydurmaya çalışıyordum.

"Başaramayacağım, Renzo." Gözlerini sıkıca kapattı. "Neden burada olduğunu bilmiyorum ama birine ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Her şey için."

"Kimin bebeği?"

"Benimkini." Karnını örtmek için elini indirdi ve parmakları kanlı yaranın üzerine kaydığında daha çok ağladı. "Bizimki." Karnı dümdüzdü. Bebek taşımanın verdiği şişkinliği göstermiyordu ama ben onun sözüne inandım. Ölüm döşeğindeki itiraflar her zaman çok içten ve doğru görünürdü.

"Senin ve Luka'nın mı?" Ben sordum.

"Hayır. Ben... Ben onunla evlenmeden önce aşık oldum. Ve bir ilişkim oldu."

Elimi yüzüme sürdüm, şaşkınlık içindeydim ve hangi soruyu soracağımı bilemiyordum. Aklımda bir sürü soru uçuşuyordu ve yeterince hızlı düşünemiyordum. O ölüyordu. Birine gerçekleri anlatmak için sabırsızlanıyordu ve ben de onu dinlemek zorundaydım.

"Saklanmak için kaçtım."

"Baban biliyor muydu?"

Hıçkırarak hıçkırarak ağladı. "Sadece saklanmak ve bebeğimi doğurmak istedim ama çok korkmuştum. Kimin ölmemi istediğini bilmiyordum ama fark etmeliydim..."

"Neyin farkına vardın?"

Tek kelime etmedi. Nefes almakta zorlanıyordu ve bayılmaması için üst kolunu tuttum.

"Cecilia?" Giulia bir adım daha yaklaştı. Yüzü ağırbaşlıydı, endişe ve şok doluydu. Yaklaştı, belki de yardım etmeyi planlıyordu.

İnce kadın gözlerini açtı. Boş, kendinden geçmiş bir bakışla Giulia'ya odaklanmış gibiydi. Ama değil. Uykulu konuşmasının puslu, bulanık tonu tamamen kaybolmak üzere olduğunu gösteriyordu.

"Sen."

Giulia'ya öylesine kuruntulu bir nefretle bakıyordu ki, sanki bütün dertlerinden Giulia'yı sorumlu tutuyordu.

"Cecilia..." Giulia kaldı Geri, sallamak onu Kafa ile a kederli bir ifade.

"Keşke..." Cecilia nefesini tuttu, gözlerini sımsıkı yumdu ve sonra daha da çılgınca bir bakışla açtı. "Keşke taşıdığım bu bebek yaşısaydı." Nefes almakta zorlanarak ağzını açıp kapattı. "Keşke bebeğim sırf seni kızdırmak için yaşısaydı, seni pis kaltak."

"Cecilia." Onun da kolunu salladım, bana cevap vermesi için Giulia'ya olan çılgınca dikkatini dağıtmaya çalıştım. "Kimin bebeği bu?"

Gözlerini kapattı ve kapalı tuttu. "Luka'yı kim öldürdü?" Kolunu tekrar salladım.

Göğsünün yükselmesi durdu.

"Cecilia!" Tekrar koluna sarıldım. "Seni kim bıçakladı?"

"Renzo."

Giulia'yı görmek için arkamı döndüm. Hâlâ arkamda durmuş, gözcülük yapıyordu. Elinde küçük tabancasıyla odaya göz gezdirirken temkinli davranmaya devam etti.

Arkamı kollamak için silahını cebinden çıkarmıştı ve bunun hala tehlikeli bir sahne olabileceğini bilecek kadar zeki ve hızlı olduğunu bilerek dikkatimi topladım.

Bu ölü kadından başka bir cevap alamazdım.

Cecilia Romano ve piç bebeği yerde ölü yatıyordu. Kanlar içinde, cansız ve etrafımızı saran bu tüyler ürpertici drama bir daha asla ışık tutamayacak ya da herhangi bir ipucu sağlayamayacaktı.

"Siktir." Ayağa kalktım ve evlenmek zorunda kalabileceğim kadına baktım. İçimi suçluluk duygusu doldurmadı. O benim korumam altında değildi. Onu hayal kırıklığına uğratmamıştım.

Beni vurabilecek tek pişmanlık buraya daha erken gelememiş olmaktı. Ona kimin saldırdığını, onun ve doğmamış bebeğinin hayatını sona erdirmek istediğini görmek için. Kiminle ilişkisi olduğunu bilmek.

Herhangi bir şey. Kendimi engellenmiş hissettim, bana yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi öğrenmekte çok geç kalmıştım.

Eğer durmasaydım, belki buraya daha çabuk gelebilirdik. Giulia'yı öpmek için durmasaydım ve onunla bir geleceğe olan bağlılığımı ilan etmeseydim, yoldaki Yunanlıların dikkatini çekmeseydik...

Hepsini.

"Renzo, gitmeliyiz," dedi.

Başımı salladım, Cecilia'dan gözümü ayıramıyordum ve yardım edemeyeceğini biliyordum.

Ne olduğunu bilmeye çok yaklaştım. Hissedebiliyordum. Gerçek parmaklarımın ucundaydı ve ben onu kaybetmişim.

"Evet." Nefes verdim ve Cecilia'nın vücudunda başka ipuçları aradım. Bunu rapor edemezdik. Bunu yaparsak burada cevaplar aradığımız ortaya çıkardı. Yürüyüp gittiğim için kendimi kötü hissetmeliydim ama yapabileceğim tek şey buydu. Giulia endişelenmekte haklıydı. Oyalanamayacağımıza dair sağduyusunu koruduğu için minnettardım. Katil yakınlarda olabilir ya da şu anda bizi gözetliyor olabilirdi.

Bu beni harekete geçirdi.

Giulia'nın tehlikede olabileceği bir yerde duramazdım. İkimizin de buradan gitmesi gerekiyordu ama bundan da öte, benim olmasını istediğim bu kadını korumam gerekiyordu.

"Hadi gel." Geri çekilirken onun elini tuttum. Geldiğimiz yoldan aceleyle geri dönerken ikimiz de gözlerimizi dört açtık ve kulaklarımızı dört açtık.

Er ya da geç biri gelip bu sahneyi bulacaktı. Giulia ve ben burada olduğumuza dair hiçbir iz bırakmamıştık. Güvenlik kameralarının

bizi içeri girerken yakaladı. Katil muhtemelen kabloları hızlı bir şekilde keserek onları etkisiz hale getirmişti.

Buraya girip aynı hızla çıkan sadece biz değildik. Ölü sayısına bir yenisi daha eklenmişti.

Bir yandan, Cecilia'yı öldürdükleri sırada onlarla karşılaşmadığımız için şanslıydık. Diğer yandan, hâlâ karanlıkta olmamızdan nefret ediyordum.

Arabaya bindiğimizde Giulia, "Luka'yı öldürenle aynı kişi olmalı," dedi.

İkimiz de etrafımızı kontrol ederken başımı sallayarak hızla uzaklaştım. "Katılıyorum." Tekrar konuşmayınca ona baktım. "Neden sonunda öyle dedi?"

Başını iki yana salladı. "Ben... Hiçbir fikrim yok."

"*Seni kızdırmak için piç bebeğinin yaşamasını mı istedi?*"

Omuz silkerek etrafına bakınırken durakladı ve kısa bir süre için benimle göz teması kurdu. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Onunla hiç arkadaş olmadım. Onu hiç tanımadım. Ve kesinlikle bebeği hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Ben de öyle. Ama öğrenmeye niyetliydim. Bu çocuk bu karmaşayla bağlantılı olmalıydı. "Bir yolunu bulacağız."

Bu kez, elimi tutup tutmak için inisiyatif aldı. "Tutacağız."

Biz. Kulağa hoş geliyor. Ölümün karşısında benimle duruyordu. Ve kurmaya cesaret ettiğimiz ilişkide büyük bir kargaşaya neden olma riskini göze alarak, geri adım atmaya ve bunu kendi başıma çözmeme izin vermeye de hevesli görünmüyordu.

GIULIA

S Renzo'ya yardım etmek istediğimi söylemek yapmaktan daha kolaydı. *Nasıl* yardım edeceğimi bilmiyordum. Bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim.

Annem eve dönmemi bekliyordu ama Cecilia'yı o şekilde gördükten sonra dönmeye hiç niyetim yoktu. Şok edici olsa da dehşete düşmemiş ve travma yaşamamıştım. Babamı yatağında ölü bulmak, Cecilia'yı yerde kanlar içinde bulmaktan daha zor olmuştu.

Yabancı biri değildi ama yakın olduğum biri de değildi.

Bunu düşünmek ne kadar zalimce olsa da, dünyamızda işler böyle yürüyordu.

"Ne demek istedi?" Yüksek sesle merak ettim. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini tahmin etmeye çalışmak yerine, Cecilia'nın bana bu şekilde saldırmasının sersemletici şokuna takıldım.

"Bir şey ifade edip *etmediğini* bilmiyorum," dedi Renzo. "Ölümden bir saniye uzaktaydı."

"Sence bunu bir sanrı gibi mi söyledi? Vücudu kapanırken halüsinasyon mu görüyordu?"

Başını salladı ama kaşları çatıktı. "Belki." "Şimdi ne olacak?"

Hafif bir kahkaha atması beni büyüledi.

"Sen inanılmazsın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl yani?"

"Her şeyi olduğu gibi kabul ediyorsun. Bir kadının bıçaklanarak öldürüldüğünü görüyorsun ve hala çok... pratiksin."

"Kendimi pragmatik biri olarak görmeyi tercih ederim." Elini tutmaktan vazgeçip döndüm ve sürüşünü izledim. Bu hareketinde bile çok baskın, çok sert ve sorumlu görünüyordu. Vites kolunu değiştirirken kolu esniyordu ve yaptığı her şeyi seksi bulup bulmayacağımı merak ettim.

Ya da belki de her zaman çok yakın görünen ölümlülük tehdidiyle yüzleşmek yerine zihnimin çukura düşmesine izin vermek ve onu arzulamak daha kolaydır.

"Ben onun bu ilişkisini araştırırken biz de güvenli bir yere gidelim."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım ama şaşırmamıştım. Beklediğim gibi kontrolü ele alıyordu. Beni kendisiyle birlikte bir yere götürüyordu - beklenmedik bir şekilde.

"Beni eve götürmeyecek misin?"

Bana ters ters baktı. "Yani Isabella seni düşününe kadar kilitleyebilir mi?"

"O yapmaz..."

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

İrkildim. Bunu deneyebilirdi. "Ama beni başka bir yere götürmek onu daha da heveslendirecektir."

Çabucak ayılınca kaşlarını çatarak bana baktı. "Sana dediklerini yaptırmak için kız kardeşlerini koz olarak kullanır mı?"

Bu düşünce midemi bulandırdı ama başımı salladım. "Dario Amca orada. Onlara göz kulak olacak. Korumam Francis de onlara göz kulak olacak."

Renzo başını salladı. "O zaman seni yakınımda tutmak ve Isabella'nın kontrolden çıktığı için daha fazla çıldırmasına izin vermek benim için bir zevk olacak."

Bir saat içinde küçük ama görkemli bir konuta ulaştı. Oraya giderken Cecilia'nın kiminle ilişkisi olabileceğini tartıştık. Onu kimin öldürmüş olabileceğini. Bu olayların neden gerçekleştiğini.

Onunla her şeyi bu kadar açık ve samimi bir şekilde tartışmak özgürleştiriciydi. Beni aşağı bir kadın olarak değil, eşit biri olarak görüyordu.

Bernardi'nin bu tatil evine vardığımızda, ufuktaki gün batımından parlayan su beni çok yormuştu. Zihinsel olarak, her şeyi anlamaya çalışmaktan ve "ya olursa "ları düşünmekten yorulmuştum. Duygusal olarak, sadece Renzo'yu kucaklamak ve birlikte olabileceğimize inanmak için yanıp tutuşmaktan yıpranmıştım.

Annemin ultimatomu da düşüncelerimde tazeliğini koruyordu. Renzo ile kaçtığımı düşünmüştü ve beni tatil evine getirmesi de kaçtığımı gösteriyordu.

Yapamadım. Henüz yapamazdım. Kimin ne yaptığını bilmemiz gerekiyordu, sonra tepki verebilirdik.

Onunla kalmak doğru geldi.

Elimi tutarak beni eve götürdü ve beni bu şekilde kavradıkça ona daha çok aşık olacağımı biliyordum. Basit, neredeyse sıradan bir dokunuştı ama arkasındaki sahiplenme duygusuna değer veriyordum. Sanki hiç bırakmayacakmış gibi korkuyordu.

"Dean," dedi telefonuna biz içeri girerken. "Bazı bilgilere ihtiyacım var." Esnerken kaşlarını çattı. "Bekle biraz. Seni bir dakika sonra arayacağım."

Telefonu kapattı ve beni inceledi. "Yorgun

musun?" Omuz silktim. "Pek iyi

uyuyamadım."

İçini çekti ve alnımdan öptü. "Bu ikimiz için de geçerli." Beni ana süite götürerek büyük yatağın üzerindeki örtüleri çekti ve uzanmamı işaret etti.

Ben yapmadım. "Nereye gidiyorsun?"

Yatağın üzerine sürünerek bana hiçbir yere gitmeyeceğini gösterdi.

Yanımda kalmak istemesine sevinerek gülümsedim. Sandaletlerimi çıkardıktan sonra yatağa uzandım.

Çok uykum yoktu ama bu kapana kısılmışlık ve umutsuzluk hissi beni aşağı çekiyordu. Gözlerimi kapamak mutluluk vericiydi. Adamıyla konuşurken sesini duymak beni rahatlatıyordu. Vücudunun sıcaklığını yanımda hissetmek, sonsuza dek yaşamak istediğim nadir bir zevkti.

Renzo beni sakinleştirdi. Onunla bu şekilde birlikte olmak, sadece rahatlamak ve Cecilia'nın ilişkisi hakkında bilgi edinmek için ayarlama yapmasına izin vermek beni sakinleştirdi. Aramızdaki bu bağ sadece cinsel değildi. O, bulabileceğimi hiç bilmediğim bir dayanak noktasıydı.

Ama nasıl kalabiliriz? Nickolas'la evlenmemek için Renzo'yla kalabileceğim kolay bir yol göremiyordum. Kaçmak mantıklı gelen ilk planımdı. Ama bu beni ondan daha da uzaklaştıracaktı.

Onunla gidecek hiçbir yerim
yoktu. Güvenebileceğim bir
geleceğim yoktu.

Tıpkı Cecilia gibi, ben de bir piyondum. Yaşam tarzımız bunu gerektiriyordu. Ve bu üzücü, ayıltıcı gerçekler karşısında bir süre uyukladım.

Uyandığımda Renzo'yu bana bakarken buldum. Artık telefonda değildi. Benimle yan yana uzanmış, gözlerimin içine sakin ama derin bir yoğunlukla bakıyordu. Sanki içimi görmek, ruhumu görmek ve beni kendine yakın tutmak istiyordu. Saçlarımı nazıkçe geriye doğru taramaya devam ederken eli başımın üzerinde gezindi.

"Ne zamandır bana öyle bakıyorsun?" "Yeterince uzun değil."

İçimi çektim, beni daha uzun süre istemesini seviyordum. Sonsuza kadar.
"Renzo, yapabileceğimiz hiçbir şey yok-"

Beni öptü, ağzıyla beni susturdu. "Dur. Umudunu kaybetmeyi bırak."

"Ama ben kaybediyorum." Aramızda bir umut olduğunu düşünmeme asla izin vermemeliydim.

"Birlikte olmanın bir yolunu bulacağız."

Bu sefer eğildim ve haklı olmasını dileyerek onu öptüm.

"Çünkü seni istiyorum," diye itiraf etti, sesi çakıllı ve boğuktu. "Ve hayatımda ilk kez istediğim şeyin peşinden gidiyorum." Öpücüğü sertti. "İhtiyacım olan şey."

Sürünerek yanına gittim, üzerine uzandım ve onu daha sert öptüm. Sözleri kalbimi doldurdu. Birlikte kalmak için yalvaran bu çaresizlik beni daha da yakınlaşmaya itti. Onunla birleşmek için. Kendimi onun şefkatiyle kuşatmak için.

"Ve sana ihtiyacım var," diye homurdandı kollarını bana daha sıkı sararken.

Ona yapıştım. Ellerimi omuzlarında tutarak ve sol bacağımı beline dolayarak onun hızlı yuvarlanışına eşlik ettim.

Beni sırt üstü yatmaya zorladı ve bir saniye bile kaybetmeden gömleğine uzandım. Gömleğini çekiştirdim ve öpüşmemize ara verdiğimizde homurdanmasına neden oldum. Onu saklayan o kumaş tabakası olmadan, ellerimi sert göğsünde gezdirme özgürlüğünün tadını çıkardım. Göğüs kıllarının üzerinde, tüm sert kaslarının çıkıntıları ve çukurları boyunca. Dokunuşum onu yakalaması için teşvik etti ve gömleğimin eteklerini çekiştirirken, çıkarmasına yardım etmek için yukarı kaldırdım.

"Sana daha çok ihtiyacım var," dedim soluk soluğa nefeslerimin arasında, sütyenime uzanırken. Eteğimi ittim, onun için çıplak olmak istiyordum. Onun için açık ve hazır olmak istiyordum. Aramızda herhangi bir katmanın kalmasına izin vermek yanlış geliyordu.

Şimdiden amım ıslanmıştı. Külotumdaki ıslaklığı hissediyordum ve ona oraya dokunmasını ne kadar arzuladığımı ve acı çektiğimi tekrar göstermek için sabırsızlanıyordum.

Sadece o.

Daha önce hiçbir erkek beni orada hissetmemiş ya da içime girmemişti.

Ve kalbimin derinliklerinden, onun benim ilk ve sonum olmasını istedim.

Sütyenim düştü ve dudaklarından çıkan sert hırıltı onun için damlamama neden oldu. Meme uçlarımda sızısı ve karnımın alt kısmındaki gerginlik arasında o kadar çaresizdim ki eteğimi beceriksizce tutmaya başladım. Parmaklarım titriyordu. Ellerim koordinasyonunu kaybetti.

Tek sabırsız olan ben değildim. Sert bir homurtuyla beni yatağa indirdi ve ellerimi savurdu. Eteğimi ve külotumu çekerek aşağı indirdi. Onları tamamen çıkarmak için kalçalarımı ve bacaklarımı hareket ettirerek kıvrandım ve onunla temasımı kaybetmek yerine, yüzünü çerçeveledim ve daha da aşağı inerken onu öpebilmek için ona sarıldım.

Önce göğsümü ağzıyla kapattı. Dudakları etime yapıştı ve meme ucum tamamen içine çekilince inledim ve sırtımı dikleştirdim.

"Bana ihtiyacın var mı?" diye dalga geçerek diğer göğsüme geçti ve aynısını yaptı.

"Evet. Lütfen, Renzo. *Lütfen*." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve yumuşak, koyu saç tellerine sıkıca tutundum. Başını göğüslerimde tutarak dudaklarının ve dilinin verdiği enfes hissin durmamasını sağladım. Ve o da hayal kırıklığına uğratmadı. Göğüslerim arasında gidip gelerek beni sevdi ve orgazma yaklaştırdı. Ama hepsi bu değildi.

Beni parmakladı, parmaklarını amımın içine kaydırды ve beni çılgına çeviren sabit, sert bir sürüklemeye beni okşadı.

"Benim de sana ihtiyacım var," dedi başını meme uçlarımdan kaldırırken. Tükürüğünden parlıyorlardı. Alaca pembe ve nemden parlak, sert noktalar halinde duruyorlardı. Hemen onlara geri dönmesini diledim ama çok hızlı hareket etti.

Aklında başka bir şey vardı. Benim için bir ilk daha. Yatakta alçalıp kalçalarımı omuzlarının üzerine kaldırarak istediği kadar açtığı anda, ağzının amıma yapacağı işkenceye hazırlanmaya çalıştım.

Dudaklarını kıvrımlarımın üzerine kapatırken ve dilini kıkımdan klitorisime doğru kaydırırken çarşafı yumruklayarak haykırdım. Hiçbir noktayı kaçırmadı, sert ve yumuşak dilini hassas etimin üzerinde kaydırды. Dudaklarından iğrenç bir inilti çıktı ve oradaki yaramaz öpücüğünün titreşimini hissettim.

"Oh, kahretsin, Renzo," diye inledim, gözlerimi kapatarak.

"İzle beni." Sadece bana bunu emretmek için durakladı. Ağzı amcığıma geri döndü ve ben ona bakarken, açgözlü bir iştahla beni yedi. Höpürdeterek. Emiyordu. Hatta ısıırıyordu. Uzun yalamalarla amıma işkence etti. Sonra dilini içeri soktu ve yüzünü kremimle kapladı.

Odağını klitorisime kaydırduğında, onun için patlamak için boğucu baskıda kaybolmuş, tekrar tekrar haykırdım.

"Bana böyle mi ihtiyacın var Giulia?" diye sordu gözlerinde muzip bir parıltıyla.

"Evet. Aman Tanrım. Evet, Renzo." Nefes nefese izledim, göz temasını sürdürerek daha da tahrik oldum.

İki katına çıkarak ağızıyla benimle sevişmeye başladı. Başını yukarı itmek, dokunuşunun gücünü artırmaya yardımcı oldu ve gelme ihtiyacıyla titredim. "Lütfen, Renzo."

Bu adam için yalvarmayı asla bırakmayacaktım. Ve o da bunu biliyor gibiydi.

Kıçımın yanaklarını kavrayana kadar ellerini kalçalarımın altına doğru sürükledi. Kavrayışı acımasızdı. Tırnakları etimi ısıırıyordu ve sıkıkça, kıçımı ayırdıkça beni çılgına çeviriyordu. Beni daha yakın tutarak hırladı ve orgazmım içinde patlayana kadar beni yedi.

Çılgılık attım, mutluluk anımdan kanımın geri kalanına yayılırken gözlerimi sıkıca kapattım. Tatmin hızlı ve tatlıydı ve ben boşalmanın doruklarında süzülürken, bacaklarımı indirdi ve aceleyle kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı.

Yatağın kenarında dururken, "Tadına bakmam gerekiyordu Giulia," diye homurdandı.

Bakışlarımı, kökünün etrafındaki koyu renkli kılların arasından dimdik çıkan sikine kilitledim. Dudaklarımı yalayarak, orgazmımın solan dalgalarıyla savaştım ve ona doğru süründüm.

"Belki benim de bir taneye ihtiyacım vardır," diye alay ettim.

Parmaklarımı damarlı sertliğine birkaç kez sokup çıkarmaktan fazlasını yapamadan, karanlık bir şekilde kıkırdadı ve beni kollarının arasına aldı.

"Sonra görüşürüz." Beni döndürerek tekrar yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöktürdü. Arkamdan süründü ve yatak başlığına ulaşana kadar beni şilteden yukarı itti.

"Bir dahaki sefere," diye söz verdi boynumu öpmeden ve göğsünü sırtıma bastırmadan önce.

İnledim, ona doğru eğildim ve yüzümü onu öpmek için çevirdim. Dudaklarımız tekrar kenetlenirken, sikini bacaklarımın arasına sürttü. Dilinde kendimi tattım ve inledim, sonra haykırdım. Sikinin başını girişime dayadı. Kolunu karnıma dolayarak, derinlemesine itişini bedenimi kendine doğru çekmesiyle eşleştirdi.

Oturmuştu. Sonuna kadar. Sabit, sert itme nefesimi çaldı ve lezzetli gerginliğe uyum sağlamayı beklerken nefes nefese kaldım.

"Oh..." Hırıldadım, sert uzunluğunun her santiminin beni ittiğini ve doldurduğunu hissettim.

"Sana her zaman ihtiyacım olacak," diye yemin etti. Arkamdan içime girerken, klitorisimin etrafında sert daireler çizmek için aşağıya uzandı.

Hâlâ ilk orgazmımın etkisindeydim ve bu kadar kısa sürede bir başkasına hazır değildim. Özellikle de daha sert bir tanesine.

"Ve benim için gelmeni istiyorum," diye emretti boynumu emerken.

Geriye yaslandım, başını kavrayıp sıkıca tutarken elimden geldiğince başımı salladım. Ona doğru eğilerek, oraya daha hızlı ulaşmaya çalıştım. İçime ittiği o koca aleti daha hızlı ve daha sert sağlamak istedim. Kendini içimde kaybetmesi ve beni sıcak dölleriyle doldurması için onu zorlamak istedim.

"İhtiyacım var..." Klitorisimi sıkıca ovalayarak homurdandı.

Mutluluğun ilk dalgaları beni tüketti ve beni alıp götürmesine izin verirken saçlarını avuçladım.

"Siktir. Evet." Bir kez sertçe girdi. İki kez. Ve boşaldı. Sikinin her seğirmesini hissettim. Kalçalarının titrediğini ve arkamda sarsıldığını hissettim. Nefesi sertçe geldi, saçlarımı savurdu ve güçlü kollarıyla beni sardı ve yatağın üzerinde kendisiyle birlikte düşmem için çekti.

Kollarına sıkıca sarıldım, nefesimi tuttum ve endorfinlerin içime yerleşmesini bekledim.

Ve onun sıcak, gergin vücudu benimkiyle aynı hizada uzanırken, aynı sayfada olduğumuzu fark ettim.

Ona ihtiyacım vardı.

Ve korkarım ki, aramızda ne kadar engel olursa olsun, hep öyle olacaktı.

RENZO

Renzo

Giulia ve ben birlikte duş aldık ve onu tekrar arzulasam da yorgun olduğunu biliyordum. Uzun süre uyumamıştı ve bir saat içinde iki kez seks yaptıktan sonra ona acıdım ve bıraktım
Dinlen.

Onun yatağında olması ve uyanıp ona uzandığımda orada olacağını bilmek nadir bir hazine gibi hissettiriyordu.

Onu ilk kez götürdüğümde kaçmasına şaşırmamıştım. O gece onu beklenmedik bir şekilde becermiştim. Ama şimdi işler değişmişti. Zayıf ilişkimiz daha fazla bir şeye dönüşmüştü ve oyalanacağından emindim.

Ayrıca, bu sefer kaçamazdı. Kolay kolay kaçamazdı. Cecilia'yı ölümün eşiğinde bulduğumuz Romano mülküne ulaşmak için üç saat boyunca sahil boyunca araba kullanmıştık.

Bir süre daha uyumasını izleyerek kendime işkence ettim. Kendime karşı dürüst olsaydım, ona vurulduğumu itiraf ederdim. Bu kadına tamamen aşık olduğumu itiraf ederdim.

Düşmanım. Ve aynı zamanda, diğer yarım.

O dinlenirken, bilincinin en zayıf olduğu anda yanında olmam konusunda bana güvenirken, daha önce öğrendiklerimizi düşündüm. Cecilia'nın Giulia yaklaştığında ona neden sözlü olarak saldırdığını anlayamıyordum.

Bazen ölüm insanlara tuhaf şeyler yaptırır. Nihai sondan önceki o anda, herhangi bir kınama olmaksızın, bazen de herhangi bir anlamlandırma filtresi olmaksızın tuhaf şeyler söylenebileceğini bilmek için birkaçını öldürmüştüm.

Cecilia'nın birinin gayrimeşru çocuğunu taşıdığını nasıl itiraf ettiğini daha fazla düşündüğümde, Giulia'yı da bu tanımla düşündüm.

Onu üç kez becerdim, üçünde de onu döllerimle doldurdum. Eğer çocuğuma hamile kalırsa, bu da gayrimeşru bir bebek olacaktı. Evlilik dışı doğmuş. Evlenmeden önce hamile kalmıştı.

Çocuğumu başkasından almasına izin vermezdim. Cesedimi çiğnemedi kızımı ya da oğlumu başka bir adam büyütür müydü? Dahası, Giulia'nın Nickolas'la olan nişanından kaçmaya kalkışması durumunda, benim yardımım ya da kaynaklarım olmadan kendi başına bir bebek yetiştirmeye çalışacağını düşünmekten nefret ediyordum.

Hamile kalabileceğini bilmek onu tekrar arzulamama engel olmuyordu. Yedek tişörtlerimden birinde uyumasına bu kadar yakınken, onu sikimle ya da ağızımla uyandırmak istiyordum.

Onu istemekten asla vazgeçmeyeceğim.

Ve bu ikimiz için de adil değildi. Onu sonsuza dek yanımda tutmaya niyetliydim ve eğer er ya da geç birlikte bir çocuk sahibi olacaksak, bunu düzgün bir şekilde, onun Bernardi olmasının korumasıyla yapmayı tercih ederdim.

Onu uyandırmadan yataktan kalkarken sessiz bir kahkaha attım. Saat henüz erkendi, şafak sökmek üzereydi ve ben de düşüncelerimi ondan ayrı bir yerde eğlendirmek ve onun uyumasına izin vermek istiyordum.

Bir Acardi, Bernardi oluyor.

Hayatımız boyunca bize söylenenler yüzünden kulağa gülünç geliyordu. İkimiz de birbirimizden nefret etmek üzere eğitilmiştik ama şimdi birlikteyken bu çok aptalca, enerji ve öfke kaybı gibi görünüyordu.

Onu uyurken bıraktım ve telefonumu aldım. Dean'i aramam dört saat önce, Giulia'yı uykusundan uyandırmadan önce bitmişti. O zamandan beri sevişmiş, duş almış, yemek yemiş ve tekrar sevişmiştik. Düşündüğümde beş saatten fazla olmuş olabilirdi ve Dean'in benim için bazı bilgilere sahip olacağından hiç şüphem yoktu.

Ona, benim kendisiyle iletişime geçmeme izin vermesini söylemiştim. Bana cevap vermesinin biraz zaman alacağını düşündüm.

Dışarıdaki verandada durdum, korkulukların üzerinden ay ışığının denizdeki dalgalara yansımalarını izledim.

Dean hemen cevap verdi ve haberleri olduğunu doğruladı.

"Bazı bilgiler edinmek çok zor olmadı," diye açıkladı, "çünkü testler zaten talep edilmişti."

Bir bilgisayar korsanının elektronik tıbbi testleri bulmasını sağlayabileceğinden hiç şüphem yoktu. Bu kaptan, bu sağ kol, çok değerliydi ve ondan istediğim her şeyde çok yetenekliydi.

"Kim tarafından talep edildi?"

Ben sordum. "Marcus

Romano."

Kaşlarımı kaldırdım. *Hah*. Bu en azından yaşlı adamın kızının hamile olduğunu bildiğini kanıtlıyordu. "Yani Luka'ya bakire olmayan bir gelin verdiğinin farkındaydı."

Gelinlere bekâretlerini kanıtlatacak kadar arkaik değildik. Bazı ailelerde hala bir doktor ya da başka bir temsilci kadınların bakire olup olmadığını elle kontrol ediyordu. Diğerleri ise kanlı çarşafı göstermeyi alışkanlık haline getirmişti. Daha sık olarak, bu ima edilirdi. Kızlık zarı başka yollarla da bozulabilirdi ve bahse girerim birçok bekaret vakası kadın kendini tatmin ettiğinde kaybolmuştur. Ancak sadakatsizlik söylentileri çıktığında, kadınlar evlenmeden önce seks yaparken yakalandığında bu kadar büyük bir mesele haline geliyordu.

Ya da Cecilia'nın durumunda olduğu gibi, düğününden önce bir bebek taşıdığı doğrulandığında.

"Sadece bu da değil," diye ekledi Dean, "Marcus Romano bu tıbbi sonuçların gizlenmesi için para ödedi."

"Lanet olsun." Bu beni daha da şüphelendirdi. Romanolar zaten şaibeliydi ama bu sadece gerçeğin göz ardı edilmesi değildi. Bu kasıtlı bir örtbastı.

"Yani, evet, Marcus Luka ile evlendiğinde Cecilia'nın hamile olduğu gerçeğini saklamak istedi. Bu konudaki motivasyonu henüz ortaya çıkarılmadı."

Eminim nedenini de söylemeyecektir. Ancak bu, Giovanni'nin Marcus'a karşı kullanabileceği bir pazarlık kozu olabilirdi. Cecelia ile evlenmezdim. Kimse evlenmezdi. O artık bir ceset. Ama Giovanni bu bebekten haberdar olsaydı, belki de onunla evlenme ihtimalimi bile düşünmezdi.

"Test sonuçları da bebeğin erkek olduğunu doğruluyor."

Bir oğul. *Bir oğlan.* Cecilia'yı orada ölmek üzereyken bulduğumu Dean'e henüz söylememiştim. Haber yakında yayılacaktı ve Dean'e güvenmeme rağmen adamın odaklandığı şeyi karmaşıktırmak istemedim.

"Peki ya babası?" Ben sordum.

Boğazını temizledi. "Henüz bu bilgiye sahip değilim. Babalık testi istendi," diye doğruladı. "Ama henüz kesin değil."

"Lanet olsun."

"Ve bu test sonuçlandığında, Marcus'un bunun kanıtlarını silmek isteyebileceğini düşünüyorum. Bunun için gözlerimi açık tutacağım. Bu belgeleri ve laboratuvar iş emirlerini takip eden IT uzmanım bunu yakından izleyecek, ancak bu arada baba için herhangi bir kimlik verilmedi."

Hmm... Onunla aynı fikirdeydim. Marcus babanın kimliğinin gizemli kalmasını istiyorsa, bunun için çok iyi bir nedeni olmalıydı.

Belki de... Aklıma gelen ilk düşünceyle irkildim.

Belki de onundur. Çok saçma, çok zorlama ve uçuk görünüyordu ama bu düşünce bir kez aklıma gelince, görmezden geledim.

Cecilia'nın çocuğu ensest ilişki sonucu doğmuş olabilir. Eğer Marcus ya da Nickolas -Onu becerseydi, bu baba-kız ya da kız kardeş-erkek kardeş olayı olarak ensest olurdu. Bu kesinlikle örtbas edilecek ve saklanacak bir şey olurdu. Marcus ya da Nickolas kendi kanlarından biriyle sevişmiş olsalardı, elbette bunu örtbas etmek için bir motivasyonları olurdu.

O zaman neden Luka'ya evlenme teklif etti?

Dean, "Babalık testi sonuçları gelir gelmez, isterseniz size bir mesajla iletirim," diye teklif etti.

"Evet. Lütfen. Bunu takdir ediyorum. Bu adamın kimliğinin Luka'yı kimin öldürdüğünün ortaya çıkarılmasında kritik bir gelişme olacağını düşünüyorum."

"Katılıyorum," dedi. "Bunun önemli bir bağlantı olması gerektiğini düşünüyorum."

Ama Rocco Acardi'ye de mi? Ve Isabella'ya?

Daha fazla bilgiye sahip olmayı dileyerek iç çektim. Nedenini açıklayamıyordum ama bunu çözmek için zamanımın tükenmekte olduğunu hissediyordum.

Cecilia'nın öldüğünü görmek ürkütücü bir andı ama ölüme tanık olmaya ne kadar alışkın olsam da üzülmemiştim. O kadının ölümüne travmatik bir tepki vermemişim ama bu olay bana hayatın ne kadar kısa olabileceğini hatırlatmıştı.

Hayatımın geri kalanı ne kadar kısa olabilirdi ve Giulia ile paylaşabileceğim bir saniyesini bile kaybetmek istemiyordum. Nasıl ya da neden bu kadar çabuk ve derinden bağlandığımızı merak etmek yersizdi. Bağlanmıştık ve bundan geri dönüş yoktu.

Ancak katil için de zaman tükeniyor gibiydi. Tek bir kişi, aynı kişi olması gerektiğini düşünerek hızlarını artırıyorlardı. Luka düğününde öldürülmüştü, ardından cenazesi geçtiğinde Rocco da ölmüştü.

Cecilia sadece bugün, farklı bir şekilde ve acımasızca öldürüldü. Kendisi ve doğmamış bebeği üzerinde zehir kullanılmadı. Bir insanı bıçakla kesmek ve öldürmek çok daha kişisel bir öldürme yöntemi. Tutkulu.

Ve katilin kontrolden çıkması beni endişelendiriyordu. Bu suç dünyasının önde gelen insanların öldüren her kimse, umutsuzluğa kapılıyor ve yöntemlerini değiştiriyordu.

Eğer bu bize, bana ya da Giulia'ya yönelik daha büyük bir tehlikeye işaret ediyorsa, tetikte kalmalı ve daha da uyanık olmalıydım.

Eve hiç gitmeyecek. Giulia henüz farkında değildi ama sabah uyanır uyanmaz her şeyi açıklamam gerekecekti.

Acardi'lerin evinde yaşaması için onu iyi niyetle geri alamazdım. Onu kaybedemezdim. O gardiyana güvenebilirdi ama ben güvenmiyordum. Özellikle de Isabella, Giulia'yı Nickolas'a ayarlamaya bu kadar kararlıysa ona güvenemezdim.

Kız kardeşini becermiş olabilir. Bu atlamak için büyük bir sonuç gibi görünüyordu, ama şimdi aklıma girdiği için görmezden gelemezdim.

İçeri geri dönerken kendi kendime, "Bu tam bir karmaşa," diye mırıldandım. Dean'le telefonu birkaç dakika önce kapatmıştım ve bu konuyu onunla konuşmak için onu tekrar aramayı düşündüm. *Tüm* bunlar hakkındaki fikirlerini duymak için.

Er ya da geç, Giulia konusunda bana yardım etmesi için ona güvenmem gerekecekti. O benimle kalacaktı. Kararımı vermiştim. Ve onu Giovanni'den uzak tutmak için yardım almalıydım.

Bu aptal rekabeti açıklayana kadar.

Ben ve Giulia ile bitmek zorunda kalacaktı. Yeni bir nesil başlatmak zorundayız. Geçmiş orada kalabilirdi. İstedim geleceğe odaklanmalıydım.

Yatağa girmeye ve sabahın geri kalanında ona sarılmaya hazır bir şekilde ana odaya geri döndüm.

Ama orada değildi.

Gözlerimi kısarak odaya baktım ve evden bu kadar uzağa nasıl kaçtımın merak ettim.

Ve neden.

Birlikte kalmamız gerekiyordu. O buna benden daha fazla karşı koydu ama bunun için onu suçlayamazdım. Hayatı boyunca, kendisinden beklenenler konusunda hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini bilerek eğitilmişti. Bunu yapmak zorundaydım. Adım atmalı ve bu değişim talebiyle başa çıkmalı ve birlikte kalmak için bir şansımız olması konusunda ısrar etmeliydim.

Dişlerimi sıktım, onu ikna etmek için daha çok çalışmam gerekecek diye sinirlendim.

Yatağa yaklaşp küçük bir elmas küpe olduğunu fark ettiğimde endişelendim. Mücadele ettiğine dair net bir işaret yoktu. Çarşaf lar zaten seks yapmaktan birbirine karışmıştı ama odaya bakıp kavga izi aramaya çalıştım.

Kaçtı mı?

Yoksa kaçırıldı mı?

Tek bildiğim onun burada olmadığıydı.

Ve ait olduğu tek yer orasıydı. Benimle birlikte.

GIULIA

Giulia

I üst kolumu sıkıca kavrayarak uyandı.

Yine mi? Bu kadar çabuk mu? Az önce gözlerimi kapattığıma, ateşli ve yoğun bir sevişme turu daha yaşadığımıza yemin edebilirdim. Yine de itiraz etmedim. Zaten bağımlıyım.

Düşmanım için gidiciydim.

Gözlerimi açmaya üşenerek kendime geldiğimde, Renzo'nun pençesine yuvarlandım. Beni kabaca çekti, ama bu beni endişelendirmedi. Ne kadar muhtaç ve sabırsız bir aşık olduğunu çabucak anlıyordum. Ve bana gösterdiği her sert şefkat ve arzudan zevk alıyordum.

"Şşş."

Ne dedin? Kim söyledi bunu? Kafamın içinde uyarılar çınladı ve gözlerimi açtığımda alarma geçmek için çok gerçek bir neden gördüm. Başka biri konuşmuştu. Ve bu Renzo değildi.

Siyahlar giymiş, iri yarı, uzun boylu üç adam odaya izinsiz girmişti. Çığlık atmak, Renzo'yu çağırmak için ağzımı açtığımda, biri eldivenli elini ağzıma kapattı.

Isırmak ve bu adama beni serbest bırakması için yeterince acı vermek için çok kalın bir deriydi, ama denedim. Çılgılıklarım boğuktu. Onlara savurduğum tüm küfürler ve bağırışlar, kimseyi uyarmayacak mırıltılı seslere dönüştü.

Soluma doğru çılgınca bir bakış, bu kocaman, dağınık yatakta yalnız olduğumu gösterdi. Ama artık içinde ben bile değildim.

Bir adam kollarımdan tutarak beni yukarı çekti. Üçüncüsü de bacaklarımı tuttu. Birlikte ağızımı tıkadılar ve bileklerimden öylesine etkili bir şekilde bağladılar ki, bunu birçok kez yaptıklarını anladım.

Mafya haydutları. Adam kaçırmak için eğitilmiş askerler. Ama kim?

Elimden geldiğince mücadele ettim, erkekler tarafından kullanılma, hareket ettirilme ve kontrol edilme rutinini durdurmaya çok kararlıyım. Kıpırdanıp durmak bu üçlüyü yavaşlatmadı. Hem de hiç. Çok güçlüydüler. Çok tecrübeliydiler. Ve hangi mafya babası onlara beni Renzo'nun yatağından kaçıрма talimatı verdiyse onun emirlerini yerine getirmeye çok hevesliyidiler.

Beni nerede bulacaklarını nasıl

bildiler? Beni götürmen için seni kim gönderdi?

Renzo nerede?

O iyi mi?

Cecilia'yı ölmek üzereyken bulduğumuz için mi beni almaya geliyorlar? Neler oluyor?

Sorularımın hiçbirine mantıklı bir cevap veremiyordum. Adrenalin devreye girdikçe beni bombardımana tuttular. Burnumdan çok hızlı nefes aldım ve sessizliğimi sağlamak için kullandıkları paçavranın küflü kokusunun üzerine hızlı nefes almanın etkisiyle sinüslerim yandı. Kalbim korku ve öfkeyle hızla çarparken, şu anda güvenebileceğim herhangi bir sakinliğin, herhangi bir istikrarın kontrolünü kaybettim.

Çıldıramazdım. Duygularımı kontrol altında tutmalıydım. Vücudumun. Bu mantrayı tekrarladıkça, kendimi panik ve şokun hız treninden aşağı

indirdim.

Uyumaktan götürülmeye. Zihinsel bir kırbaç gibiydi, ama beni dondurmakla tehdit eden her şeyi tüketen dehşete karşı savaştım.

Beni Bernardi'nin tatil evinden aceleyle çıkardılar ve bir arabanın arka koltuğuna attılar.

Arabayı süren başka bir muhafızdı ve onu Renzo'nun Ailesi'nin çalıştırdığı zalimlerden biri olarak tanıdım.

Tanrı aşkına. Diğer üç adama ters ters baktım. Ben arka koltukta otururken ikisi beni kafese kapatmış, en uzun olanı da öndeki yolcu koltuğuna oturmuştu. Dört adam da Renzo'nun Ailesi için çalışıyordu. Bernardi askerleri tarafından kaçırılmışım. Bir Bernardi evinde uyurken kaçırıldım.

Öfkem değişti. Derin, kaynayan bir öfke yavaşça içimi doldurdu.

Sanki düşman olduğumu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım varmış gibi. Giovanni'nin oğluyla yattığımı nasıl bildiğini bilmek istemiyordum. Annem bir ortaklık yakalamıştı. Yunanlılar bizi yolda durdurmaya çalıştıklarında Renzo'yla ata bindiğimi duymuştu. Düşmana yakın olduğumu duyduysa, Giovanni'nin de durumdan haberdar olacağını varsaymak uygun görünüyordu.

Beni oğlundan uzak tutmak için kaçırması hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Renzo arabadaki konuşmayı dinlememe izin verdiğinde Gio'nun ne kadar zorba olduğunu duymuştum. Bu konuşma bana onun ne kadar baskın, kontrol manyağı bir mafya babası olduğunu yeterince anlatmıştı.

Belki de Gio'nun Renzo'yu arayıp beni villalarından çıkarmasını söyleyebileceğini düşünmekle aptallık etmişim.

Ya da belki Gio, asi ve bağımsız ikinci çocuğunun kendisini dinleyeceğini varsaymaktan daha iyisini biliyordu.

Ama beni bu şekilde almak? Öfkemin içimi ısıtmasına izin vererek ileri doğru baktım.

Bu saçmalık. Yine de Renzo'nun güvende olduğu gerçeğiyle rahatlayabilirdim. Artık beni kimin kaçırdığını bildiğime göre, Giovanni'nin kendi oğluna zarar vermeyeceğini bilerek rahatlayabilirdim. Onu cezalandır, evet. Evet.

ilk cezanın beni onunla paylaştığım yataktan çalmak olduğu anlaşılyordu.

Yine de öfkem dinmedi. İkimizin de evim dediği şehre yaklaştığımız uzun yol boyunca öfkeliydim. Beni bu şekilde yataktan kaldırmaları tam bir saçmalıktı. Ben suçlu bir pislik değildim. Beni zorla bu arabaya bindirmek ve bu şekilde taşımak zorunda değillerdi.

Daha da acısı, Renzo'ya inanabileceğim fantezilerle nasıl uykuya daldığımdı. Bir şekilde birlikte olma şansımız olacaktı. Gelecekte bir çift olarak yaşayabileceğimize. Bu fantezi dünyasında, Renzo'nun sevgilisi olurum. Hatta karısı, Bayan Giulia Bernardi, çünkü Acardi soyadını bırakarak annemle olan bağıımı koparmıştım.

Rüya gibi bir hayalle uykuya dalmıştım. Kız kardeşlerimi onun koruması altına alacaktım ve mutlu bir aile olacaktık. Ve Renzo'nun karısı olarak, Bernardi askerlerine sahip olacaktım. Beni dinlerlerdi. Onlara istediğimi yaptırma hakkına sahip olacaktım.

Zincirlenmiş bir mahkum gibi oradan oraya sürüklenmemek. Sıkışmış ve susturulmuş değil.

Şehre dönüş yolunun tamamı uzun geldi ve ellerim fermuarlı bir bağla birbirine kenetlenmişken daha rahat etmek için her yer değiştirdiğimde, yanımdaki gardiyanlar bana pis bir bakış fırlattı.

Onlara orta parmağımı göstermek için elimi kaldırdım. Bir tanesi eğlenerek sırtıttığında, ona ne kadar öfkeli o l d u ğ u m u görme zevkini tattırdığım için nefret ettim.

Sakin ol. Sakin ol ve oraya vardığımızda hepsine saldırmak için bekle.

Harika bir plan değildi ama buna sadık kalacaktım. Onlar beni taşıırken, içimde öfke birikmesine izin verdim, böylece uygun an geldiğinde onu serbest bırakabilecektim. Sonunda o an geldi. Bernardi malikânesinin arka tarafı olması gereken bir girişe park edildi, motor durduruldu ve adamlar dışarı çıktı.

İkisi çıkışımı idare etti ama ayaklarım yere değer değmez sarktım. Ağırlığının onları şaşırtmasına izin vererek, kollarının altından geçmek için eğildim.

Ne yazık ki başka bir asker de hazır bekliyordu ve onun tutuşu kesinlikle sırtımda ve kığımında çürükler bırakacaktı. Askerler birlikte beni ayağa kaldırdılar ve yeni asker beni içeri taşıdı.

O kadar hızlı gittiler ki hangi yöne gittiğimizi işaretlemekte zorlandım ama beni nerede bırakmak istediklerini anladım.

Evin içinde aşağıya doğru gittik, yukarıya değil. Beni merdivenlerden aşağı indirdiler, mobilyalı odalara değil.

Zindana benzeyen bir bodrumda, beni omzuna alan pislik durdu. Sonra öne doğru eğildi ve bedenimi sert beton zemine çarpmaya zorladı.

Ağızımdaki tıkaçla nefes nefese kaldım ve metalik kokulu havayı hızla içime çekmem ağızımdaki ve boğazımdaki acılığı daha da kötüleştirdi.

Acı vücudumda sekti ve kığımın ve yan tarafımın üzerine düşmenin etkisiyle donuk zonklama yayılırken, yerdeki kurumuş kanı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Çiş ve bok kokuları da havada asılı duruyordu ve nerede olduğumu merak etme zahmetine girmedim.

Beni bir hücreye götürdüler. Muhtemelen, kolay çıkışı olmayan bir yere. Daha önce sayısız kişiye işkence ettikleri ve öldürdükleri bir yere.

Bir adamın öne çıkıp tıkaçımı kesmesine hazırlıklı değildim. Bir diğeri bana bir şişe su fırlattı ama içmek için acele etmedim.

"Bu zehirli mi?" Hırladım.

"Lanet olası kapak kırılmadı, sürtük." Bu şekilde hırlayan adam başını sallayarak ve ne kadar nankör olduğumdan yakınlıkla odadan çıktı.

"Onunla yatmamın karşılığı bu mu?" Diğerlerine sordum. "Sırf onunla yattım diye işkence görüp öldürülmek mi?"

İçlerinden biri omzunun üzerinden kapalı kapıya bakarak, "Kapa çeneni," diye uyardı.

Neden korkuyor ki? Onlar sadece işlerini yapıyorlar. Umurlarında değil. Onlara beni alıp buraya getirmeleri söylendi, hepsi bu.

"Gio beni vurdu diye mi? Ailelerimiz arasındaki aptalca eski bir rekabet bizi dūřman yaptıđı için mi?" Öfkelen dim ve su řiřesinin kucađından dūřup yuvarlanmasına izin verdim.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." Asker bunu o kadar vurgulayarak tekrarladı ki kaşlarını çattım. Komutla birlikte gözlerini kaldırdı ve daha da açtı.

Bana bir řey mi söylemeye çalışıyor? Erkeklerin bana emir vermesinden ve ne yapmam gerektiğini söylemesinden bıkmıştım. Renzo'ya güvenecek, ona inanmak isteyecek kadar onunla vakit geçirmiştim. Ama bu rastgele Bernardi askerinin bana yardımcı olacak bir ipucu vermeye çalıřtđđını dūřünecek kadar gardımı dūřürmezdim.

"Nefesimi ve enerjimi yardım için bağırarak harcamaktan daha iyisini biliyorum." Bu alaycılığın ortaya çıkmasını engelleyemedim. Muhtemelen bir savunma mekanizmasıydı, durumumun ne kadar vahim olduğunu fark etmekten caydırmak içindi.

"Yapma-" Kapının tokmağı çevrilince diğer asker sustu.

Her iki adam da diđerlerinin hücreye giriřini izlemek için döndü ve onlar içeri girerken ben korktum. Artık dehřete dūřmüřtüm. Bu Romano askerlerinin benim alanıma girmesiyle neler olduđunu anladım.

Giovanni Bernardi, tek yapmaya çalıřtđđım Luka ve babamın katilini tespit etmekken, Renzo'nun benimle, sözde dūřmanla birlikte olduğunu duymuş olmalı. Yardım etmeye çalışıyordum. Ailelerinin yanında yer almak ve bu gizemde onlara özgürce yardımcı olmak için annemin gazabını göze alıyordum.

Ama Giovanni araya girmemiş ve beni Renzo'nun yanından uzaklaştırarak müdahale etmemişti.

Romanos'a beni almasını söyleyecek kadar ileri gitmişti.

Hay sikeyim!

Bu Romanoların burada olmasının tek bir nedeni olabilirdi. Nickolas amacına ulaşmak için geliyordu. Beni almak için adamlarını buraya gönderiyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Onlardan kaçmak imkansız olurdu.

Onlara saldırmak anlamsız olurdu.

Sayıcı benden üstündüler. Silahları vardı.

Annemin evlenmemi istediği sadist adama gönderilmek üzere bağlanmış ve tutsak edilmişim, böylece güç ve daha fazla paraya sahip olma şansıyla kendini daha fazla kandırabilecekti.

"Güzel." Romano askerlerinden biri başını sallayarak varlığımı onayladı. Buraya getirildiğimin görsel kanıtını incelerken benimle konuşmuyordu. Bütün bu olayda işbirliği yapıyorlardı. "Onu bulduğunuz için minnettarız," dedi Bernardi muhafızına, ki o da bana sertçe susmamı önermişti.

"Onu yakında taşıyacağız," dedi ve asker grubunu bir kez daha hücreden dışarı çıkardı.

Bernardi askerlerinin ikisi de onlarla birlikte ayrıldı.

Kapı kapandığında beni yapayalnız bıraktılar.

En kötü korkularımın gerçekleştiği bir ortamda, soyulduğum gibi aptalca bir düşünceye kapıldım.

Renzo ile daha fazla zaman geçirebilmeyi dilerdim. Otoriter dudaklarını öpmek. Sert, güçlü vücudunun benimkini tuttuğunu hissetmek. Ve konuşurken benimkini kavrayan elinin rahatlığı altında erimeyi.

Bu yeterli değildi. Onunla daha fazlasını istiyordum. Onunla her şeyi istedim. Bir ömür boyu.

Ama elimizdeki tek şey buydu.

O adamlar döner dönmez beni nişanlıma götüreceklerdi. Onlar beni düğünümüz için uygun görene kadar bir yerde tutulacak ve uslu durmam sağlanacaktı.

Siktir et.

Nickolas'ın karısı olmadan önce kendimi öldürürdüm.

Kalbim, bedenim ve ruhumla Renzo'ya aittim.

Yaşadığım sürece başka hiçbir erkek onun yerini alamayacaktı.

RENZO

Renzo

"Giulia?" Evi ararken seslendim. Burası büyük bir yerdi, büyük partilere ev sahipliği yapmak ve aynı anda büyük misafir gruplarını ağırlamak için tasarlanmıştı.

Neden dolaştığını ya da kendini gezdirdiğini bilmiyordum. Yapsa da umurumda değildi. Bu kadın zaten kalbime gizlice giriyordu, bu yüzden meraklı hissetmesi ve etrafta dolaşmak istemesi umurumda değildi.

Evin içinde ilerledikçe şüphelerim arttı. Hiçbir alarm çalmamıştı. Güvenlik sistemini açık tuttuğumdan emindim çünkü etrafta destek verecek bir koruma yoktu. Onun güvenliği konusunda bu kadar aptal olamazdım.

Yine de biri içeri girmiş gibi görünüyordu. Sadece bu da değil, bunu yapmışlardı. alarm sistemini devre dışı bırakma ve sıfırlama erişimi *ile*.

"Ne oluyor lan?" Kendi kendime mırıldandım. Küpesi cebimde kalmıştı. Yatağın boş olduğunu görüp mücevherini bulur bulmaz giyindim ve onu bulmak için yola koyuldum. Ondan geriye kalan tek şey bu küçük parlak metal parçası gibi görünüyordu. Sanki buhar olup uçmuştu.

"Neredesin lan sen?" Boş ve sessiz eve doğru fısıldadım.

Ona karşı hissettiklerimin derinliğinden korkarak kendi başına gitmeye çalışmadıysa ya da tam tersi, o zaman birinin buraya gelip onu yakalamış olması gerekirdi.

Tam olarak benim müdahalemden kaçınmak için.

Ve bu yerin gelişmiş güvenlik sistemini tetiklememek için dikkatli olun.

Birinin bizi izliyor olabileceği, Dean'le dışarıda telefon görüşmesi yaptığımı bilecek kadar bizi gözetliyor olabileceği gibi sinir bozucu bir fikri düşünürken öfkem artmaya başladı. Bir şeyleri yok etme ihtiyacı içimi doldurdu ve alarm panelinin devreye girme sesi kulaklarıma ulaştığında elimde silahımla oraya doğru fırladım.

Kapıyı kırarak açtım ve numaraları girmekte olan görevlinin önünü kestim. Sahanlıkta Giovanni duruyordu. Kaşlarını kaldırıp bana baktı, her zamanki gibi beklenti içindeydi ve telefon görüşmesini bitirdi. Her zaman telefonda. Her zaman bir yerlerde ve bir şekilde hepimizin uzaktan lideri olarak hareket halindeydi.

İçeri girdi ve ben onun sert, neredeyse sinirli ifadesine gözlerimi kısıtım.

"Evet. Bu işe yarar. Sizi kısa süre sonra arayacağım." Fuayeden içeri girerken cihazı indirdi ve etrafa göz gezdirdi. Bir şey aradığı izlenimine kapılmadım. Daha çok, benimle yüzleşmek için oyalanıyor gibiydi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Buraya gelmesinin bir nedeni *vardı*. Adam üç saatlik yolu öylesine gelmeyecek kadar meşguldü.

Gelişinin zamanlaması beni germiştir. Giulia'nın kayıp olduğunu öğrendikten hemen sonra gelmişti. Burada olmaması yardımcı olsa da, onun yanımdan gitmesini istemiyordum. Er ya da geç, Giulia'nın benimle olacağından haberdar olmasını sağlayacak adımları atmaya başlamam gerekecekti ama o gün bugün değildi.

"Seninle konuşmaya geldim."

Başımı salladım. "Nerede olduğumu nereden biliyordun?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz homurdandım ve cevap vermesini engellemek için elimi kaldırdım. "Boş ver." Beni takip etmek zor olmazdı. Bütün

araçlar takip edilebiliyordu. Şehirden ayrılacağıma dair açıklamamdan memnun olmamıştı ve bahse girerim, onun isteklerine karşı şehirden ayrıldığı için ona meşhur bir siktir çeker çekmez, rotamı takip etmişti.

"O kadına karışmayacaksın."

Gözlerimi kısmıştım. "Hangi kadın?"

"Bana aptalı oynama," diye uyardı, sesini alçaltarak ve daha uğursuz bir ses tonuyla. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun."

Silahımı yere bıraktım ve kollarımı kavuşturdum. "Aydınlat beni."

Yaklaştı ama aceleyle yaklaşması karşısında irkilmedim. Beni korkutmak için babamın kaşlarını çatması ve öfkeyle bana doğru koşmasından çok daha fazlası gerekirdi.

"Seni aydınlatmak zorunda değilim, seni şımarık serseri."

"Artık ikinci komutanın bende olması gerektiğini sanıyordum," diye

karşılık verdim. "O zaman öyle davran!"

Başımı salladım, Giulia'nın burada olmamasına onun sebep olduğunu fark ettiğimde dudağımı ısırdım. *Bunu ödeyeceksin, seni orospu çocuğu.*

"Nasıl öyle davranmıyorum? Luka'nın yaptığı gibi kaptanların üzerinde gezinmiyorum. Kontrol manyağı değilim. Ve yine de bir şeyler yapılıyor. Belki de örgütteki askerler bu saygıyı takdir eder ve moralleri daha yüksek olur."

"Moralin canı cehenneme. Biz ne dersek onu yapacaklar ve bu iş bitecek."

"Bu da ne böyle? Bunca yolu denetim yöntemlerim hakkında bana söylenmek için mi geldin?" Kısa ve cazip bir düşünceyle Giulia'nın kitabından bir sayfa ödünç aldım. Kaçmanın ve bu Mafya Ailesi'ndeki rolümden vazgeçmenin cazibesi hiçbir zaman şu anda olduğu kadar çekici olmamıştı.

"İkinci komutan gibi davranmak istiyorsun, kardeşinin katilini bulmaya odaklanmalısın. Sana onun intikamını almanı söyledim!"

"Öyleyim!" Bunu ne kadar büyük bir saygısızlık olarak algılayacağını umursamadan kükredim. "Öyleyim amına koyayım."

"Oh, öylesin, ha?" Alaycı bir tavırla baktı, sanki hayal kırıklığını üzerinden atmak istercesine biraz geri çekildi. "Luka'nın katilini ararken bir yandan da burada Giulia Acardi ile takılıyorsun. İşin stresi zaten seni o kadar etkiliyor ki, düşmanlarımızın kızıyla küçük bir tatile çıkman gerekiyor."

Dişlerimi sıktım ve kendini beğenmiş suratını yumruklama isteğime karşı koydum. "Siktir git. Yapmayacağım."

"O kadını becermeyecek misin?" Homurdandı. "Duyduğum gibi değil. Tanıkların söylediği gibi değil. Yunanlılar seni kovalarken yolun yarısını yakıp yıktılar, o kadar korkmuş ve dikkatin dağılmıştı ki kimin bölgesinden geçtiğine dikkat etmedin. Giulia Acardi'yi de yanında şehir dışına götürdüğüne dair haberler geldiğinde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünsene."

"Kiminle yattığım seni ilgilendirmez."

"Evet, öyle!" Ellerini yumruk yaparak, sanki aynı sert yumruk atma arzusuyla mücadele ediyormuş gibi tekrar yaklaştı. "*Onu* ne zaman seçtiğin beni ilgilendirir. Yeryüzündeki onca kolay kadın varken, onun saçmalıklarına kanmak zorunda mısın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Sırıttı. O kadar hınzır, manyakça bir ifadeydi ki akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünüyordu. "Öyle mi?" Başını sallayarak tekrar başka tarafa baktı ve nefesinin altından mırıldandı. "Senden daha çok şey biliyorum. O kadınla birlikte olamayacağını hiç kuşkusuz biliyorum. Giulia yasak bölge."

"Siktir git."

"Hayır. Siktir git, seni aptal. O kötü haber."

Gözlerimi kıstım, karım olmasını istediğim kadını kötülerken her geçen dakika daha da sinirleniyordum. "Onu tanı mıyorsun. Giulia hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tahmin edecek kadar biliyorum." Beni işaret etti, yüzü gergindi ve öfkeyle kaplanmıştı. "Annesini tanıyorum. Ve Isabella Acardi'nin kötü haber olduğunu biliyorum."

"Giulia onun gibi değil."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Onun gibi değil mi? Giulia'nın onun bir uzantısı olmadığını dūřünecek kadar aptal olabilir misin?"

"Giulia Isabella'nın piyonu değil. Ondan nefret ediyor."

Öfkeli bir kahkaha daha attı. "Seni geręekten buna inandırdı mı? Ne kadar aptal olabilirsin? Senden ikinci adamım gibi davranmanı bekliyorum ve o kaltak tarafından kandırılacak kadar saf olduğun halde bunu yapmayacaksın-"

Ona yumruk attım. Sertęe. Tam yüzünün yan tarafına.

Çevresel görüşümde, muhafızlar öne doğru adım attılar, gergin ve harekete geçmeye hazırđılar. Ama Giovanni onları durdurdu. Sendeleyerek geri çekilirken, çenesini bir o yana bir bu yana kaydırıp öldürücü bir niyetle bana bakarken, muhafızları geri pūskürtmek için elini kaldırdı.

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok." Gözlerinde parlayan zehirli bir nefretle bana bakarak öfkeleni. "Hiçbir fikrin yok."

"Bilmiyorum," diye hararetle kabul ettim. "Öyleyse neden bana söylemiyorsun?" Giulia gibi mükemmel bir kadının neden bu kadar yasaklı olmak zorunda olduğunu merak etmekten ve tahmin etmekten bıkmıştım. Neden bu rekabeti başlatan eski bir mesele yüzünden benim dūřmanım olduğu yaftasıyla yaşamak zorunda kaldığını.

"Her şeyi bilmene gerek yok. şimdi değil. Tek yapman gereken emirlerime uymak. Sana kardeşinin katilini bulmanı ve adaleti aramanı söyledim. Cecilia'yla evlenmeye hazırlanmanı söyledim."

Kendimi kaybettim. Kıkırdama gülmeye dönüştü ve histerik bir hal almadan önce kendimi yakaladım. "Cecilia?"

Gözlerini kısıp kahkahalarımı bekledi. Ona güldüğümü fark *etmeyecek* kadar aptal ve sıkıcı olamazdı. Söyleyebileceği onca şey varken.

Başımı iki yana salladım ve ani tepkimi kontrol altına

aldım. Cecilia'yla evlenmek mi?

Böyle bir şey olmayacaktı. Bıçaklanmamış olsaydı bile bu benim için bir seçenek olmazdı. Kim ne derse desin kalbim Giulia'ya aitti.

"Beni takip ettin. Tam olarak nerede olduğumu bilmen gerekiyordu," dedim karanlık eğlencem azalırken.

"Ne olmuş?" diye sordu.

"Romanos'un villasına gittiğimi bilmelisin."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Gördüm. Adamlar gittiğin yolu görmüşler. Giulia'nın yanında olduğuna dair söylentilerin asılsız olduğunu ve onu bulduğuna göre gelini kontrol etmek için uğradığını varsaymak istedim."

"O asla benim gelinim olmadı," diye tükürdüm. "Onu hiç istemedim." "Ben senin adına istedim."

Bu çok aptalca. Artık bu konuda tartışmak anlamsızdı.

"Oh, öyle mi? Şey, o öldü."

Dondu kaldı, bana bakıyordu.

"Cecilia öldü. Onu o yerde bıçaklanmış olarak buldum."

"Öldü mü?" Çabucak ayıldı. Öfkesi azalmış, yerini endişe gibi bir şeye bırakmış gibiydi.

Endişelen.

Cecilia'nın öldüğü haberi onu telaşlandırdı.

"Sen-" Sanki bu durumu benim yerime başkası halletsin istermiş gibi muhafızlara baktı. Sanki bu haberle ne yapacağını bilmiyormuş gibi.

"Yapamazsın. Yapma, Renzo. O kadından uzak dur." Gitmek için döndü.

"Acardis'ten uzak dur. Onun gazabından asla kaçamayacaksın."

"Giulia'nın mı?" Muhafızlar kapıyı açmak için acele ederken ben de peşinden koştum. Giulia'nın öfkesi yoktu.

"Onu rahat bırak," diye uyardı.

"Gio!" Koluna yapıştım ama elimden kurtuldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dışarı çıktı ve buraya getirildiği arabaya doğru ilerledi. "Gio!"

Bilmecelerine sinirlenerek bağırdım. "Nerede o?"

Aklımda hiçbir şüphe kalmadı. Kızın nerede olduğunu biliyor olmalıydı. Buradaki güvenlik sistemi ve arabadaki takip sistemi sayesinde, kızın burnumun dibinden kaçırılmasını ayarlayan kişi muhtemelen oydu. Ona tekrar saldırmak ve yumruklarımınla cevaplar vermek için onu yere yıkmaktan başka seçeneğim yoktu. Hiçbir şeyden haberim yoktu, karanlıkta asılı kalmıştım ve cevaplayamayacağı bir sürü sorum vardı.

Muhafızlar sayıca benden üstündü ve ona karşı şiddet kullanırsam liderlerinin tarafını tutacaklardı. Ve amacım Giulia'yı bulmakken bu, uğraşmak zorunda olmadığım bir gecikme ve engeldi.

Yolun son basamağına ulaşır arabaya doğru koşmaya başladığımda, kapılar çarpılarak kapatıldı ve araba hızla uzaklaştı.

Sert nefesler alarak arkalarından baktım. Öfkeliydim, içimde yanan bu canlı öfke canavarıyla fokurduyor ve hırıliyordum.

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama kızın nerede olduğu hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı.

Sinirlenip hiçbir şey yapmamak yerine aceleyle arabama yöneldim ve hızla eve dönmek için arabama bindim.

Giulia'dan vazgeçmezdim. Asla vazgeçmezdim.

Giovanni onun nerede olabileceği hakkında işe yarar bir şey söylemezse, başka bir yere bakmam gerekecekti.

Dario'ya sorardım. Isabella'ya güven olmazdı. Bunu Gio'dan duymama gerek yoktu. Onun şüpheli olduğunu biliyordum.

Giulia amcasından övgüyle bahsetmişti. Yeğenini o kulübe casusluk yapması için gönderdiğini öğrendikten sonra adama saygı duyacağımdan emin değildim, ama o daha çok

onu dinlemeye, annesinin söylediği her Şeyi duymaya olduğundan daha açıktı.

Ben olsam ona ulaşırdım. Yedek Acardi kardeş. Telefonumu aldıktan sonra Dean'i Giulia'nın amcasının izini sürmesi için görevlendirdim. Isabella'dan daha güvenilir olmalıydı.

Adamla buluşur buluşmaz, öğrendiğim her Şey hakkında onu uyaracaktım. Isabella'nın Giulia'yı ayarladığı adamın, kimsenin arkasında duramayacağı bir Şey yapmış olabileceğini bilmeyi hak ediyordu. Nickolas kendi kız kardeşiyle yatmış olabilirdi. Ve Acardiler böyle birinin ailelerine katılmasını istemezlerdi. Giulia'yı geri almak için Dario'ya her Şeyi anlatırım.

"Lanet olsun." Elimi yüzüme sürdüm ve olabildiğince hızlanmaya odaklandım.

Bu durum her geçen dakika daha da kötüye gidiyordu.

Tek yapabildiğim Giulia'nın güvende olması ve bana dönüş yolunda hayatta kalmak için elinden geleni yapması için dua etmekte.

GIULIA

Giulia

T Hücrede bekledikçe umutlarım daha da azaldı.
Kararımı vermiştim. Nickolas'ın kadını olmadan önce ölecektim.

Ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Renzo kayıp olduğumu biliyordu. Saatler geçmişti ve beni Bernardi villasından çıkarmalarından birkaç dakika sonra yatağın boş olduğunu fark ederdi.

Ve eğer kaybolduğumu bilseydi, beni bulmak için can atardı.

Ama sonra ne olacak?

Beni kaçıran onun ailesiydi. Bunun Giovanni'nin işi olduğunu varsaymak zorundaydım. Kararları o veriyordu. Henüz emekli olmamıştı ve kulak misafiri olduğum konuşmaya göre, Renzo'ya güvenmiyor ya da Luka'nın eskiden üstlendiği işleri devralma tarzına katılmıyor gibiydi.

Renzo, Ailesi'nin adamlarının beni o evden kaçırdığını öğrenirse, bu konuda ne yapabilirdi?

Renzo'nun adamlardan herhangi birinin sadakatini kazanması için henüz çok erkendi.

Babasının adamlarını alt etmesinin imkânı yoktu. Gio yetkiliyken, bu muhafızlara beni burada tutmalarını ve Romanos'a teslim etmelerini emredecekti.

Nickolas'a.

Hayır. Gitmem gerek.

O adamla birlikte olmayı hayal bile edemezdim. Bir saniye bile. Artık Renzo ile ne kadar iyi olduğumu bildiğim için, başka birinin bana dokunmasını istemiyordum.

Şimdiye kadar oyalanıyorlardı.

Beni bir hücreden diğerine taşıdılar ve bu hücrenin kapısını kapatıp kilitleyebilecekleri halde açık bıraktılar. Yerde kan ve dışkı olmaması küçük bir merhametti ama yine de rahat edemedim ve edemedim.

Askerler hücrem dışındaki büyük koridorda içki içip kokain çekse de nöbet tutmak zorundaydım. Kapı açıkken, yanımdan geçerken onları duyabiliyor ve görebiliyordum ve birden fazla kez bana katılmam için alay ettiler.

"Gevşemek istemediğine emin misin?" diye takıldı Romano askerlerinden biri. "Nicky'nin sert ve kaba sevdiğini duydum." Diğerleri de onunla birlikte güldü. "Seni alıştırırken işini kolaylaştırabilir."

Dudaklarımı kapalı tuttum. Benden hiçbir yanıt alamayacaklardı. Onlara bu zevki tattırmayacaktım.

Bir hamle yapmalarını ya da beni taşımalarını beklerken, elimden gelen en güçlü sakinlik duygusuna tutunmaya çalıştım. Mantıklı ve tetikte olmalıydım, duygusal ve korkmuş değil. Dehşet içimde dolaşıyordu. Kesinlikle korkuyordum ama bunu gösteremezdim ya da beni ele geçirmesine izin veremezdim.

"Eh, hâlâ toplantıdalar," dedi biri sonunda, daha fazla kokain satmaya başlamaları gerekip gerekmediğini ya da beni Romano malikânesine taşımaları gerekip gerekmediğini tartışırken. "Her zaman toplantıları falan olur. Onu arabaya ne zaman getireceğimize dair bir mesaj alırız."

Bu adamların bahsettiği kişiler Nickolas ya da Marcus Romano ve Giovanni Bernardi olmalıydı. Beni Renzo'nun elinden aldığı için kimden nefret edebileceğimi ve kimi suçlayabileceğimi bilmek yardımcı olmalıydı. Ama bu beni pek rahatlatmadı. Beni ve sevgilimi ayırmak için kimin komplo kurduğunun pek önemi yoktu. Dikkat etmem gereken en büyük ayrıntı, bu durumdan kurtulmak ve Romanoların gözetiminde olmaktan kaçınmaktı.

Renzo'nun yüzü aklımdan çıkmıyordu ve o adamın bana verdiği gücü düşündüğümde, içten içe daha güvenli hissediyordum. Onu düşünmek bile yaralı kalbime iyi gelmişti. Benimle paylaştığı tatlı, samimi sözleri tekrar hatırladığımda, buradan çıkma kararlılığım daha da arttı.

"Sana her zaman ihtiyacım olacak."

Ondan şüphe etmedim. Renzo bana olan sevgisinin ve arzusunun kalıcı olacağına yemin ettiğinde ona inanmıştım. Düğünde ve sonra evime gizlice girdiğinde bir kaçamakla başlamış olabilirdik, ama sağlam ve istikrarlı bir şekilde çok daha kalıcı bir şeye dönüşmüştü.

Aşk gibi bir şey. Sonsuza kadar.

Onun hakkında düşünmeye ve hayal kurmaya fırsatım olmadı. Buraya koşup beni kurtaracağına dair fantezilerim soldu.

Koridorun ilerisinde kapıların açılma sesini duyunca dikkat kesildim. Bir kargaşa olmasa da, içki içen ve kokain çeken adamlar etrafta dolaşıyordu. Görünüşe göre bazıları gidiyordu ya da gitmesi bekleniyordu.

Başka biri mi geliyordu? Ya da gidiyor muydu? Söyledikleri her şeyi takip edemedim ve sadece kısmi yorumlar yapıldığında, muhtemelen kulaklarındaki iletişim birimleriyle konuştuklarını fark ettim.

Bernardi'nin adamlarından biri, muhafız arkadaşlarına kendisiyle birlikte gelmelerini işaret ederek, "Biz gidip izinsiz gireni yakalayacağız," dedi. Durakladı ve Romano askerlerine baktı. "Sanırım onun yerinde kalmasını sağlayacaksınız?"

"Oh, evet. Evet, burayı hallettik."

Bernardi askerleri izinsiz giren biriyle ilgili her neyse onunla ilgilenmek için ayrıldıktan sonra umudumu kaybettim. Renzo olamazdı. Renzo olamazdı.

onu "izinsiz giren" biri olarak tanımladı. Romano gardiyanları hücreme girdiğinde gerildim. Umut etmeyi ve sakın kalmayı boş ver.

Panik beni kavrarken düzenli nefes almak için zorlandım.

Gözlerindeydi. Orada parlayan yaramaz, açgözlü pırıltı bana yeterince şey anlatıyordu. Hızlı ve emin yaklaşımları, buradaki alanımı paylaşmaya kararlı olduklarını gösteriyordu. Lider kemerini çözüp pantolonunun fermuarını açarken, ben de tekrar yere çöktüm.

Bileklerim hâlâ bağlıydı ama ağzım tıkalı değildi. Bağlanmamış ayaklarımla tekme atabiliyordum.

"Ne-" Sormamak için kendimi zor tuttum. *Biliyordum*. Aptal değildim. Burada bana karşı birleşiyorlardı. Bernardi muhafızları gittiğine göre, bu Romanolar bir örnek istiyorlardı.

"Bakire kalması gerekiyor," diye uyardı ikincisi, ereksiyonunu pantolonundan çıkarırken.

"Ama bu o daracık götü sikemeyeceğimiz anlamına gelmiyor," dedi bir diğeri beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırırken.

Direnirken kalbim göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyordu. Çok hızlı bir şekilde buraya doluştular, üçü de amımı Patronlarına bırakırken beni ellerinden gelen en iyi şekilde ihlal etmeye hevesliydi.

Geceliğimi yukarı iterlerken biri eliyle ağzımı kapattı. Daha sonra, kurtulmak için ne kadar şiddetle tekmelesem ve kıvransam da külotum yırtıldı.

Buraya aceleyle geldikleri için kapıyı kapatmışlardı. Bağlı ve küçük olduğum için üçünün de üzerime gelmesine karşı savunmasızdım.

"Onu ilk ben becermek istiyorum," dedi en uzun boylu olanı, bir adamı kenara iterken.

Yere düştüm, bileklerim bağlı olduğu için düşüşümü engelleyemedim. Dizlerimdeki ağrılar uzun sürmedi. Tek hissedebildiğim, başıma geleceklerin dehşetiydi.

Bana yapacaklarını. Kendi başıma ayağa kalkmadan, lider saçlarımı yumrukladı ve beni kanlı dizlerimin üzerine çekti.

"Aç kapıyı, sürtük." Aletini yanaklarıma vurdu ve dudaklarımı birbirine daha sıkı yapıştırdım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Saçlarımı acımasızca kavriyor, kafa derimi yırtıyordu ama hıçkırarak ağlamayacaktım. Bana tecavüz etmesi için ağzımı açmayacaktım. Ağzımda olmasını istediğim tek penis Renzo'nunkiydi. Ve eğer bu herif beni zorlamaya kalkarsa, onu ısırırdım. Sertçe.

"Burada neler oluyor?"

Bernardi gardiyanının sesi benim kurtarıcım oldu. Aletlerini pantolonlarına geri sokan Romano erkeklerine kaşlarını çatarak hücrelere geri dönmüştü. Saçımı tutan adam Bernardi askerine dönmeden önce kendini geri çekti ama beni bırakmadı.

"Orospu karşılık veriyordu," diye açıkladı, saçlarımdan tutarak beni daha yukarı çekti.

Yükselince haykırdım ve tırnaklarımı eline geçirmek için iki elimi kaldırdığımda bir çılgılık daha kulaklarıma ulaştı. Benimkini değil.

Ama başka bir mahkumun.

Dario Amca'yı yakalamışlar. Bernardis'in yakalamak için uyardığı izinsiz giren kişi o olmalıydı. Sert bir itiş kakışla onu yanıma yere bıraktılar.

"Dario?" Fısıldadım, onun burada olması beni şaşırttı ve üzdü. Engelli ve zayıf bir adama bu kadar acımasızca davranmaları.

Bernardi muhafızı "Onu rahat bırakın," diye emretti. Daha yaşlı, daha uzun boyluydu ve yüzünü ya da sesini tanımasam da buranın sorumlusunun o olduğu izlenimine kapıldım.

Onun komutasında adamlar dışarı çıktı. Şanslı bir kurtarıştı ama tecavüzden kurtulmuş olmanın nimeti üzerinde duracak vaktim yoktu.

"Dario Amca?" Kuru dudaklarımı yaladım ve aceleyle ona doğru koşarken zorlukla yutkundum. Dizlerim ağrıyordu, sıyrıklarda iğne batması gibi bir acı ve daha derin bir yaranın zonklayan radyasyonu vardı. Nefes nefese ona doğru koştum.

yere yatırdım. Ona ulaşır ulaşmaz yan tarafına çevirdim ve yediği dayaktan dolayı yüzüm buruştu.

Onu incitmişler, çürüklerin şişmesine ve yüzünde hafif sıyrıklar oluşmasına neden olmuşlardı.

Sert nefes alarak yuvarlandı. Yaralandığı yeri göremeden önce karnından gelen kanın sıcaklığını hissettim.

Hayır! Hayır!

"Dario Amca. Ne oldu?" Vurulduğunu açıklamasına gerek yoktu. Bu apaçık ortadaydı. Yüzünü buruşturarak kıpırdandığında gömleğindeki deliği gördüm, artık kanla lekelenmiş bir boşluktu.

"Ben..."

Gözlerimi yakan yaşları geri kııptım. O bunu hak etmiyordu. Her ne olduysa, bu muameleyi hak etmemişti. Ben de onların kaçırma saçmalığını hak etmemiştim ama şimdi tüm bunların adaletsizliği hakkında sızlanmanın zamanı değildi.

"Seni bulmaya çalışıyordum. Isabella planlar yaptı ve bunu yapmasına izin veremezdim." "Nickolas'la evlenmem için mi?"

Nefes almakta zorlanıyordu. Beni duyup duymadığından, anlayıp anlamadığından emin olamıyordum. Az önce Cecilia'nın ölümüne tanık olmuşum ve ölümün eşiğindeymiş gibi görünen amcamı kucağıma aldığıma inanamıyordum.

Gözlerini açtı, acıdan kıvrılırken gözlerini kısarak bana bakabilmek için kapaklarını araladı. "Gitmelisin. Kız kardeşlerini al ve onları götür. Acardi adının bu kan davasıyla birlikte sonsuza dek yok olması gerekiyor. Asla bitmeyecek."

"Ne kan davası? Neler oluyor?" Görüşünü açmak için ağarmış saçlarını geriye doğru taradım. "Dario Amca," diye yalvardım, "neler oluyor? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kız kardeşlerinizi alın ve yeni bir hayata başlayın. Yeni isimler ve yeni bir ev. Ailenizin hiç bilmediği bir fona para aktarmaya çalıştım. I

Ben sadece yedekken alternatif yatırımlara başladı ve şimdi onu bulup gitmen gerekiyor. Kızları al ve git."

Başımı salladım, son arzularına itaat edeceğimi bilmesini istiyordum. Bu hayatı terk etmeyi çoktan planlamıştım. "Ama neden? Neler oluyor?" Çok fazla ölüm. Çok fazla soru.

Bilmemekten bıkmıştım.

"Annen..."

İç çekerken ve nefesi hırıltılı bir sesle yavaşlarken ona daha sıkı sarıldım. Dudaklarından kan akıyordu ve birden fazla kez vurulmuş olması gerektiğini anladım. "Dario!"

Zayıfça başını salladı, ayılmıştı. "Isabella."

"Peki ya o?" Ben talep ettim. Onun da bu işin içinde olması gerektiğini

biliyordum ama nasıl? "Giovanni'nin ilk sevgilisiydi."

Gözlerimi kırıştıtararak açtım, bunu hesaba katmamıştım.

"Marcus'un bir evlilik planladığını biliyordu ama Giovanni'yle yatıp onu kazanabileceğini düşündü. Marcus zaten evliydi. Ama başkasıyla sözlenmiş olmasına rağmen Bernardi adını ve servetini istiyordu."

"Ve onunla yattı mı?"

Tekrar başını salladı, daha da zayıflamıştı. Hızla zayıflıyordu.

"Giovanni'yi kendisi için istiyordu ama o görevine sadık kaldı ve kendisinden beklendiği gibi Arianna ile evlendi. Kimse birbirlerine aşık olacaklarını tahmin edemezdi ve bu Isabella'yı o kadar öfkелendirdi ki intikam almaya yemin etti. Sanırım... Yıllar önce Arianna'yı öldürdüğünden hep şüphelenmişimdir. Gio'nun görücü usulü gelini yerine onu seçmemesinin intikamı olarak."

Vay anasını! Bu bomba gibi bir haberdı ama sözlerinin kafamda yer etmesine izin verdiğimde, bunun beni Renzo'dan ayıran o lanet olası rekabetin temeli olması gerektiğini anladım.

"Gio onu severdi. Arianna'yı. Ama sanırım Renzo doğduktan sonra Isabella onu öldürdü. İkinci tercihi olan Rocco ile evliyken buna dayanamadı ve yıllar sonra siz doğana kadar kısırlık sorunu yaşadı."

Bu şokun içime işlemesi biraz zaman alacaktı. Burada oturup bir tarih hikâyesi isteyecek vaktim yoktu. "Ama bu şimdi ne anlama geliyor?"

"Bu gitmen gerektiği anlamına geliyor. Git, Giulia. Kendini ve kız kardeşlerini kurtar." Parmağı titredi ve o titremeyeyle birlikte yere bakma ihtiyacı hissettim.

Elime küçük bir bıçak tutuşturdu ve ben bıçağı aldığımda ne yaptığını anladım.

"Burada tutulduğunuzdan şüphelenmiştim. Isabella Romano'larla buluşacağından bahsetmişti ve ben de Bernardi malikânesine bu kadar yakinken neden buraya geldiğini merak ettim." Öksürdü, nefes alışları yavaşladıkça daha fazla kan tükürdü. "Yakalanmanın beni sana getireceğini düşünerek şansımı denedim."

Burnumu çektim ve gözyaşlarımın onun kanlı gömleğine damlamasına izin verdim. "Ah, amca." Yaptığı büyük fedakârlık karşısında duyduğum minnettarlıkla ona sarılmaya çalışırken ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Lütfen. Git. Francis kaçmana yardım edecek. Sana yalvarıyorum, Giulia. Yeni bir aile kur. Yeni bir hayat. Bunun zamanı çoktan geldi." Bu son fısıltılı yalvarışlarla gözlerini kapattı. Bir kez, sonra iki kez daha nefes verdi.

O gitmişti.

Ölmüştü.

Benim için ayağa kalkmaya çalışan tek akrabama baktım. Babam aile reisiyken ona kıyasla daha küçük görülen yedek kardeşe. Ama aynı zamanda, ailemin dikkatli gözleri altında beni cesaretle yetiştirmeye çalışan tek adamdı.

Git.

Son nefesinde bana yalvarmıştı ve şimdi bir umutsuzluk çukuruna düşemezdim. Onun yasını tutacaktım. Bu fedakâr adam için yas tutacaktım ama önce onun son emirlerine kulak vermeliydim.

Bıçağın sapını dişlerimin arasına sıkıştırdım ve bileklerimi bağlayan fermuarları kestim. İstedğimden daha uzun sürdü ve amcamın cesedine bakarken gözlerimi bulanıklaştıran yaşlarla, daha sert ve daha hızlı çalışmak için zorlandım.

Kaçmak zorundaydım. Onun fedakarlığının bir hiç uğruna olmasına izin veremezdim.

Aceleyle kestiğim için bağlar kopar kopmaz kollarımı indirdim ve ağrılarımı silkeledim. Uzuvarım uyuşmuştu ama kan hücum edip kaslarım bağlardan kurtulunca bıçağı bir kez daha kavradım.

Elime aldım ve gitmeye hazırlandım.

Yakında geri gelmek zorunda

kalacaklardı.

Ve bu benim anım olurdu.

Özür dilerim, Dario Amca.

Cansız bedenine baktım, onu bu şekilde kaybettiğim ve burada bırakmak zorunda kaldığım için üzüntü ve pişmanlık içindeydim. Onu uygun bir şekilde gömmek ve uğurlamak için yanımda sürükleyemezdim. Onun için dua ederek ve ona acılarımı anlatarak bir an daha geçiremezdim.

Bekledim. Gergin ve kavgaya hazır bir şekilde kendimi kapının yanındaki duvara yapıştırdım.

Biri kapı tokmağına dokunduğu anda kaslarımı kilitledim ve nefesimi tuttum.

Panel itilerek açıldı ve ben öne doğru sıçradım, bıçak önüme çıktı.

Sadece bir kişiydi. Tek bir Romano muhafızı. Aletiyle yüzüme tokat atan adam olduğunu görünce daha da alçaldım ve elimi geri çektim, ancak bıçağı tekrar kasıklarına doğru sapladım.

Onu hazırlıksız yakaladığım için tepkisi gecikti. Bu kadar kolay olacağını düşünene kadar saf değildim. Çoktan silahına uzanmıştı. Şanslı bıçağı aletin yakınına saplayıp, muhtemelen oradaki bir şeyi keserek

neredeyse nutku tutulmuştı. Ama iyi bir önlem olarak ayağa kalktım ve dizimi yukarı doğru sallayarak yüzüne vurmak için kafasını kavradım.

Sonra koştum. Dario'nun kanlı bıçağıyla merdivenleri hızla çıktım ve güvenli bir yere ulaşana kadar durmayı reddettim.

Artık hiçbir yer güvenli görünmüyordu. Sadece Renzo'nun kollarında kendimi güvende hissettim. Yine de ailesinin evinden kaçtım, dünyanın başka bir yerinde, buradaki hayatlarımızı doyuran drama ve tehlikeden uzakta kendi güvenli sığınağımı yaratmam gerektiğini biliyordum.

RENZO

Renzo

Behir sınırlarına ulaştığımda kendimi patlamaya hazır gergin bir bomba gibi hissediyordum. Hayal kırıklığı içimde kabardı. Olabildiğince hızlanarak, kontrolümü kaybetmemeye ve bu aciliyetin beni ezmesine izin vermemeye çalıştım.

Eve dönmek ve Giovanni'nin Giulia'yı nereye götürüp alıkoymuş olabileceğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Onu arayarak zamanımı boşa harcamadım. Bana bir şey söylemesini talep etmek zaman kaybı olacaktı.

Kararını vermişti. Giulia geçmişte onu ne kadar kızdırmış olursa olsun, Isabella'ya ve Acardi soyadına olan eski kinini sürdürmeye kararlıydı.

Acardi olması onun suçu değildi. Bernardi olarak doğmuş olmam da benim suçum değildi. Onu bu kadar yargılayıcı ve önyargılı yapan her neyse, Giulia'nın ya da benim şu anda yaptığımız hiçbir şeyle ilgisi yoktu.

Gio'nun yaşadığı, Luka'nın eskiden oturduğu Bernardi malikanesine yaklaşıırken Dean beni aradı, ben de bana bilgi verebileceğini umarak cevap verdim.

"Ne oldu?" Onu sertçe selamladıktan sonra sordum. Kaba davranarak duygularını incitmek konusunda endişelenmeme gerek yoktu. O da aynı şekilde suskundu.

"Eve gelmen gerekiyor," dedi. Sonundan gelen bir ses kafamı karıştırdı. Sanki telefonunu kapatıyor ve aceleyle bir yere gidiyordu.

Saklanmaya mı alışıyor? Gizlice dolaşmaya mı alışıyor?

"Elimde bilgi var ama buraya gelip ne bulduğumu görmeniz daha iyi olur."

Kabul ettim ve daha da hızlanırken telefonu kapattım. Eğer bir polis beni kenara çekmeye cüret ederse, buna pişman olacaktı. Hiçbir şey beni Giulia'ya götürecek bilgiyi almaktan alıkoyamazdı. Hiçbir şey.

O kadar sert fren yaptım ki lastik soyuldu ve yolda gıcırdadı. Gelişigüzel park ettim, telefonumu kaptım ve içeri koştum. Hiçbir koruma beni durdurmadı. Kimse bana seslenmedi.

Koşarak içeri girdim ve Dean'i aradım. Buraya gelmemi söylemişti ama nereye gideceğimi söylememişti.

Ona seslenmek pek akıllıca görünmüyordu. Gio'yu yumrukladığımdan beri kendimi düşman gibi hissediyordum. Ben onun oğluydum. Hâlâ ikinci adamdım, Luka'dan sonra görevi devralmıştım ama Giovanni'ye vurmak, hesabını vermem gereken bir suçtu. Kendini korumak için beni izlemeleri için muhafızlara emir verirse hiç şaşırmazdım.

Elbette tartışacak ve yumruk yumruğa gelecektik ama Giulia'dan vazgeçmesi için verdiği emirlere uyup başımı sallamak yerine Giulia'yı istemekten yana olmayı sememle aramıza reddedilemez bir çizgi çekmiştim.

"Renzo."

Döndüm ve Dean'in büyük fuaye alanında bana doğru koştuğunu gördüm.

Nefes nefese değildi ama acele etmesi gerektiğini ima edercesine hareket ediyordu. "Bu taraftan," dedi başıyla başka bir koridoru işaret ederek.

Bu adama güveniyordum ve bana evin içinde rehberlik ettiğinde itiraz etmedim. Ona neler olduğunu sormak artık bir şeyi değiştirmeyecekti. Tek kelime etmeden onunla birlikte konağın arka tarafına doğru ilerledim.

Beni merdivenlerden aşağı indirdi ve normalde hainleri ve mahkûmları hapsettiğimiz hücrelerin yakınında olmamı istemesinden korktum. Düşmanlarımızı ve hasımlarımızı ana ve en büyük evimizden uzak tutmak ve hareket ettirmek tercih edilirdi, ancak arkaik bir zindanı andıran eski yeraltı katmanları nesiller önce iyi bir nedenden dolayı inşa edilmişti.

Belirli hücrelerin olduğu bölgede yavaşlarken yumuşak ve sessiz bir şekilde konuşarak, "Daha önce buraya geri döndüm ve birkaç askerin dışarı koştuğunu gördüm," dedi.

"Adamların neden sadece buradan girilebilen girişten kaçmış olabileceklerini anlamak için içeri girdiğimde bunu buldum." Bir hücrenin içindeki zemini işaret etti ve ben de çimento üzerindeki karanlığı görünce nefesimi tuttum.

Kan.

Burada biri ağır yaralanmıştı. İlk aklıma gelen Giulia oldu. Eğer burada yaralanan ve kanaması olan oysa...

"İşte orada." Dean bana hâlâ kurumakta olan kan birikintilerine değil, arka duvarın yanındaki küçük bir nesneye bakmam için yalvarıyordu.

Gözlerimi kısarak ve neyle ilgilendiğini merak ederek ona yaklaştım.

Aşağı doğru çömeldiğimde nefesim yine ciğerlerimde sıkışıp kaldı. Yavaşça uzandım ve küçük elmas küpeyi aldım.

Giulia'nın küpesi. Çiftin diğer yarısı cebimde duruyordu. Kaçırıldığı tatil köyündeki yatakta çıkmıştı.

O buradaydı.

Tekrar arkama baktım, orada o kadar kanı kaybeden kişinin o olabileceği fikri tüylerimi ürpertti.

"O..."

Küpeyi alıp cebimden çıkardığım diğeriyle eşleştirirken Dean, "Binanın hiçbir yerinde ondan bir iz görmedim," dedi.

"Gelir gelmez tüm hücrelerde onu aradım." Boğazını temizledi ve boş odadan çıkarken onu takip etmemi işaret etti.

Giulia'yı burada başka bir yerde bulamadığına dair raporu beni rahatlatmalıydı ama onu görene ve hayatta ve iyi olduğunu bilene kadar bu korku pençesinden kurtulamayacaktım.

Nezarethaneler ve onları birbirine bağlayan koridorda aceleyle ilerledik. Acelemiz yüzünden ilkel bir masaya çarptım. Purolar hâlâ için için yanıyordu. Çok sayıda içki şişesinde hâlâ alkol vardı. Ve iki kez bakınca, bir sıra beyaz tozun kalıntısını gördüm.

Muhafızlar son zamanlarda buradaydı. Giulia buraya getirildiyse, hemen götürülmüş olmalı.

"Başka ne var?" Daha yenisi inşa edilmeden önce muhtemelen bir zamanlar şarap mahzeni olarak kullanılan başka bir depo alanına doğru onu takip ederek sordum.

"O." Dean yeri işaret ederek bana dolabın bir bölümünden damlayan kalın bir kan çizgisini gösterdi. "Bunu içeri girdiğimde fark ettim ve daha detaylı incelediğimde..." Küçük kapıyı iterek açtı ve ortaya bir ceset çıktı.

Giulia değildi. Öldürülmediğini ve bu dolap boşluğuna tıkılmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Ama amcasına böyle saygısızca davranıldığını görmek onu üzecekti.

Dario küçük alanda yığılmış, daha sonra atılacak bir kemik çuvalı gibi duvara yaslanmış yatıyordu.

"Lanet olsun." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, ölümlerin bu kadar artmış olması karşısında hayrete düştüm ve dehşete kapıldım.

Cecilia'yı ölürken görmüştüm. O kadının kan kaybından öldüğünü gördüğümünden beri daha tam bir gün bile geçmemişti.

Dario daha farklı, daha acil bir sona ulaşmış gibi görünüyordu. Burada, ailemin arazisinde saklandığına göre, bir Bernardi askeri tarafından öldürülmüş olmalıydı. Ölüp buraya saklanması başka bir açıklaması olamazdı.

Ama... Noktaları birleştirip bunun Dario'yu öldürenle diğerklerinin hayatına son verenin aynı kişi olduğu anlamına geldiğini varsayamazdım. Cecilia bıçaklanmıştı, Dario gibi vurulmamıştı. Rocco ve Luka gibi zehirlenmemişti de.

"Giulia..." İçimi kemiren kafa karışıklığı ve endişenin ötesini düşünemiyordum. İçimde bir korku oluştu ve panikle nefes almaya çalıştım.

"Görebildiğim kadarıyla burada değil," dedi Dean, doğrudan güvenceye ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi. "Sanırım buradaydı, eğer o küpe onunsa. Ama kaçmış olmalı."

"Sen-" Sertçe yutkundum. "Diğerklerinden haber aldın mı? Diğerk muhafızlardan ve adamlardan?"

Başını iki yana salladı.

"Giovanni'den herhangi bir emir duymadınız mı?"

Dean genellikle tek başına, neredeyse bağımsız ve özgür bir ajan gibi sağ kolum olarak çalışırdı. Devriye görevlilerinin ve komiserlerin daha katı görevlerine bağılı değildi çünkü tüm emirlerimi doğrudan yerine getirmesi bekleniyordu.

"Hayır. Babanızdan doğrudan bir haber almadım. Ne en çok emir verdiği ekipten ne de kişisel güvenlik ekibinden herhangi birinden yanıt alabildim." Telefonunu alırken beni üst kata çıkarmak için başını eğdi.

Dario'yu bu şekilde bulmak her şeyin sonu değildi. Onu ortadan kaldırmak gerekecekti. Gömülmesi. İlgilenilmesi. Ama bunların hiçbirisi Giulia'yı bulmak kadar önemli değildi.

"O raporlarla ilgili haberi aldıktan hemen sonra buraya geldim." Kaşlarını çatı, telefonunu kontrol etti ve biz merdivenlerden konağın ana katına çıkarken kaşlarını çatı. "Eğer sinyal alabilirsem..."

Yanında durdum, sekmeleri yenilerken telefonuna baktım. "Bilgi aldınız mı?"

Başını salladı ve beni salonun arka tarafındaki pencerelere doğru götürdü. Kimse s ö z ü m ü z ü kesmedi. Son zamanlarda konuklar burada kalmıyordu ve

Muhafızları zindan girişinin yanındaki çıkışa koşturan kargaşa ne olursa olsun, tüm güçlerin başka bir yerde tutulduğu anlaşılıyordu.

Dean'in telefonunun yenilenmesi için gergin, acı dolu saniyeler bekledim ve yenilendiğinde bir belgenin kopyasını yüklediğini fark ettim. Tıbbi bir belge.

"Hacker, Cecilia Romano için gönderilen babalık testlerinin bir kopyasını almayı başardı. Bu testler Marcus Romano tarafından sipariş edilmiş ve parası ödenmiş," dedi Dean, sanki zaten bildiği gerçekleri yineleme ihtiyacı duyuyormuş gibi. Sanki bir özete ihtiyacım varmış gibi.

"Babalık testleri mi?"

Geri döndüm, Giovanni yaklaşırken ona baktım. İlk kez yalnızdı. Eve onunla birlikte hiçbir Bernardi muhafızı gelmemişti. Ama bana tekrar bağırarak istediğine dair açık bir işaretle yaklaşmadı.

Şok ve şaşkınlık yüzüne yansımıştı. Yüz hatlarında çizgiler oluşmuş, açık ağzı ve iri gözleriyle tamamen sersemlemiş görünüyordu.

"Cecilia Romano için mi?" diye sordu, sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi. "Marcus'un kızı olduğundan şüpheleniyor musun?"

Başımı salladım. "Çocuğu için babalık testleri."

Kaşlarını çattı. "Luka'nın çocuğuna hamile miydi?"

Dean nefes verdi, hâlâ yükleme yapmak için ekranı kaydırıyordu. Aşağıda hücrelerde olduğundan beri telefon çekmiyordu ve kilitlenmişti. "Hayır," diye cevap verdi.

Giulia'nın nerede olduğunu sormak dilimin ucundaydı. Cecilia'nın hamile olduğunu duyunca ne kadar hazırlıksız yakalanmış olursa olsun, kendimi tutamadım.

"Giulia nerede?" diye sordum. Bilip bilmediğini sorarak vakit kaybetmeyecektim. Bilmek zorundaydı.

"Kaçtı."

Hay sikeyim! Hücrede onu bekleyen kader her neyse ondan kaçtığı, güvende olduğu için sevinirken, bunun onu bir daha asla göremeyeceğim anlamına gelmesinden korkuyordum. Şimdi, her zamankinden daha fazla, bir gün Nickolas'ın karısı olabileceği ihtimalinden haberdar edildiğinde ima ettiği gibi, temelli kaçma arzusunu gerçekleştirecekti.

"Neden-"

Giovanni kaşlarını daha da çatarak elini kaldırdı. "Cecilia hamile miydi? Luka ile evliyken mi? Ondan önce mi?"

Dean başını salladı ve telefonunu daha yukarı kaldırdı. "Evet."

Döndüm, satırları hızla gözden geçirdim. Sonuçlar gelmişti. Ve bebeğinin babasını tanımlayan satırda görmeyi ummadığım bir isim vardı.

"Kimin bu?" Giovanni görmek için yaklaşarak sordu. Sesi yetişemeyecek kadar şaşkın ve inançsızlık içindeydi.

"Rocco Acardi," Dean'in telefonundaki testi okudum.

"Acardi!" Giovanni böğürdü. Ellerini yumruk yaptı ve bana ters ters baktı.

Giulia'nın babası. Cecilia'nın kardeşimle nişanlıyken aşık olduğu kişiydi. Luka'yla evlenmeden önce onu hamile bırakan oydu.

Cecilia'nın ölüm döşeğinde söylediği ateşli ve öfkeli sözleri düşündüm. Giulia'ya, Rocco'yla ilişkisinden olan doğmamış oğlu yaşasaydı çok kızacağını söyleyip hırladığında.

Bir oğul olacağı için mi? Giulia'nın evlilik yoluyla elde edeceği bir şey yerine Aileyi devralmak için mi?

Hiç mantıklı gelmedi. Yine de bunu düşünmek için fazla zamanım olmayacaktı. Giovanni küfredip yanıma geldi.

"Git." Dudaklarını yaladı ve başını salladı, daha da korkmuş ve telaşlanmış görünüyordu. "Git, Renzo. Onu öldürmelisin."

Geriye çekildim, onu inceliyordum. "Kimi öldüreceksin?"

"Isabella." Başını salladı ve elimi tuttu. "Yapmalısın."

Artık bana bağırmıyordu, artık bana kızgınmış gibi davranmıyordu. şimdi, sanki son umudu benmişim gibi bana bakıyordu.

"Akli dengesi yerinde değil. Delinin teki." Başını salladı ve benim yetişemediğim küfürler mırıldandı. "O... O başka birini öldürmeden önce durdurulmalı!"

"Ne?" diye sordum. Dean aramıza bakarken sordum, benim hissettiğim kadar kaybolmuş görünüyordu.

"O..." İnledi ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Isabella Acardi. O durdurulmalı. Çok ileri gitti. Önce karım. Sonra oğlum?"

Gözlerimi kısmıştım. O saçmaladıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Yoksa saçmalık mıydı? Eğer doğruyu söylüyorsa ve Giulia'nın annesinin Luka'yı öldürdüğüne gerçekten inanıyorsa...

"Açıkla," diye emrettim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sanki fiziksel bir dokunuş bunu vurgulayacakmış gibi ön kolumu tekrar kavradı. "O bir deli. En son bir erkek onun yerine başka bir kadını seçtiğinde, onu öldürdü."

"Kim?" Gerçi kimden bahsettiğine dair içimde bir his vardı. Ondandır.

Ve annemden.

"Onunla kalmadım. Annenle evlendirilmeden önce birlikte takılıyorduk. Ve o bundan hoşlanmadı. Isabella annenle evlenmeye devam ettiğim için çok öfkeliydi ve onu sevdiğimde çılgına döndü. Onu öldürdü, Renzo."

İçimi öfke kapladı. "Isabella Acardi annemi mi öldürdü?" Arianna Bernardi uzun yaşamamıştı. Onu sadece dört yıl hayatımda tutmuştum ve ölmeden önce -sözde bir araba kazasında- oluşturduğum birkaç anıyla onu tanımak için elimde sadece fotoğraflar ve videolar vardı.

"Hiçbir zaman kanıtım olmadı," diye itiraf etti Gio, başını sallayarak ve bakışlarını indirerek. "Bunu asla kanıtlayamadım, tam olarak değil, ama yıllar boyunca bana ipuçları verdi."

"Seninle alay etti," dedi Dean, öfke dolu bakışlarıyla. "Güvenlik ekibi yıllarca onun alaycı mesajlarıyla ve Arianna'nın ölümünü gördüğüne dair telkinleriyle uğraştı."

Gio kaşlarını çatarak başını salladı.

"Ve sen onun *yaşam*asına izin mi verdin?" Ben talep ettim.

"En iyi intikamın, Arianna'yı aradan çıkardıktan sonra da onu seçmeyeceğim gerçeğiyle yaşamasına izin vermek olduğunu düşündüm. Isabella'yla hiç uğraşmaktansa karımın, aşkımın hatırasıyla sonsuza kadar mutlu olmayı tercih ederim."

"Giulia'nın annesinin benim annemi öldürdüğüne gerçekten inanıyor musun?" Gio iç çekti. "İnanıyorum."

Dean başını salladı ve sessizce katkıda bulundu.

"Ve Luka'yı da onun öldürdüğünden mi şüpheleniyorsun?" Bu dönüşü inanamayarak sordum. "Neden?"

"Çünkü bana saldırmak istiyor. Bize. Bizim adımıza. Yapabileceği her şekilde." Tekrar kolumu kavradı, şimdi ikisini birden tutuyordu.

Kendini demirlemek için mi tutunduğundan yoksa isteklerini daha güçlü bir şekilde vurgulaması mı gerektiğinden emin değildim.

"Onu bitirmelisin, Renzo. Bitirmelisin."

Bunu yapmalıyım. Çünkü Giulia buradan kaçarsa ve hesapçı, katil annesinin onu bekliyor olabileceği eve kaçmak gibi bir planı varsa, onu da psikopata kaptırma riskini göze alamazdım.

"Git!" Gio emretti ve beni iterek serbest bıraktı.

Dean bana başıyla onay verdi ve ben Acardi'lerin evine gitmek üzere evden çıkarken benimle birlikte koşmaya başladı.

Eğer başka bir yerde güvende olsaydı, uzun zaman önce yapmayı planladığım şeyi yapardım. Luka'nın düğün resepsiyonundan beri.

Kardeşimin intikamını alacaktım, sonra da kadınımle kaçacaktım.

Babamın o kadınla birlikte olmasından geriye kalan pisliği temizlemekle görevlendirilmek istemiyordum.

Düşmanımın kızıyla olan geleceğime güvenmek istedim.

Çünkü bu dünyada bizi birden fazla nesle yayılan bu çarpık, iğrenç dramdan yeterince uzaklaştırabilecek bir yer olup olmadığından emin değildim. Ve ne Giulia'nın ne de benim aşkımızın önünde böyle bir engele ihtiyacımız vardı.

GIULIA

Giulia

I Yola ulaşana kadar koştum, çıplak ayaklarımla bu kadar uzun süre kaçabildiğime hayret ettim. Bernardi malikânesinden uzaklaştıkça, temelli kaçmaya daha da kararlıydım.

Eve gider ve kız kardeşlerim için daha güvenli yerler ayarlardım. Marianna yardım ederdi. Beatrice ve Lucia uzak bir kuzeni ziyaret etmekten hoşlanıyorlardı ve onlardan onları annemden ve bu yerden uzak tutmalarına yardım etmelerini isteyebileceğimden emindim.

Seçkin bir mafya ailesinin kızı olmanın getirdiği tüm bu zenginliğe, şatafata ve yaygaraya ihtiyacım yoktu. Küçük kız kardeşlerim de bu yaşam tarzını umursamıyordu.

Ne olursa olsun, anneme hayatım ve geleceğim konusunda güvenemezdim. Kız kardeşlerim konusunda da ona güvenemezdim.

Ama yalnız olmadığımı biliyordum. Dario Amca'ya güvenmiştim ve o artık yoktu. Francis bir müttefik olacaktı. Ve Renzo her zaman kalbime ve inancıma sahip olacaktı.

Kaçacağım ve güvenli olduğunda, ondan bana gelmesini isteyeceğim. Mafya dışında yeni bir hayata başlamak için, eğer bunu yapmayı seçebilirse.

Artık Giovanni'nin ikinci adamı olduğuna göre, bunu bırakıp bırakamayacağından emin değildim. Yedek olmaktan bir sonraki lidere, prenze geçmekten hoşlanmıyor gibi görünüyordu ama görevin bizim dünyamızdaki erkekler için farklı tanımlandığını anlıyordum.

Önce güvenli bir yere gidin. Sonra, gelecek için plan yapın.

Daha işlek bir yola ulaştığımda bir araç çağırdım ve ulaşım ücretini ödemek için hesabımın numarasını ezberlediğim için minnettar oldum.

Şoför kanlı kıyafetlerimden şüphelenmiş gibiydi ve Dario Amca'nın bıçağını geceliğın altına sıkıştırmama rağmen bakışlarını üzerimde hissettim. Sanki ona saldıracaktım gibi defalarca dikiz aynasına baktı.

"Hastaneye falan gitmek ister misiniz, hanımefendi?" Başımı salladım.

Eve yaklaştığımızda yutkundtu ve daha da gerildi. "Um. I - Burada durabilir miyim?" Kapılara baktı ve buranın bir Mafya konutu olduğunu bildiğı için yüzünü buruşturdu.

"Sorun değil. Teşekkürler." Sinirli bir şekilde konuşmasını beklemedim ve arabadan çıktım.

Kapıdaki nöbetçi kaşlarını kaldırdı ve aceleyle girişin kilidini açtı. Ona el salladım, bu muhtemelen daha da garip görünüyordu, ama en azından onu tanıyabildiğimi bilmesini sağladım. Sanki bu beni daha az şüpheli gösterecekmiş gibi.

Neredeyse iki gündür yoktum. Bu şekilde dönmek iyi görünmüyordu. Ama umurumda değildi. Annemden kaçmak ve kız kardeşlerimi buradan çıkarmak için derin bir kararlılıkla başımı dik tuttum ve aceleyle içeri girdim.

"Giulia."

Uşaklardan biri yaklaşırken hafifçe yavaşladım. Bana katlanmış bir not uzattı ve ifadesini gerçekten nötr tutacak kadar sağduyuluydu. Yüzünde tek bir tepki bile yoktu ve darmadağınık görüntüm karşısında gözünü bile kırpmadığında rahat bir nefes aldım.

Kâğıdı alarak kaşlarımı kaldırdım. Babam öldüğünden beri çalışanlarla uğraşıyordum ve bu alışkanlıktan kurtulmak zordu. "Annem içeride mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Daha önce bir toplantı için ayrıldı ve henüz dönmedi."

Toplantılar. Eminim Romano'larla Nickolas'la olan düğünüm hakkında konuşmaya gitmiştir. Gerçekleşmeyecek bir tören.

"Teşekkür ederim. Lütfen kız kardeşlerim için bir şoför ayarlayın." Başını salladı ve geri çekildi.

Kız kardeşlerimi bulmak ve hemen toplanmalarını emretmek için aceleyle yukarı çıkarken kâğıdı açtım. Dario Amca'nın söylediklerine bakılırsa burada kalamayacağımız açıktı. Herhangi bir güven olmadan olmazdı.

Giulia,

Güvenlik için çağrınızı bekleyeceğim. Kız kardeşlerinizin yerini değiştirir değiştirmez benimle iletişime geçin, ben de geleyim.

Francis

İçimi çektim, bu güvenceyle daha sakinleşmiştim. Dario Amca gerçekten de elinden gelen her şeyi yapmıştı. İleriyi düşünmüş ve bizim için tüm bu planları yapmıştı ve ben de gözlerimi yakan hızlı bir gözyaşı dalgasına karşı koydum.

Onu özleyecektim. Her ne kadar uzak durmaya çalışsa da, her zaman arka plandaydı, yardım ediyor ve annemin etkisinden bağımsız kalıyordu.

Artık cep telefonum yoktu. Benden uzağa götürülmediyse, Renzo'yla birlikte o tatil köyündeydi. Beni arayacağını biliyordum ama Giovanni'nin onu benden uzak tutmak için ona ne söylemiş olabileceğinden emin değildim.

Bunun için endişelenemezdim. Dolabımda sakladığım yedek kullan-at telefonla, her ihtimale karşı Renzo'yu kişi listesine ekledim. Ona ulaşacaktım. Yeniden bir araya gelmeyi planlamak istiyordum ama her şey sırayla.

Uzaktaki kuzenlerime kız kardeşlerimi barındırmaları için mesaj attıktan sonra Marianna'nın odasına g i d i p toplanmasını söyledim.

Zaten öyleydi. Beatrice ve Lucia eşyalarını bavullarına yerleştirmesine yardım ettiler. "Biliyor musun?" Ben sordum.

Bana doğru koştular, bana sarıldılar ve yere düştüğüm yerdeki ağrıların hassasiyetini daha da kötüleştirdiler.

"Dario Amca yola çıkmadan önce, bize bir yere kadar eşlik edeceğinizi söyledi..." Marianna irkildi.

"Bir 'tatil'." Beatrice tırnak işareti kullandı ama grup kucaklaşmamızdan geri adım attığında bileklerimin etrafındaki kızarıklığı fark etti. Nefes nefese kaldı. "Ne oldu?"

Başımı salladım. Ona ne söyleyeceğimi düşünecek zamanım olmamıştı. Şimdi açıklama zamanı da değildi.

"Tatile mi çıkıyoruz?" Marianna sordu. "Yoksa...?"

"Sadece toparlanın ve gitmeye hazır olun."

"Bunun babamın ölümüyle bir ilgisi var mı?" Lucia sordu. "Ya da annemin ne kadar tuhaf davrandığı ile?" Beatrice sordu.

İçimi çektim, keşke yere yığılıp tüm bu soruların stresinden kurtulabilsem diye düşündüm. Marianna ne kadar bitkin ve yıpranmış görüldüğümü fark edecek kadar anlayışlıydı.

"Her ikisi de, sanırım." Genç ikiliyi tekrar odaya soktu. "Ne olursa olsun Giulia'yı dinleyecek ve onun yolundan gideceğiz. O her zaman ne yapacağımızı bilir."

Gerçekten mi? Öyle mi? Yapacak mıyım? Bana olan güçlü güveni daha dik durmamı sağladı. Sertçe başımı salladıktan sonra derin bir nefes aldım ve o anki zayıflığımı bir kenara ittim. Ben bundan daha güçlüydüm. Er ya da geç, zihinsel hız trenine yenik *düşecektim*. Cecilia'nın öldüğünü görmek. Renzo ile sevişmek. Kaçırılmak. Dario Amca'nın ölümü. Kaçmanın verdiği rahatlama

Uzakta. Hep s i n i . İime atıyordum, mecbur olduğum için çalışıyordum ve bu sıkı dizginleri henüz bırakamazdım.

Ancak buradan uzakta, güvenli bir yerde olduğumuzda, *kendimi*
Tekrar.

Odama döndüğümde, en büyük bavulumu daha fazla giysi yerleştirdim. Annem eve dönmeden önce yola çıkmamız gerekiyordu ve nerede toplantı yapacağını ya da ne kadar süre yolumuzdan uzak kalacağını bilmediğim için acele etmem gerekiyordu. Ve acele etmeliydim. Daha hızlı ve daha hızlı. Kıyafetlerim düştü ve çantamın fermuarına dolandı. En kullanışlı ayakkabılarımı başka bir çantaya tikiştirmek daha beceriksiz bir toparlanma girişimiydi. Acelem çantamı yere düşürdü ve yüzümü buruşturdum. Yanımıza çok eşya almamızın pek önemi yoktu. Başka bir yere yerleşene kadar bir süre idare edecek kadar eşya yeterliydi.

şimdi ayrılma, kaçma planına göre hareket ettiğim için kendimi çok gerçeküstü hissediyordum. Sanki eşyalarımı aceleyle valizlere dolduran başka biri vardı. Geleceğim için harekete geçme, yolumu kendim seçme anı... Sonunda geldiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Artık farklı bir hayat için yola çıkmaya hazırdım.

Renzo ile bir tane olsun istedim ama bunu gerçekleştirmenin bir yolu yoktu.

"Peki nereye gittiğini sanıyorsun?" Annem odama girerken sordu.

Nefesimi içime çektim ve tuttum. Beni şaşırtmıştı. Daha uzun süre kalacağını düşünmüştüm ve bu benim ilk hatamdı. Yine de burada oyalanmıyordum. Aylak aylak dolaşmıyordum. Ona bakmadan eşyalarımı bavulumu yerleştirmeye devam ettim.

"Kız kardeşlerimle seyahat etmek istiyorum. Evli bir kadın olmadan önce."

Ofladı, yavaşça odama girdi. Yavaş ama ölçölüydü ve bakışlarını üzerimde hissetmek beni tedirgin etti. Sesi çok soğukkanlıydı. Çok sakın ve derli topluydu, sanki buradaki tüm gücün kendisinde olduğuna dair nihai bir güveni vardı.

"Oh. Anlıyorum. O adamla şehir dışına çıktın ve istediğin yere gidebileceğini mi sandın?"

Dişlerimi sıktım, göz teması kurmayı reddettim. Eğer ona bakarsam, sesini duyunca içimde tuttuğum üstü zorlukla örtülmüş öfkeyi görebilirdi. Onu kızdırmak yapmak istediğim şey değildi. Dario Amca, annemin Renzo'nun annesini öldürdüğünü iddia ettiğinde bana sunacak bir kanıtı yoktu. Ama buna ihtiyacım yoktu. Onun ne kadar stratejik ve acımasız olabileceğini bilerek büyümüştüm.

"Henüz evli bir kadın değilim," diye hatırlattım ona, "ve yapabiliyorken kız kardeşlerimle vakit geçirmenin tadını çıkarmak istiyorum." Bu en kolay saptırma gibi görünüyordu. Onu susturmanın en güvenli yolu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Bavulu çarparak kapattı ve ben sendeleyerek geri çekilinceye kadar omzumu itti. Üzerimi değiştirirken Dario Amca'nın bıçağını banyodaki makyaj masasının üzerine koymuştum.

Lanet olsun. Savunmasızdım ve gözlerindeki çılgın bakış beni korkutuyordu.

"Bu şekilde kaçıp gidemezsin." Parmağını bana doğru kaldırırken dişlerini gösterdi. Parmak, öfkesinin şiddetiyle titreyerek sallandı.

"Renzo Bernardi tarafından hamile bırakılarak kaçmayacaksın." Çenem düştü.

"Onu becerdiğini, sevgilinle böyle kaçtığını biliyorum." "Ama ben hamile değilim-"

"Kapa çeneni!" diye bağırarak cebinden bir silah çıkardı ve yüzüme doğrulttu. "Kapa çeneni, seni küçük fahişe!"

"I..." Başımı salladım. Hamile olmadığımı kanıtlayamazdım, aynı şekilde o da hamile olduğumu tahmin edebilirdi. Korunmamıştık ama yine de bu atlamak için çılgınca bir suçlamaydı.

"Ben asla Bernardi alamazken kızım alırsa lanetleneneğim."

Çünkü Giovanni'yi istedin. Karısını öldürdün çünkü görücü usulü gelinini sana tercih etti.

"Gidip planlarımı bozamayacaksın. Burada kalacaksın." Silahı bana doğrulttu. "Sahip olduğun Bernardi bebeğini alıracaksın."

Silahını bir kez daha doğrulttu. "Ve Nickolas Romano ile evleneceksin, böylece babasına daha yakın olabileceğim."

Tanrım. O sapkındı. Benimle ilgili planlarını duymak beni uçurumun kenarına itti. "Oh. Her şeyi çözmüşsün, ha?"

"Yaparım. Her zaman yaparım."

Onu hâlâ kıskırtamazdım ama güvenli bir yere de kaçamazdım.

Oyala onu. Bekle onu. Tepki vermek, düşünmek ve bu çıkmazı çözmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Öz annem beni vurmak istemişti ama daha önce neden olduğu şiddet ve ölümler düşünüldüğünde bunun hiçbir şey olmadığını düşünüyordum.

"Beni gerçekten vuracaksın." Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söyledim.

Üst dudağı kıvrıldı. "Bu sana bağlı. Eğer gitmek için bir hamle yaparsan, yaparım."

"Çünkü bir ölümden daha ne çıkar, değil mi?" Yanağımın içini ısırdım, balkona geri dönmeme izin vermesini sağlayıp sağlayamayacağımı merak ediyordum. Kapılar açıldı. Korkuluklara yaslanırsam, kemiklerimin kırılma riskini göze alarak bu şekilde kaçabilir miydim?

Alay etti. "Bir ölüm daha mı?"

"Evet. Elinizde bir ölüm daha olsa ne olur? Luka'yı sen öldürdün, değil mi?"

"Cecilia olması gerekiyordu! O köpüklü suyu *onun* içmesini istemiştım." Dişlerini sıkarken boynu gerilmişti. Ben balkona doğru geri yürürken, öfkeden gözü dönmüş bir halde bana bakıyordu.

"O lanet kaltağın ölmesi gerekiyordu ve neden biliyor musun?" Hırladı, itiraf ederken zor nefes alıyordu. "Çünkü babanın oğlunu taşıyordu. Onun oğlunu!" Son kısmı bir çığlıktı. Bağırduğunda tüylerim diken diken oldu. Sesi o kadar ürkütücüydü.

"Onun *oğlunu* taşıyordu," diye öfkelenildi. "Bir varis, Giulia. O Romano kaltağı oğlunu taşıyordu, varisini. Ona asla veremeyeceğim varisi."

Bu onun tek işiydi. Tüm doğurganlık sorunları, düşükler ve sonra sadece kızları olması. Babama bir erkek çocuk verme konusunda epey başarısız olmuştu.

"Tek yapabildiğim kızlarımın evliliklerini elimden geldiğince iyi idare etmeye çalışmaktı."

Nickolas'la evlenmemi istedin, böylece sen de gizlice Aileye girebilecektin. Babam öldüğünden beri Marcus'un gücüne sahip olmak için.

"Ama Cecilia her şeyi engelledi. Her şeyi berbat etti. Babanın içine koyduğu piç bebeği doğurduğunda, zaten Luka'nın karısı olacaktı. O piç bebek Bernardi olarak geçecekti ve Giovanni Bernardi, Acardi servetini ve gücünü eline geçirirse lanet olsun bana!"

Adımlarımı geriye doğru hızlandırdım, balkonun pürüzsüz yüzeyine doğru açtım. Her an patlayabilirdi. Ateş etmek için tetiklenebilirdi ve bu kadar yakın bir mesafeden ölmüş olurdum.

"Cecilia'yı öldürmek istedim." Annem sanki ben aptalmışım gibi açıkladı. "Ama Luka zehri kazara içti. Her şeyi planlamıştım. Sadece köpüklü su içiyordu. Garsonların olduğu bölümden içeri soktum ama o salak Bernardi onun yerine içmek zorunda kaldı." Göz kapağı seğirirken başını salladı. "Sonra cenazesinde baban gitmeye çalıştı. Cecilia'nın nerede olduğunu sordu. Kocasını kazara öldürttüğüm için ona gitmek, onunla birlikte olmak istiyordu."

Gözlerimi kısarak bulmacanın parçalarını birleştirdim.

"Sen...?"

Kötü kötü sıırıttı. "Rocco'yu öldürdüm. Beni sikip atmak ve metresiyle başka bir yerde yeni bir aile kurmak için elinden geleni yaparken bunu yapmak zorundaydım. Sonra da şüpheleri üzerimden atmak için kendimi uyuşturdum."

"Babamı öldürdün." Savaş ya da kaç adrenalininin etkisiyle nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Ben yaptım."

"Ama sen de uyuşturulmuştun."

Alay etti. "Bunu inandırıcı kılmak için. Ve eğer bana karşı gelmeye cesaret edersen, Giulia, planlarıma müdahale etmeyi aklından bile geçirirsen, o kısa listeye katılacaksın."

öldürür."

"Ben hep böyleydim, ha? Sadece *sizin* yararınıza hareket ettirilecek ve atılacak bir şey."

Yavaşça başını sallayarak diğer elini silaha götürdü ve sıkıca tuttu. "Evet. Sonuna kadar."

RENZO

Renzo

I Giulia'nın balkonundaki kafes ve asma desteklerine tırmandım. Bu bir alışkanlık haline gelmişti ama umurumda değildi. Bu son kez olacaktı. Bir dahaki sefere onu görmek istediğimde, doğrudan yanına gidecektim. Gizlice yaklaşılmaya gerek yoktu.

Buraya bir daha asla gelmeyecekti. Bir daha asla bu eve dönmeyecekti. Nerede yaşamaya karar verirsek verelim, kendi seçtiğimiz bir evde birlikte olacaktık.

Giovanni ve Isabella'yı siktir et. Bizi ayrı tutmaya çalışan onların hataları ve uzun zaman önceki kötü seçimleriydi. Ve onların geçmişi yüzünden insanlar öldürülüyordu.

Giulia bir sonraki kurban olmayacaktı.

Balkona ulaşp evin dış duvarı boyunca uzanan en uç noktada kendimi yukarı çekmeyi beklerken, gözden uzakta kaldım. Duvara sabitlenmiş gider sistemindeki bir yarık bana ayağımı dayayabileceğim bir yer sağladı ve Isabella konuşmaya devam ederken orada durdum.

Bağırarak ve hırlamak için. Söylediklerinin her hecesi küçümseme ve öfkeyle doluydu. Burada güvenli ve sakin bir ortama izinsiz girmiyordum ama çok da bekleyemezdim. Eğer bu kadın

Kardeşimi ve kendi kocasını öldüren Giulia'yı Isabella'nın ulaşamayacağı güvenli bir yere *götürmeliydim*.

Buraya tırmanırken çok şey duymuştum. Perdeler rüzgârda ileri geri sallanıp uçuşuyordu ama bir engel görevi görüyorlardı. Belli belirsiz şekiller tül gibi kumaşın arasından görünüyordu. Giulia ve Isabella karşı karşıya duran formlardı ama herhangi bir çatışmaya girmemişlerdi.

Kollarından birinin açısı beni korkuttu. Sanki elinde bir silah tutuyor ve diğerine doğrultuyordu. Isabella'nın kibirli tonu ve talepkâr sözleri kızını tehdit edenin kendisi olduğunu ima ediyordu ve Giulia'yı güvenli bir yere itmeden önce onu ürkütmemeye ve tetiğı çekme riskini almamaya dikkat etmeliydim.

"Anlamıyorum," dedi Giulia.

Cesaretini takdir ettim, yüksek sesle ve net konuşuyordu ama sesindeki korku notasını yakaladım.

"Giovanni ile uzun zaman önce yattın. Cecilia'yı şimdi öldürmek istemenin bir anlamı yok."

Isabella kuru bir şekilde kıkırdadı. "Onu öldürmek mi istiyorsun? Ben öldürdüm. O lanet Bernardi aptalı kazara içkisini içtikten sonra, bunu anladım ve onu öldürdüm." Homurdandı. "Öldürmeyecektim. Herkes Luka'nın ölümü için ayağı kalktıktan sonra, onun bu haliyle acı çekmesine izin vereceğimi düşündüm. Marcus onunla başa çıkabilirdi. Bir Romano olabilir ve Acardi isminin varisini yetiştirebilirdi. Ama sonra bu işin peşini bırakamadı. Baban onun için endişeleniyordu. Onun iyi olduğunu bilmek istiyordu. Çünkü onu seviyordu. Beni değil. Onu seviyordu. *Onu* bana tercih etti."

Giulia nazikçe, "Belki de sadece bitip tükenecek bir ilişkiydi," dedi.

Balkona tırmanmaya ve kendimi çıkıntıdan aşağı bırakmaya hazırlanırken tereddüt ettim. Giulia balkona doğru geri çekildi. Kadın yaklaştıkça onun nasıl geri çekildiğini gördüm. Bana yaklaştıkça kokusu daha da güçleniyordu. Ellerini bir ateşkes edasıyla kaldırmış, hareketlerini sabit ve yavaş tutuyordu.

Oyalanıyor. Balkona çıkıp kaçmaya çalışıyor. Her şeye rağmen hayatta kalmak için gösterdiği mücadeleci kararlılığa hayran olsam da, yaralanma ya da kendi canına kıyma riskini göze alarak atlaması fikrinden nefret ediyordum. Durumun böyle olduğundan şüpheliydim ama saklanmak istediğim balkona doğru çıktığı için zamanımı beklemek zorundaydım.

"Hayır. Öyle bir şey olmaz, seni aptal fahişe. Cecilia, Luka'nın öldüğünü haykırdığı anda Rocco, Luka'nın zarar görebileceğini düşünerek onu korumak için masasına koştu. Sonra Luka'nın cenazesinde Nickolas, Rocco'ya kız kardeşiyle fazla ilgilendiği suçlamasını yöneltti. Bütün gece Cecilia'yı sormuş ve nereye kaçtığını öğrenmeye çalışmıştı. Rocco onu seviyordu ve ben de bir daha başka bir kadının erkeğimin işine karışmasına izin vermeyi reddettim."

"Arianna'nın Giovanni'ye yaptığı gibi mi?" Giulia

tahmin etti. "Evet!"

"Ama onunla evlenmek için ayarlandı. Bu onu seçmekle aynı şey değil."

"Hayır." Isabella ofladı. "*Yine* de beni seçmedi. Metresi olmayı teklif ettim. Onu öldürdüm ve yerine geçebileceğimi ima ettim. Ama o beni istemedi. Sadece hızlı bir sevişme için. Senin Renzo'yla yaptığın gibi kolay bir sevişme."

Giulia'nın ayağı geriye uzandı. Tam oradaydı, dalgalanan perdelerin arasından adım atıyordu. Vücudu içeride kalmıştı ama neredeyse balkona çıkmıştı. Bana ulaştığı anda zıplayacak ve onu yana devirecektim. Sürpriz unsuru benim lehime olacaktı ve Dean'in evin içinden odaya ulaşma şansı olması için dua etmeliydim. Koridordan kapıya ulaşmak için içeri girmesi gerekiyordu ve neden henüz ortaya çıkmadığını düşünmeyi ya da endişelenmeyi reddediyordum.

"Hayır. Renzo ve ben-"

Isabella kıkırdadı. Ani kahkahası keskin ve histerikti. "Sakın bana birbirinizi sevdiğinizi söylemeyin. Sakın buna cüret etmeyin."

"Seviyorum. Onu seviyorum," diye itiraf etti Giulia.

Bunu ilk kez söylüyordu ve benim kulaklarımın duyması için bile değildi, ama bunu ortaya koymuştu. Seviştiğimizde onun şefkatini hissettim. Gözlerindeki bağlılığı gördüm ve konuştuğunda ya da coşkuyla haykırdığında benim için duyduğu arzunun ve çaresizliğin her zerresini duydum.

Ben de onu seviyordum. Tüm bunlar olurken henüz ona söyleme fırsatım olmamıştı. O kadar çabuk çatışmıştık ve aramızdaki bağ o kadar hızlı gelişmişti ki, bu tür bir konuşma için zaman bulamamıştık. Annesini öldürüp onu başka bir yerde güvence altına alır almaz bunu yapacaktık. Onun ve benim, ebeveynlerimizin sorunlarının lanetini kırdığımızı anlamadan bir gün daha geçmesine izin vermeyecektim.

"Aşk mı?" Isabella alay etti. "Sana değer verebileceğini düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

"Öyle." Giulia'nın sesi biraz daha güvenle yükseldi, diğer ayağını balkona doğru geri götürdü, adımlarını ölçtü ve muhtemelen çok aceleyle kaçıyor veya geri çekiliyor gibi görünmekten kaçınmaya çalıştı.

"Bernardi erkeklerinin tek derdi kendileri, istedikleri kişiyle yatmak ve istediklerini yapmak. İşte bu yüzden Giulia. Bu yüzden her şey şimdi olmak zorundaydı. O küçük fahişenin kocamın bebeğini taşımasına izin veremezdim. Başka hiçbir kadın Rocco'ya bir oğul doğuramazdı, ölümünden sonra bile."

"Peki. Eğer gerekli olduğuna karar verdiğiniz şey buysa, tamam." Giulia boğazını temizledi. "Ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Cehenneme kadar yolu var. Renzo'yu becermeye devam edersen, Bernardi'den hamile kalacaksın. Henüz hamile değilsen tabii."

Giulia'nın karnının bebeğimle şiştiğini görmek kulağa cennet gibi geliyordu. Onunla bir aile kurmak bir rüyanın gerçekleşmesi olacaktı ve bu gerçekleşene kadar onunla pratik yapmayı ve sevişmeyi bırakmayacaktım. Onu istiyordum - partnerim, karım ve çocuklarımın annesi olarak. Bu aşağılık kadının bunu engellemek için yemin ettiğini duyana kadar bunun olması gerektiğine hiç bu kadar ikna olmamıştım.

"Ve hiçbir Acardi kadını oğlunu yanlış ellere teslim etmeyecek. O adamdan bir piç sahibi olarak Acardi nüfuzunu daha fazla parçalamayacaksınız."

"O zaman yapmayacağım," diye bağırdı Giulia. "Tamam mı? Gitmeyeceğim. Kız kardeşlerimle birlikte gitmek için hazırlanıyorum. Gitmiş olacağız ve artık sana yük olmayacağız. Gücünle ne yapmak istiyorsan yapabilirsin ve ben de seni kendi haline bırakacağım. Artık bu hayatla hiçbir ilgim kalsın istemiyorum."

"Sanki *buna* inanabilirim de! Az önce onu sevdiğini, sana değer verdiğini söyledin. Buradan kaçıp bu hayatı terk etmeye çalıştığın anda, seni takip edecek ve yine istediğini elde edecek."

"Hayır, ben-"

"Sadece ben güce sahip olacağım, Giulia. Benim. Acardilerin reisi ben olacağım. Nickolas'la evlenmek için anlaşmayı berbat etsen bile, bunların hepsi yine benim olacak. Artık Dario da gittiğine göre, onun müdahaleleriyle uğraşmak zorunda da değilim."

"O..." Giulia bir adım daha geri çekildi. Biraz daha ilerlerse, esintiyle etrafında hafifçe dalgalanan perdeleri tamamen aşmış olacaktı. "O gitti mi? Onu *sen* mi öldürdün?"

Isabella ofladı. "Hayır ama onu senin Bernardi malikânesinde tutsak olduğuna inandırdım. Muhafızlar seni kurtarmak için içeri girmesinin icabına bakabilirdi. Öyle yavaş ve zayıf bir adamı vurmak zor değil."

"Seni kaltak!" Giulia kontrolünü kaybetti. Böyle bağırarak kendini kaybetti.

Odasına geri dönerken silah sesleri duyuldu ve o an benim harekete geçme zamanım olduğunu biliyordum.

Korkulukları sıkıca kavrayarak kendimi yukarı ve barikatın üzerine fırlattım. Balkona sertçe indim ama ayağa kalkıp doğrulmak için kendime fırsat vermedim. Zıplayarak odadaki kadınlara doğru ilerledim ve Giulia'yı hedef aldım.

Yere düşmüştü, tıslıyor ve acı içinde yüzünü buruşturuyordu, eli üst kolunun üzerindeydi. Kan derisinin üzerinde kayıyordu ve onun yaralı halini görünce kendimi kaybettim. Sahip olduğum zayıf kontrol ipliği koptu.

Gırtlaktan gelen bir kükremeyle ona doğru atıldım ve vücudum Isabella'nınkiyle onunki arasında kalacak şekilde yuvarlanarak onu yere düşürdüm.

Giulia'nın annesine doğru hamle yapması onun dengesini bozmuştu. Onu odanın içinde kış üstü yere düşürmüştü. Nefes nefese kalan ve homurdanan Acardi önce dizlerinin üzerine, sonra da ayaklarının üzerine kalkmaya çalıştı ve silahını tekrar havaya kaldırıp bize doğrulttu.

"Hayır! Bunu yapmayacaksın!" Sert yüzü neredeyse çatık kaşlara dönüşürken bağırdı. En derin öfkesinde, en çılgın anında bile fazla yumuşak ve etkilenmemiş görünüyordu. Yüzünü o kadar değiştirmişti ki, sözlerindeki hırıltıyla eşleşecek bir nefret ifadesini bize gerçekten gösterme yeteneğinden yoksundu.

Sertçe nefes aldım, Giulia arkamda sinmiş bir şekilde geriye yaslanırken ben onun önünde duruyordum. Ben darbeye hazırlanırken o halıya doğru uzanarak kendini küçülttü.

Isabella silahı doğrudan kafama doğrulturken dişlerini gösterdi. Ona baktım, asla geri adım atmayacağımı görmesini sağlamaya kararlıyım.

O anda, diğer her şey kayboldu.

Ölecektim. Tam burada, hemen şimdi. Bu kindar kaltak babamı arzuluyordu ve yenilgiyi kabullenemiyordu. Annemi öldürdü ve yanlışlıkla kardeşimi zehirledi. Ve en kötüsü, sevdiğim kadına zarar vermeye cüret etti.

Şeytani bakışlarının karanlığından başka bir şey görmedim. Derim uyuştı ve buraya tırmanırken silahımı kaybettiğim için öfkeden vazgeçtim. Kulaklarımda nabzımın gürültüsünden başka bir şey duymuyordum, son anımın gelmesini beklerken ileri geri sallanıyordum. Kendimden geçmiş, tünel görüşüyle, her zaman sadece onun için tutacağım öfkeyi görmesine odaklandım.

Sikeyim. Sen.

Kaşlarının arasında karanlık bir delik belirdi. Alnı çizgisiz kalırken gözleri ölümün vurduğu gibi boş ve parlaktı.

Gözlerimi kırptım, öleceğimi anladığım anda bir silahın ateşlendiğini geç de olsa fark ettim. Ama onun silahı değildi. Kollarını indirdi ve silahı tuttuğu yerde eğilerek yere nişan aldı.

Düşük aç benı kurtardı. Tetiğı şimdi çekti, belki de bir diz refleksi olarak ve merminin bacağımda yarattığı yakıcı kesikle gerildim. Silahının sesi beni takip etmeye itti.

Bir el silah sesi daha duyuldu.

Başka bir mermi göğsüne saplanıp onu geriye doğru sallayınca gövdesi irkildi.

Tekrar. Başka bir atış.

Üçüncü darbe kalbini delip geçti ve vücudunu sola doğru savurdu.

Kafamın çok yakınındaki silah seslerinin çınlamasının ötesinde başka sesler de zihnimden süzüldü. Giulia'nın hemen arkamda sertçe nefes aldığını duyarak trans halinden çıktım. Nefes nefese kalmış, yutkunmadan önce derin nefesler çekiyordu. Isabella'nın silahının halıya çarpmasıyla daldığım hayalden sıyrılıp arkamı döndüğümde, Giulia'nın annesine doğrulttuğı silahı fark ettim. Silahı sıkıca tutuyordu, omzumun üzerinden kadına ateş edebilmek için kolunu kaldırmıştı. Yine de parmakları titriyordu ve onu öldürmüş olmanın şokuyla gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bakarken, kolu sallanmaya başladı.

"Giulia."

Isabella'nın yere düştüğünü görmeme gerek kalmadan arkamı döndüm. Çarpmanın titreşimini hissettim ve Giulia'yı kollarıma almak için döndüğümde, ölümün yüzüne baktığımda tuttuğum nefesi nihayet verdim. Onun titreyen bedenini tutmak beni rahatlattı. Panik azaldı. O psikopat kadınla yüzleşmenin yarattığı gerilimden sonra huzurun gelmesi uzun zaman alacaktı ama Giulia kollarımdayken, hayattayken ve bana şiddetle sarılmışken, her şeyin bir kez daha yoluna gireceğini biliyordum.

"Renzo, ben..." Ağzını benimkine yapıştırırken burnunu çekti, heyecanlandı ve gözyaşlarına boğuldu. Öpücüğünü beni normale, beni içten dışa doğru tüketen aşkın ezici sıcaklığına geri döndürdü.

"O kadar korktum ki-"

Şimdi onun çılgınca sözlerini susturdum. Onu tekrar öperken, yerdeki ölü kadını görmesini engellemek için yer değiştirdim.

"Seni yakaladım." Yüzünü kavradım ve alnımı onunkine yasladım, nefeslerimiz dudaklarımızın arasında karışırken gözlerinin içine baktım. "Sana sahibim."

Başını salladı ve beni tekrar öpmek için eğildi. Gözyaşlarının tuzunu tattım ve onu daha sert öpmek için eğildim, fırtınadan sonra istikrarı geri kazanmak için dayanabileceğimiz bu bağlantının her parçasına ihtiyacım vardı.

"Ve ben seni yakaladım," diye fısıldadı.

Kapı duvara çarptı ve adamlar hızla içeri girdi. İkimiz de aynı anda döndük ve ani gürültü karşısında nefesimizi tuttuk.

"Renzo?"

Dean sendeleyerek içeri girdi, silahı hazırды. Sağ tarafı kan içindeydi ama ayağa kalktı.

"Giulia?" Dean'in yanına bir Acardi muhafızı girdi ve adam, adımlarında tereddüt eden muhafızımın sabit durmasına yardım etti.

"Francis." Giulia elini kaldırdı. "Buradayız. Her şey tamam."

Giulia'nın söylediklerini tam olarak anlamadan önce, Acardi adam odağını yerde cansız yatan Isabella'ya kilitledi. Giulia'nın sözleri üzerine başını salladı ve derin bir oh çekerek silahını indirdi. Sonra da Dean'i silahını indirmesi için dürttü. "Sana nasıl ateş edileceğini bildiğini *söylemiştim*."

Dean acı içinde kıvranarak başını salladı. "Bunu şimdi anlıyorum."

Sağ kolum ve bu Acardi muhafızının birbirlerini öldürmeye çalışmadıklarına tanık olmak beni eğlendirmeliydi. Giulia'nın yanında, yaralı koluna dikkat ederek dururken, bunun yeni norm olacağını fark ettim.

Acardi ve Bernardi rekabeti sona ermişti. Her şeyin sebebi ölmüştü.

Gelinimin yaralarını görür görmez, bu gerçeği onunla birlikte kutlayacaktım. Bütün gece boyunca.

GIULIA

Giulia

"Y Odama girdiğinde onların evde olmadığından emin misin?" Francis'e sordum.

Başını salladı ve doktorun kolumdaki dikişleri atmasına nezaret etti. Neyse ki sadece bir sıyrıktı. Annem beni vurduğunda, iyi nişan almamıştı. Ona doğru hamle yapmışım, Dario Amca'yı rahatça kovmasına o kadar sinirlenmişim ki orada durup daha fazla oyalanamazdım. Beni ıskalamıştı, kurşunu sadece kolumu sıyırmıştı. Şanslıydım. Ve bunu asla unutmuyacaktım.

Yaralanmanın acısına ne kadar az odaklanırsam, annemi öldürdüğüm gerçeği üzerinde o kadar çok durmaya eğilimli oluyordum. Ama hepsi bu değildi. Babamın katilini öldürmüştüm. Ve amcamı. Elbette, silahını bana doğrultması nefsi müdafaaydı. Öldür ya da öldürül.

Renzo balkondan beni gösterip siper aldığı anda, silahımı almak için toplanırken yatağımdan düşen çantamı almak için doğru uzanma mesafesine sahiptim.

Suçluluk duygusu -eğer varsa- daha sonra ortaya çıkacaktı. Şu anda, bir daha asla evim diyemeyeceğim evde her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydım.

"Evet," diye cevap verdi Francis, doktorun benimle ilgilenmesine nezaret ederken kaşlarını çatarak. Her zamanki gibi ihtiyatlı bir şekilde başımda dikiliyordu. "Isabella'yı takip etmek için ayrıldım,

Dario'nun seni bulup kardeşlerini almanı söyleyeceğini biliyordum. Onları burada çalışanlarla bırakma konusunda içimde kötü bir his vardı ve geri döndüm. Yukarı çıkmadan önce kuzenine gitmeleri için onları arabaya bindirdim."

Uzun bir rahatlama nefesi daha verdim. Eğer kız kardeşlerim bu kavgaya kulak misafiri olsalardı... Ya da daha kötüsü, Marianna veya genç ikisinden biri buraya girip beni kurtarmaya çalışsaydı...

"Tanrı'ya şükür güvendeler."

Başını salladı ve dağınıklıkla ilgilenen Acardi adamlarına baktı. Annemin cesedi çoktan dışarı çıkarılmıştı. Odaya ne olduğu pek umurumda değildi. Halıdaki tüm kan kalabilirdi. Umurumda bile değildi. Bütün ev yansa umurumda olmazdı ama sonra burada işlerine bağlı olan personeli yerinden ettiğim için kendimi kötü hissettim.

Özellikle de sana. Francis'e zayıf bir gülümseme sundum. "Ve sana da."

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Sana zamanında destek olamadığım için üzgünüm."

Ama yalnız değildim. Renzo peşimden gelmişti, tıpkı umduğum gibi.

Ben onu kurtarmıştım ama o da beni bu konuma getirmişti. Sonunda bir takım olarak işbirliği yaptık. Ortak olduk. Ve bizi ayrı tutan rekabeti başlatan kişi bir daha asla sorun çıkarmayacaktı.

Her şey bitti. Zihnimde pişmanlığa yer olmadığını bilerek düştüğü yere baktım. Memnundum. Bunu bitirmekle iyi yapmıştım ve bir gün bununla yüzleşecektim.

"Gitmeye hazırsanız...?" dedi Bernardi askeri, odayı temizlemekle görevlendirdiği adamların yanından ayrılırken. Burada hem Bernardi hem de Acardi askerleri birlikte çalışıyordu.

"Neredeyse," dedim ona.

Daha çok bir kaptana benziyordu ama değildi. Ama Renzo'nun beni iyileştirdikten sonra ona getirme emrine uymak için gösterdiği özeni takdir ettim.

Francis, "Sadece dikişleri bittikten sonra," diye karşı çıktı.

Bu iki adamın aynı anda odaya girdiğini görmek, zamanın ne kadar hızlı değiştiiğini gösteriyordu.

Renzo önce dışarıdaki adamlarıyla, sonra da Isabella'yı öldürmesi için kendisini buraya gönderdiğini söylediği Giovanni ile ilgilenmek üzere evden ayrılmadan önce beni yaşlı askerle tanıştırdı. Dean. Renzo'nun yeni atadığı sağ koluydu, eskiden Luka'ya yardım ediyordu. Renzo'nun yedeği olarak gelmişti ama annemin buradaki nüfuzuna en sadık Acardi muhafızlarıyla savaşıırken vurulmuştu. Francis onun düşman olmadığını, sadece Isabella'nın başka birini öldürmesini engellemeye çalıştığını fark etti. İçeri girip bize yardım etmek için bir araya gelmişlerdi ama ben çoktan işi bitirmiştım.

Isabella Acardi bir daha asla kimseyi incitmeyecek ya da öldürmeyecekti.

Francis ve Dean'in yanı sıra askerlere rağmen, Renzo'yu tekrar görmek için içimi kemiren bir ihtiyaç vardı. Kavuşmamız şiddetli ve kısa sürmüştü. Onu, iyi olduğuna ve birlikte hayatta kalabileceğimize dair kalbimi rahatlatacak kadar uzun süre öpememiştım. Bir an önce babasının yanına gitmesi ve ona bu haberi vermekle uğraşması gerektiğini anlasam da, o yanımdayken kendimi daha güvende hissettiğimi fark ettim.

"Biri onun yarasına da bakacak mı?" Dean'e sordum.

Başıyla onayladı. Renzo da yaralanmıştı, Isabella benim atışlarımla ölürken ters uçan bir kurşunla. Korkunç bir yara olamazdı ama giderken topallayıp kalçasındaki lekeyi sıkıştırması beni yine endişelendirmişti.

Burada Acardi'nin adamlarına destek olmak için sunduğu güvenilir bakımın içinde olmak iyi hissettiriyordu ama *onu* istiyordum. Onu görmeye ve bunca ölümden sonra hayatı yeniden kutlamanın doğru olacağına kendimi gerçekten ikna etmeye ihtiyacım vardı.

Doktor başını sallayıp dikişten memnun olduğunu belirttiği anda ayağa kalktım ve Dean'i evden çıkarken takip ettim. Francis daha sonra geleceğine söz verdi. Renzo'nun evinde beni şahsen korumak için değilse bile, kız kardeşlerimin yanına gidip onlara göz kulak olmak için.

Artık kaçmalarına gerek yoktu. Burada yeni bir ev ve yeni bir hayat bulacaktık. Bu arada, annemizin ölümüyle, biraz mesafe yardımcı olacaktı. Renzo'yla konuştuktan sonra onlara haber vermeye gidecektim.

Yine de konuşmak aklında yokmuş gibi görünüyordu.

Renzo'nun kendisine ait olduğunu iddia ettiği Bernardi malikânesine vardım ve devasa binaya girer girmez, babasının malikânesindeki zindanlarda geçirdiğim kısa sürenin zamanla silik bir anıya dönüşeceğini biliyordum. Annemin Giovanni'ye duyduğu nefretin de kanıtladığı gibi, geçmişte kalmanın kimseye bir faydası yoktu. Dört gözle beklemem gereken tek şey gelecekti.

Renzo benim gelişimi izliyor olmalıydı çünkü doğruca bana doğru yürüdü. Hâlâ telefondaydı ve Giovanni ile konuşuyordu. Elimi tutarken hararetili bakışlarını üzerime kilitledi. Dean'e vereceği tek onay başını sallamasıydı.

Onunla birlikte yürümemi izlerken için için yanan bakışları tenimi kavururken yavaşça gülümsedim.

Onunla birlikte yukarı çıkmam için beni zorladı, sabırsızlığıyla neredeyse beni çekiyordu.

"Yaralı değil miydin?" Yukarı çıkmak için acele ederken bacağı için endişelendiğimden sordum.

"Öyle değil miydin?" diye karşılık verdi telefonunu yana kaydırırken.

Sırıttım. İkimiz de bu ana ulaşmak için dişimizle tırnağımızla mücadele etmiştik ve bunu asla unutmuyacaktım. Renzo benim düşmanım değildi. Hiç olmamıştı. Birbirimize bu kadar iyi uyum sağlarken nasıl olabilirdi ki?

Yukarı çıkarken, envanter çıkarır gibi bakışlarını üzerimde gezdirmeye devam etti. İlgisi beni etkiledi ve yemin ederim ona daha çok aşık oldum.

Beni büyük, loş bir ana süite götürür götürmez kapıyı arkasından kapattı. Yanağına kıvrıldım ve yanağını öptüm.

"Sonra," dedi aniden telefonuna. Zaten dinlemiyordu da. "Gio, ben-" Homurdanarak telefonu kapattı.

"Bahse girerim onunla konuşacak çok şeyin vardır," dedim hızlı ve sert bir öpücük için dalmadan önce.

"Sonra," diye tekrarladı beni kaldırırken. Hemen irkildi ve beni tekrar yere bıraktı.

"Yaralıydın, hatırladın mı?" Beni yatağa doğru yönlendirmesine izin verdiğimde, elimi çenesinde gezdirirken yüzüme öpücükler kondurduğunu söyledim.

"Sen de öyleydin," dedi. "Yani bu kollarla uğraşmak yerine..." Bluzumun düğmelerini çekiştirdi. Uçuştular, yere çarptılar.

"Çok hızlıydı," diye takıldım sütyenimin önünü açarken. Sözler ve dokunuşlar arasında öpüştük, beni devasa büyüklükteki yatağa sırt üstü yatırırken kıyafetlerimizi çıkardık.

Pantolonunu ve boxerını indirmeme yardım ederken "Bu..." diye söz verdi. "Hızlı." Kıçımı tuttu ve beni göğsüne doğru çekti. "Sert."

Dudaklarına karşı gülümsedim.

"Bu sefer hızlı ve sert olacak. Sana ihtiyacım var."

Beni geri götürürken eteğimi ve külotumu çıkardım. "Sana şimdi ihtiyacım var," diye kabul ettim.

Annemi öldürmekten sevgilimi becermeye geçmek sarsıcı bir değişim gibi görünüyordu. Bu bir duygu kırbaçlamasıydı ama bir şekilde onun dokunuşunu ve bana verebileceği o bağımlılık yaratan mutluluğu arzuluyordum. Yaşadığımız dehşet ve tehditlerden sonra, bunun tam tersini yaşamamız gerekiyordu.

Aşk. Güvenlik. Rahatlama.

"Ama sonra," dedi birlikte yatağa uzandığımızda, dudaklarımız bir nefes arayla, "seninle zaman geçirmeye niyetliyim."

"Öyle mi?" Beni kendisiyle birlikte yuvarlanmaya çağırırken ona sarılarak alay ettim.

Altına uzandım, vücudunun beni saran güçlü ağırlığının tadını çıkarıyordum. Sert etinin her santimi beni ısıtıyor, beni doldurması için nefes nefese ve çaresizce bırakan ham arzuyla yakıyordu.

"Evet," diye homurdandı, bacaklarımı ayırmak için dizlerinin üzerine eğildi. Yaralı uzvuna baskı uyguladığında yine irkildi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Acı çekmeni istemiyorum."

"Öyleyim." Tekrar yerimizi değiştirdi, ona sarılmam için beni üst tarafa yönlendirdi. "Tam buraya," diye açıkladı ereksiyonunu amıma doğru hizalarken. Şimdiden sırlıslıkla olmuştum. Sadece onu öpmek bile beni o kadar tahrik etmişti ki, onu içimde ağırlamak için suları kayganlaşmıştı.

Aletin başının üzerine batarken çıkardığı iniltiye sırttım. Bu adamın beni özlediğini ve acı çekecek kadar arzuladığını itiraf ettiğini duymak, tutunmak için baş döndürücü bir düşünceydi. Amımın içinde emdiğim her kalın, sert santimiyle birlikte, düşünme yeteneğimi de kaybettim.

"Şimdi, Giulia," diye emretti. Ona binmem için beni teşvik ederken parmakları belime gömüldü. Uzanmış olmasına ve onun üzerinde hareket eden ben olmama rağmen, hâlâ bana talimat veriyordu. Hâlâ hükmediyordu. Erkekler tarafından kontrol edildiğim onca zamandan sonra sinirlenmem gerekirdi. Onun yerine, taleplerinden zevk aldım. Beni onu memnun etmeye zorluyorlardı.

Onun üzerinde sallandım, her öğütme hareketinde klitorisimin ona sürtünmesine izin verdim. Onun sikine gömülmüşken, kıcıımı sıkmasına ve istediği gibi ona binmem için beni itmesine izin verdim.

Hızlı ve sert, tıpkı uyardığı gibi.

Göğüslerim sallanıp oynadı ve bu hareket o kadar erotik görünüyordu ki beni boşalmaya daha da yaklaştırdı. Çok yaklaştırdı.

Klitorisimin etrafında bir daire çizmek için uzandı ve beni yok etmek için tek gereken buydu. Ona sıkıca yapıştım, orgazmımın patlamasını her yıpranmış sinir ucunda hissettim. Bu kadar sert, bu kadar hızlı boşalınca kendimi canlı canlı kızarmış hissettim. Havaya fırladım ve aynı anda yüzmek için battım.

Bir kez daha içime doğru sarsıldı, beni sıcak döllerıyla doldurdu ve zevk dalgalarını birlikte sürerken, göğsüne yaslanana kadar beni aşağı çekti.

"Sen benim karım olacaksın," dedi nefesimizi tuttuğumuzda.

Gülümsedim, yanağım onun göğüs kafesine bastırıyordu. "Öyle miyim?"

Tembelce sırtımı ovmaya devam etti ve parmak uçlarının tenimdeki her geişı t ylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Evet." Başımmın üstünü öpmek için eğildi.

Sürünmek ve gerçek bir öpücük almak için yüzümü kaldırdım. "Seni seviyorum, Renzo." Hiçbir şey bizi ayıramazdı.

"Ben de seni seviyorum. Ve seni karım yapacağım."

Sırttım ve başımı yana eğdim. "Aynen böyle mi?" Alay ettim.

Başını salladı ve o apkın sırtışıyla gülümsedi. "Evet. Ve bu son."

Sabırsızlanıyorum.

Sonunda ait olduğum yerdeydim, onun yanındaydım.

RENZO

Renzo

Tiki ay sonra.

Dean'in masama bıraktığı tüm evraklara göz gezdirdim. Bu tür angarya işlerle uğraşmaktan nefret ederdim. Sekreterler bunların çoğunu halledebilirdi ama bu belgeler kişisel bir meseleydi.

Giulia'nın kız kardeşlerinin güvenliğini sağlamak büyük bir işti ve tek bir hata bile yapmak istemiyordum.

Marianna, Lucia ve Beatrice düğünümüzden bir hafta önce Giulia ve benim yanıma taşındılar. Bütün kızlar buraya, bize aitti. Francis de öyle. Acardis'in muhafızlarının bu kız kardeşlerle ilgili pek çok detayı düzeltmek için yardımına güveniyordum ama yine de içinden çıkılması gereken çok şey vardı.

Giulia'nın benimle evlenmesiyle birlikte mal varlığı bana geçti. Ancak kız kardeşlerinin fonları içinden çıkılması daha zor bir ikilemdi. Isabella vefat ettiğinden ve Dario da vefat ettiğinden, süreci yavaşlatan ve çoğu uzakta olan bazı itirazcı akrabalar vardı.

Onlardan herhangi biri ailesinin servetinden mahrum bırakılırsa lanetlenirim. Liderler öldürüldüğünde, her türden insan alabildiklerini almak için saldırırdı. Ama Giulia bana sahipti, kız kardeşleri de bize. Her ne kadar

Acardi ismi onları anneleri sayesinde nefret dolu bir dünyada büyütmişti, şimdi Bernardi isminin tam desteğine sahip olacaktı.

Giulia Bernardi onların gelecekleriyle ilgilenecekti.

Karım. Onun artık benim olduğunu her düşündüğümde heyecanla sıırıtyordum. O, tamamen ve sonsuza kadar benim olacaktı. Ve onun karım olduğunu hatırlamak tüm bu şeylerle başa çıkmama yardımcı oluyordu.

Ailelerinin dağılmasından sonra kız kardeşlerinin gelecekleri ve servetleriyle ilgilenmekle meşgul olmadığım zamanlarda Romano'larla uğraşmak zorunda kalıyordum. Nickolas, Giulia'nın kaçırılmasını pek umursamamıştı. Onunla evlenmeye karşı çıkmıştı, çünkü bir Yunan mafya kızıyla evlenmenin daha iyi sonuç vereceğini düşünüyordu. Marcus bu iş anlaşmasında zorlanmıştı ama Isabella'nın planları ortaya çıktıktan sonra ondan uzak durduğu için daha mutlu görünüyordu.

Yine de istediğimden daha fazla işle uğraşmak zorunda kalıyordum. Luka'nın yaptığı gibi mikro yönetim yapmayı reddederek sürekli yetki devri yapıyordum. Giovanni'nin yeni sağlık sorunlarıyla birlikte, zamanımın çoğunu yeni karımın tadını çıkarmak yerine çalışarak geçirmeye mahkum olmuş gibiydim.

Şimdi en büyük oğul olmanın tüm ağırlığını her zamankinden daha fazla hissediyordum. Giovanni yakın zamanda ölmeyecekti ama onun bu şekilde yavaşlaması bir gün ailenin başına benim geçeceğimi hatırlatıyordu.

Giulia eşim olduğu için şanslı olduğumu biliyordum. O benim ortağım, hızlı düşünen ve işlerle ilgili fikirlerini paylaşan biriydi. Çocuklarımın annesi olarak asla göz ardı edilecek bir kadın olmayacaktı.

"Tabii buna başlamak için zamanımız olursa," diye kendi kendime homurdandım. Acardi ve Bernardi isimlerini evlilikle birleştirmeye alışmamızla birlikte, bir aile kurmaya çalışmak için çok meşgul olup olmadığımızı merak ettim. Ertelemek istemedim. Hayatımızın geri kalanı vardı ve çalıntı tutku anları olsa bile sürekli sevişiyorduk.

"Bu da neydi?" Giulia ofisime girerken sordu. *Daha fazlasını* ayarladı Masanın üzerindeki kâğıtları alıp kenarına tünedi.

"Her şeyin elektronik olmasına ne oldu?" Getirdiği belgelerden şikâyet ettim. Daha çok onun ekleri gibi görünüyorlardı.

ebeveynlerin vasiyetlerini incelemek için.

"Paranoyak Mafya Aileleri her şeyi kağıt üzerinde destekliyor."

İçimi çektim, masama oturmak yerine kucağıma düşmesi için onu eğdim.

"Ne hakkında homurdanıyordun?" diye tekrar sordu.

"Seninle istediğimi yapamayacak kadar meşgul olmak."

Beni öptü, şefkatli ve tatlı. "Peki bu ne?" Benimle birlikte bu hayata alışmaya başlamıştı ve meşgul olmak ve elinden geldiğince yardım etmek konusunda hiç de tembel değildi. Yine de tutkumuz henüz sönmemişti.

"Seni hamile bırakıyorum." Onu daha sert öptüm, bana verdiği seksi miyavlamaya bayıldım. "Bir aile kurmak."

Geri çekildi ve kocaman gülümsedi. "Sana söylemek için gelecek haftaki doğum gününe kadar beklemek istedim..."

Şakacı gülümsemesi karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ne?" Elimi karnına koydum, o da kendi eliyle kapattı. Ona verdiğim yüzüğün üzerindeki elmaslar güneş ışınları gibi parlıyordu.

"Sürpriz," dedi beni tekrar öpmeden önce.

"*Sürpriz* mi?" Alay ettim. "Sana bu kadar sık ihtiyacım varken mi?"

Hafifçe kıkırdadı, birbirimizin gözlerine bakarken beni öpücüklere boğdu.

"Ve sana her zaman ihtiyacım olacak," diye hatırlattım ona daha derin bir öpücükle.

Duyurusu içimi sevinçle doldurdu, o kadar ki tam bir nefes almakta zorlandım. "Yeni geleceğimizin başlaması için sabırsızlanıyorum."

Artık eski bir rekabete bağlı değildik, parlak bir başlangıca doğru

ilerliyorduk. Bizim seçtiğimiz bir başlangıç.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.